

MACCABI WORLD UNION

מוזיאון מכבי ע"ש פייר גילדסגיים

PIERRE GILDESGAME MACCABI SPORTS MUSEUM

מאגזין מכבי

סימול ~~1968~~ 1-9068

שם חטיבה ~~שפ~~ שפ

תאריך 1939-49

מס. מיכל 7 X

חינוך גופני וספורט במדינה

בימצבו אלה אין עוד מקום לשאלה: אם החינוך
הגופני חיוני הוא?

מסיבת עיתונאי-הספורט עם הח' איסר בן-צבי, מנהל
המחלקה לנוער שליד משרד הכסחון, ועם אלהבן אורן, ראש
ההדרכה בגדנ"ע - שהוקדשה רובה ככולה לבעיות החינוך
הגופני, הוכיחה שהשאלה עתה אינה אלא: כיצד לפתח ולקיים
חינוך גופני מדיני יעיל בתכלית?

קוראי המסיבה פרשו לפרני העיתונאים המסובים תכנית
נרחבה של חינוך גופני וספורט המקיפה את כל השכבות ואת
כל הגילים. אבל אף שאין להסיק מסקנות מהרצאת גישוש -
מן הראוי לתחום בראש וראשונה תחומים ברורים בין החינוך
הגופני מכאן לבין הספורט מכאן.

אם החינוך הגופני הוא שאלתם של בתי-הספר (אף של
גבי הילדים) ושל מוסדות-חברה לכל צורותיהן (בתוכם גם
מקומות עבודה), שלהם יש למצוא פתרון מדיני שימתי על
ידי הקטת מנגנון הולם של כוחות חינוך והדרכה מוכשרים
- הרי כמה שנוגע לספורט רצוי שהמדינה רק תסייע לו, אך
כל התערב בו. באשר הספורט - שהוא סיכום עילאי של המאמץ
הגופנים והרוחני כאחד - אינו אלא תוצאה ישירה של חינוך
עצמי, שמחובתה של המדינה לספק למענו אך ורק את התנאים
ההכרחיים לשגשוגו.

אין למצות את כל הבעיה בתחומים הצריכים של הסקירה
השבועית שלנו, אך מן ההכרח כי קוי היסוד יהיו ברורים:
החינוך הגופני למדינה, ואילו הספורט - לעם.

המכבי לא ?

המכבי בגולה

מאז 1898, מקריאתו של מכס נורדאו בקונגרס הציוני השני, לחנוך גופני של הנער העברי, ל"יהדות השרירים" אשר תשלים את שיבת היהודים לחיים חדשים - הלכה הסתדרות המכבי העולמית מחיל אל חיל והפכה להסתדרות נער הגדולה ביותר שהקיפה כמאתים אלף חברים בכל ארצות התבל. בגולה שמש המכבי תריס נגד ההתבוללות בין העמים וכוח מושך אפקטיבי לציונות ולארץ-ישראל. כן עוררו ההופעות הספורטיביות המוצלחות של הסתדרויות המכבי לארצותיהן השונות, אמונה פנימית בכחות הנער העברי ויחס של כבוד ליהודי מצד העולם החיצוני.

המכבי בארץ-ישראל

הארץ לא היתה פחות זקוקה לארגון המכבי מאשר הארפות האחרות באירופה. ואולי עוד יותר מהן. כי מי בא לארץ-ישראל אם לא אנשי הגולה היהודית? על כן הונחו היסודות להסתדרויות המכבי גם בארץ-ישראל. אולם האמת ניתנת להאמר: דרך התפתחותה של תנועת הספורט העברי לא היתה סוגה בשושנים. המכבי הסיל על עצמו תפקידים ממלכתיים כגון: תרבות הגוף וחנוך לאומי לנער העברי וספורט והתעמלות להמוני העם. דבר זה אפשר לבצע באמצעים כספיים גדולים, בתמיכת מדינה, או למחות כח ממלכתי בדרך. הנס הזה קרה לתנועות ספורטיביות מפורסמות כמו "סוקול" בצכוסלובקיה, "יונאק" בגולגריה ואחרות. אולם נס כזה לא קרה להסתדרות המכבי.

מלחמה על נפש הנער

כבר בתחנות הראשונות והמוקדמות של התחיה הציונית הובלטו הבדלים רעיוניים בין חלקיה השונים ובמרוצת הזמן התחילה ברחוב היהודי מלחמה על נפש הנער. הגופנים הצבוריים שאנו קוראים להם "שמאל" הכירו בספורט מעמדי והקימו את הסתדרות "הפועל". הרביזיוניסטים לא השלימו עם העובדה כי המכבי, לאחר שבעזב על ידי אנשי "הפועל", אינו מעמיד את עצמו לרשותה של מפלגתם הלאומית ואז הם הקימו את "ביתר" ספורטיבי. אף המזרחי ראה צורך להקים ארגון ספורטיבי משלו "אליצור". כך הלכה מכת הפלוג והכתה במערכות הנער העברי. למעשה נשארו במכבי, להפתעת רבים, כשבעת אלפים איש אשר לא רצו להשתתף למפלגות הישוב ובגדק יכלה התנועה הזאת להקרא: בלתי מפלגתית ועל מעמדית. המפנה לאקטיביות צבורית

אחת הדחיפות הראשונות לכניסתו של המכבי לחיים הצבוריים ולחרוג ממסגרת החנוך הגופני גרידא, היתה נעוצה לא בתוך המכבי אלא מחוצה לו. המלחמה הרעיונית על נפש הנער עברה באופן טבעי לשטח הכלכלי. איש המכבי היה זקוק לקבל יום עבודה ונתקל במפתח המפלגות. העליה לארץ הפכה לשאלת חיים להמוני המכבי בחוף לארץ ולשערי הארץ, אף בימים הסובבים של הסרטיפיקטים, היה צריך גם מפתח מפלגתי. תנועת המכבי הצעיר בגולה ובארץ נכנסה לשלבי ההגשמה החלוצית וכאשר המציאות הארץ-ישראלית העמידה בפני בעיות כלכליות של כלים ומכשירים לעבודה ותקציבים להתישבות - נזכרו כי התנועה העולמית הבת הממדים - כהה דל והשפעתה חזרת בחדרי החלוקה של התקציבים הציוניים. אולם נחמא כלפי האמת אם לא נצרך לשורת הנורמים האלה גם גורם מכבי פנימי שלילי: במרוצת הימים נכנס למכבי גם חומר אנושי אשר חי כאילו רק על מכשירי הספורט, המדורגל, הבוסק והשחיה. במילים אחרות: חלק זה ראה בספורט מטרה בפני עצמה ולא אמצעי להכנת שורות נער בריאות בגופם וברוחם לעבודה ולהגנה. נגד הנישה הזאת התקוממו טובי התנועה ובמיוחד המכבי הצעיר. כל אלה לא ראו גוף ציוני כללי אשר בשורותיו יוכלו לקיים את מצוות ההגשמה הציונית ולהשפיע על תהליך בנין הארץ כי בימים ההם הלכה הציונות הכללית מפילוג לטילוג והשפעתה שקעה מיום ליום. על כן באו לידי המסקנה ההגיונית: על מנת למלא את היעודים של תנועת המכבי בשטח התרבות הגופנית ובכדי לאפשר לנער המכבי שאינו משתייך למפלגות הימין והשמאל להגשים מפעלים חלוציים ולתרום את תרומתם בתהליך התקומם מבלי לותר על רעיונותיהם ודגלם - על המכבי לפעול בכיוון... "הקמת כח מרכזי בישוב ולהשפיע על משקל הכחות על ידי השתתפות בחיים הצבוריים של הארץ והתנועה הציונית בכללה". זו היתה החלטת ועידת חדרה בשנת 1938. הורגש אז כי המכבי הגיע לפרשת הדרכים. המשענות הצבוריות נשברו והתמוטטו אחת אחת. מאמיני התנועה העמיסו על עצמם תפקיד קשה ומסוכן: ביצוע המעבר של תנועה ספורטיבית לאקטיביות צבורית בסאר שטחי החיים בארץ.

הכהירות לאסיפת הנבחרים

המפנה שסימנה ועידת חדרה חייב פתוח פעולות הסברה וארגון מחלקות חדשות בהסתדרות המכבי אלא שבינתיים פרצה המלחמה שהוציאה משורותיה את מיטב

הנער שלה. ואף נתקה את הארץ מן הנולה וחסמה ע"פ כך דרכי פעולה רבות. אך
מפנה הוא מפנה ומחייב, והמכבי השתתף ברשימה עצמאית לבחירות לאסיפת הנבחרים.
והתנועה לא היתה עדין מוכנה לכך, הנסיון לעריכת בחירות היה דל ובכל זאת
הצליחה רשימה המכבי בהופעתה הראשונה בצבוריות היהודית, לאסוף את אותו
מספר הקולות בערך שאטמה למשל: מפלגה בעלת נסיון וותק בתנועה הציונית
שבראשה עמדו מנהיגים ציוניים ידועים כונתי להתאחדות הציונים הכלליים.
דא עיקר: הוטר הכלים המתאימים והנסיון מבעה מהסתדרות המכבי מלנצל את
ההצלחה היחסית בבחירות למחרתן. המכבי עשה את המפנה אך לא הוציא מסנו את
המסקנות ההכרחיות. מנגנון המוסדות לא הורחב ומנהיגי המכבי המשיכו בעבודתם
הטיפולנסרופית האידאליסטית, בהתנדבות של שעתים בערב ויומיים בחודש.
זהו זמן קטן מדי בשביל תנועה מסועפת הרוצה באקטיביות צבורית כי פעולה
זאת לא יכלה בטוס פנים ואופן להתפתח על חשבון הסגנון הספורטיבי של מרכז
המכבי, הקטן לעומת תפקידו בלאו הכי.

A

לדחיוה אן ינוק הלון ויכד

הבחירות לקונגרס הציוני-העברי

לאנשי תנועת המכבי ידוע הוכוח הנוקב על השתתפות בבחירות לקונגרס. למעשה הודגש בשתי המועצות הארציות - כי התנועה בעד הקו הצבורי ברוח של החלטה חרה אולם נוכח העובדה, כי מאז הבחירות לאסיפת הנבחרים לא נעשתה כל פעולה הסברתית בסניפים, לא במסר לחברים דינים וחשבונות על הופעת נציגיו בטוסדות הצבוריים, לא הוקמה מחלקה לתרבות לא הוצא עתון התנועה אשר יכוון וילכד את התנועה מבחינה רעיונית - נוכח כל העובדות האלו - התנגדו גופים חשובים בארץ להליכה עצמאית לקונגרס והיו בעד הסכם בחירות עם הציונים הכלליים.

מועצה משותפת של שוללים ומחייבים, שנבחרה לנהל משא ומתן עם הציונים הכלליים הביאה את סרובם של הציונות הכללית לתת למכבי תנאי כבוד מינימליים, המועצה הארצית שהתכנסה 10 ימים לפני מועד הבחירות הועפדה בפני 2 ברירות אם ללכת ברשימה עצמאית או לא אלגמא להשתתף בבחירות בכלל. אלה שהצביעו בעד הליכה - ראו הכרח להמשיך בקו התנועה, חששו כי בתקופה רצינית כזו לישוב ולציונות לא יתכן שהמכבי לא ישתתפו בהכרעות העלולות לקבוע את עתיד המפעל הציוני ועתידם האישי של כל אחד ואחד. כן האמינו המצודים ברשימה העצמאית כי את הלקוי הארגוני של התנועה ימלאו אישים חשובים בישוב אשר הבטיחו את תמיכתם המלאה ברשימתנו. בכל זאת נתקבלה ההחלטה ללכת ברשימה עצמאית ברוב של 6 קולות בלבד.

הכשלון הסכני:

והנה באו תוצאות הבחירות ועלינו להוציא את המסקנות המתאימות:
א. הצבור האזרחי בארץ לא נתן את קולותיו - לכתות המרכז. הרביזיוניסטים משכו הפעם את הקולות ויהיו לעובדה, זאת וסיבות רבות ושונות אך הלקח ברור: הוכח ברור וראשונה הציונים הכלליים, העליה החדשה וגם מצ המכבי.

ב. אם אמנם אין אנו יכולים לבוא בסענות לקהל הבוחרים החצוני - עלינו לשאול את עצמנו: חברי המכבי האם הם לפחות בחרו ברשימתם? האם קבלנו את אותה התלהבות של קולות מחברינו שהשתתפו בכנס האחרון בפסח? האם קבלו הערים והמושבות מספר קולות יחסי מתאים לפחות למספר החברים הבוגרים בסניפיהם?

אם לא זוהי הסיבה?
בתשובה על השאלה הזאת נעוצה הדיאגנוזה של מצבנו ולפיה בצטרך לכוון את פעולותינו להבא.

הסיבה היא ראשית כל בזה - שלא היינו מוכנים לבחירת מכלל הבחינות. הנהלה ספורטיבית אשר תרכיב בן לילה קבוצה נבחרת להתחרות בן ארצית ללא אמונים מוקדמים, בלי הכנות מספיקות - האם יהיה פלא שהקבוצה תפסיד? בערך ככה הלכנו לבחירות. גופים אחרים התכוננו חדשים רבים, הכינו שקלים, מנגנון וקילוגרמים של ניר הסברה.

מה היה המצב אצלנו?

- (1) החברים לא קבלו כל הסברה עד ערב הבחירות וגם ערב הבחירות - לא היה הזמן מספיק ואף לא היה חומר אנשים שיוכלו לעשות זאת.
- (2) הקשר של המרכז אל התנועה התבטא כל הזמן במשלוח חוזרים עם הוראות ותביעות. אל החבר כמעט ולא פנו אף פעם.
- (3) אצטא לא עתון ואף לא ביולטין קבוע לא האירו את בעיותינו הרעיוניות.
- (4) מנגנון מתאים לפעולה צבורית מאורגנת - לא היה לנו.
- (5) אחד הדברים העקריים: רק שכבה דקה של עסקני מכבי בעלי הכרה ונסיון רב הגיעו למסקנה של ההכרח לאקטיביות צבורית של המכבי, בכדי שיוכל למלא את תפקידיו, בעוד שבציני רבים מחברינו נשארה הבעיה הזו מעורפלת ועל השאלה איך בא מכבי הספורטיבי לשאלות פוליטיות - סרם הובררה די הצורך.

בסיכום - אפשר לומר - כי תוצאות הבחירות הראו לנו את כשלוננו הסכני. כאן לא היתה שאלה אל דרך או קו: השאלה היתה כי חסרו לנו הכלים והאובייקטים, בהם בונים תנועה ועושים בחיכות.

מה לעשות ?

התכנית

הסברה: בזכרנו כי היסוד לכל פעולותינו הוא חנוך הנוער ופיתוח הספורט העברי ובידענו כי בארץ לא נוכל למלא את שני התפקידים הללו מבלי להשתתף באופן פעיל בחיי הישוב וגמוסדותיו - עלינו להמשיך בקו חדשה מלא בעקביות רציונית ובמעשיות תכניתית. מחלקת התרבות המרכזית:

להקים מחלקת התרבות המרכזית של התנועה אשר תתחיל בפעולת הסברה מקיפה בכל הסניפים על מהות המכבי ודרכו בישוב ובציונות. את הדבר יש לעשות בשני שלבים:

- א. לארגן ימי עיון מחוזיים לועדי האגודות, אנשי המחלקות הספורטיביות ומדריכים תרבותיים.
- ב. לארגן ערבי שבת בסניפים עם תכנית אמנותית, הצגת פילמים, הופעות ספורטיביות ומלוות פעולות הסברה במסגרת הערבים.

עתון התנועה:

יש להוציא בלי כל דחוי עתון התנועה. כלי מנסא זה יכול להתחיל את קיומו בתור ירחון אולם המטרה צריכה להיות להפכו לכמה הספורט, התרבות והפעולות הישוביות של התנועה.

ארגון:

- (1) יש להתחיל בפעולה שיטתית במחלקות הספורטיביות שמגמתה תהיה תהיה הגדלת החובות של החברים בהשתתפותם בחיי התנועה. את זאת כדאי לעשות מתוך הנחה מוקדמת שבמרוצת הזמן נצטרך אולי לותר על מספר מסויס של חברים. (דוגמא: על החבר לתת יותר לתנועה בהופעה לשעה אחת בשבוע להתעמלות).
- (2) יש לגייס חבר עובדים בעל נסיון מתוך השורות של חברי המכבי המשוחזרים והזרעניים ההתישבותיים של המכבי הצעיר.
- (3) יש להכין בדפוס חוברת קצרה "המכבי ארץ-ישראל - מהותו ומגמתו" בה תנוסח בראשי פסקים התורה המכבית.
- (4) יש לשלב את הפעולה התרבותית עם המפעלים הספורטיביים של כל אגודה ואגודה.

הנהלת התנועה: האנשים אשר יכנסו לגוף המנהל את התנועה יצטרכו לדעת כי זוהי תכניתם ועליהם יהיה לבצע את הכלול בסעיפים האלה. על כן לא תתכן עבודה כזאת בכחות התנדבות אשר בתנאים הכי טובים ומתוך מסירות הגדולה ביותר - אפשר להעמיד לרשות התנועה כמה שעות ביום או כמה ימים בחודש. על כן מוכרח הגוף המוציא לפועל לעבוד בשכר ועל התנועה לגייס את הכספים הדרושים לכך.

כל גישה אחת לרומם את התנועה ממצבה של היום - מקורה בתפיסה גאיבית ובחוסר הערכה מתאימה של התנופה והממדים הדרושים בשביל להוציא את התנועה לדרך המלך. מה שהיה עד כה הונחח לכל כי בראש וראשונה לקינו בשטח הטכני בחוסר כחות וכלים לבצע את צווי הקו.

סיכום: התנועה צריכה לענות על השאלות הבאות:

- (1) היוכל המכבי להעלות את חבריו השדידים מארצות הגולה אשר החיילים הצליחו לארגנם מחדש?
- (2) היוכל המכבי לשאת בעול העבודה הציונית היום-יומית בצד פעולותיו הספורטיביות החשובות?
- (3) התחלץ התנועה למפעלים כלכליים לחבריה ולנער שלה למען לא יצטרכו הם לעזוב את התנועה בהגברת?
- (4) התכין התנועה כסף לכלים ומכשירים התישבותיים לגרעינים החקלאיים של מכבי הצעיר?

החינוך הגופני בארץ - במסגרת אחידה

החינוך הגופני בארץ יאורגן בכללם במסגרת אחידה. פירוש הדבר, שנים המחלקה להכשרה גופנית היכלל במסגרת זו - אמר מר איסר בן-צבי, ראש האגף לגדודי הנוער (גד"נע) במסיבת עיתונאים, שבערכה ביוסף האגף להסברה וליחסי-צבור של משרד הבטחון. הוא הוסיף שאלו הן המגמות שחבואנה בהצעות לאישור שב הבטחון, אגף אגאאאאא א ראש המסכ"ל.

מר איסר בן-צבי נולל בפני העיתונאים את התכנית המפורטת שעבר, שמטרתה להקיף את כל החינוך הגופני והספורט במדינה, ולשט כן חוקם הנהלה מרכזית, שחורכב סארבעה אנשים (אגף הדרכה ופיקוח, אגף הנוער, אגף לבוגרים ואגף להסברה). כן תכלול ההנהלה שני נציגי הצבא (ראש אגף ההדרכה וראש אכ"א) תנהל את כל העבודה בשטח החינוך הגופני במדינת ישראל.

טרם ניתן שם כללי למחלקה זו, העומדת לקום, אבל לפי הצעתו של מר בן-צבי, כונתה התכנית בצורה כללית בשם "המחלקה להכשרה גופנית וחינוך סרמ-צבאי".

מלבד ההנהלה המרכזית תוקם גם מועצה עליונה, שתהיה מורכבת מנציגי משרד הבטחון, משרד הבריאות ואגשי המקצוע בארץ. ועדה זו תפעיל ועדות שונות כגון ועדה לפיקוח וחקר מדעי, ועדה לגד"נע (גדודי הנוער) ועדה לתנועת הספורט.

כל המוסדות הללו יהיו כפופים למשרד הבטחון.

בהמשך דבריו החעכב מר איסר בן-צבי על ארבעה האנשים:

האגף להדרכה ופיקוח יכלול מדורות לחינוך כללי, לחינוך קורסים שונים למדריכים, למורים וכו' ומדור למחקרים הספורטיביים. אגף זה יטפל גם בהקמת מכון על שמו של וינגייט, ומדור לפיקוח רפואי ומקצועי.

אגף הנוער יכלול מדורות לגדודי הנוער (גד"נע), לפעולות בבית-הספר, לפעולות בבתי-החרשת ולגני-ילדים.

האגף לבוגרים יכלול מדורות לתנועות הספורט במדינה, קשר עם התנועות הספורטיביות בחוץ-לארץ ומדור של חמיכות בארגוני הספורט. כאן ציין הגואם שהחמיכות בארגוני הספורט לא געשו באופן שיגורתי, אלא על פי התחזיות בין אגודות ספורטיביות שונות במפעלים, שתכניתם תוצע על ידי המשרד העומד לקום.

מר איסר בן צבי גנע גם בענין הקמת מועדונים שונים לענפי-ספורט שונים, שטרם-אף הוקמו בארגוני הספורט במדינה, כגון מועדונים לקליעה, אג לרכיבה וכו'. הוא הוסיף גם, שאם יוקמו מועדונים כאלה על ידי ארגוני הספורט השונים, יהנו אלה מחמיכת המשרד, אבל אם לא יקום הדבר, הרי מחפידו של המשרד יהיה להקים את המועדונים הללו.

האגף להסברה יכלול את כל הפרסום וההסברה בשטח החינוך הגופני, וזאת כדי להחזיר את דעיון החינוך הגופני אגאאאאאאאא וטרם צבאי לשכבות הרחבות של הנוער במדינה.

זאת היא הצעת המבנה של החינוך הגופני והספורט בארץ, שתובא לפני מר הבטחון וראש המסכ"ל לדיון. מר איסר בן-צבי הסביר שבעיבוד התכנית שמע הצעות שונות ספי אנשי המקצוע במדינה וגם התייעץ עם חברי המחלקה להכשרה גופנית בענין זה.

אגאאאאאא

10 שנות פעולה לגד"נע

לפני שפירס את הצעת המבנה של החינוך הגופני במדינה, סקר מר איסר בן-צבי את חולדות העבודה הפוריה של גדודי הנוער בעשר השנים האחרונות.

ככל המוסדות נולד גם הגד"נע בחוף המאבק שניהלנו בעשר השנים האחרונות בשלבים שונים - החל את דבריו הגואם. עוד במפקדה העליונה של ההגנה היתה קימת מחלקה לנוער, שטיפלה בעיקר באימון הגופני המורכב (חג"מ). בשנת 1939 יזם ושיחף פעולה אינטנסיבית בעיבוד האימון הגופני אג המורחב ובעבודתו בכל בתי-הספר הד"ר בירם. מאז, החלה פעולה רחבה בכל בתי הספר, שער כה היו מקרישם לחינוך הגופני רק שעות מספר להתעסלות. המבנה העיקרי של הפעולה בחינוך אגא הגופני המורחב היה ספורט שימושי, מסעות וטיולים, הכרם הארץ. לשם ביצוע המפעל הזה הוקמה ועדת-משנה, שהיתה מורכבת מהועד הלאומי (מחלקת החנוך) מפקדת ההגנה וד"ר בירם. כיוצף הרפואי שימש ד"ר עמנואל סימון, מנהל המחלקה להכשרה גופנית.

עובדה תכנית מקיפה של העבודה לחינוך הגופני המורחב בכל בתי הספר בארץ. עד הכתה השביעית עברו כל תלמידי בתי הספר את התכנית המקיפה. עם אגאאאאאא

סיום הכתה השביעית עברו אצלם אלמלא

החלמידים למסגרת בדודי הנוער (**"גד נפ"**). ושם נהגו לקבל חינוך צבאי,
שכלל גם שימוש בנשק- טובין, שתואר העבודה היו קשים מאוד, והיה צורך להזהר
מפני עלינם הפקוחה של האצאנים הבריטים.

יסוד הפעולה בגרמניה

התוצאות של עבודתנו בשורות הנוער היו טובות מאד - המשיך מר איסר בן-צבי. הרבנו את זאת בעיקר עם פרוץ המערכה לפני שנה. ביום אחד יכולנו להעמיד למספרת ההגנה, ואחר כך לשלטונות צבא ההגנה, מאות סמלים ומפקדים שקיבלו הכשרה בגדודי הנוער והיו מוכנים מיד להטבט למערכה. מ"כ ומ"מ רבים קבלו את הכשרתם בגדודי הנוער והם מסלאים עתה תפקידיהם אחראיים בצבא ההגנה לישראל כמדיינים, מפקדים וכו'. טובן שהעברת מספר כה גדול של חגיגיניו, אצא עשוי לרוקן את שורתיהנו ויש צורך מירי לגשת ולארגן את הפעולה מחדש. הצער הראשון בפעולתנו היה להגדיל את מספר השעות בשבוע בעבודת חג"ם בין כחלי בית הספר, ואף גיבלנו את כל ימי החופש והחגים לשם יצירת מחנות אימונים נרחבים.

פתח את המסיבה וניהל אותה מר עטנאל הרוסי, מהאגף להסברה ויחסי צבור במסדר הבטחון. בדבריו הסביר מר הרוסי שאחד התפקידים העיקריים של אגף זה הוא לגשר וגשר מוצק בין צבא ההגנה לישראל ובין העם היושב בישראל.

✕✕✕✕✕✕✕✕✕✕

כב

,"מכבי" תנועת האחדות הלאומית

1. חת נ. חיפה עוררין, נשיא "מכבי" אי
2. ד"ר ללבר ה. תל-אביב, עוררין, יו"ר נשיאות עולמית "מכבי"
3. ילין א. ירושלים, מזכיר הסתדרות המורים בא"י
4. יעקבסון י. רחובות, אב"ד
5. פלש ג. תל-אביב, מוכיר כללי של "מכבי" אי
6. עזיאל ש. חיפה, פקיד
7. בן-דרור מ. פתח-תקוה, פקיד, יו"ר "מכבי" פתח-תקוה; יו"ר אגודת "האחדות"
8. כספי ש. תל-אביב, פקיד
9. טובים ע. חיפה, מהנדס, מפקד ראשי של "זבולון"
10. ד"ר עליון א. חיפה, רופא, יו"ר "מכבי" חיפה
11. ד"ר ליפציס א. תל-אביב, מוכיר כללי של הסתדרות עולמית "מכבי"
12. ד"ר הרניק מ. תל-אביב, רופא
13. ברמי י. חיפה, מנהל חברת "מגדלי"
14. גב' ספיר ח. פתח-תקוה
15. מטלון ע. ירושלים, פקיד
16. ד"ר הולצר פ. ראשון-לציון, רופא
17. נרב א. תל-אביב, מהנדס, קצין בצבא
18. גב' ד"ר גוטשטיין-גרנד א. תל-אביב, רופאה
19. גולדמן א. תל-אביב, סוחר
20. זיסמן ש. חיפה, סרג'נט בצבא
21. אבני ד. חיפה, סוחר
22. ד"ר מילר, תל-אביב, רופא
23. גרוסמן ד. חיפה, קצין בצ"א
24. פרידנטל י. הרצליה ג. קצין בפלוגת המכבי בצבא
25. רוטנפלד ד. נתניה, מנהל בית-החרושת; יו"ר "מכבי" נתניה
26. ויזמן ח. פתח-תקוה, מנהל בנק אנגלו-פלשתינא פתח-תקוה
27. לרימן י. חדרה, פקיד, יו"ר "מכבי" חדרה
28. ד"ר פרידנטל א. תל-אביב, רופא
29. קיוסן א. תל-אביב, פקיד, יו"ר "מכבי" בולגריה לשעבר
30. פדרמן מ. רמת-גן, סוחר, יו"ר "מכבי" רמת-גן
31. סמטנוב א. זכרון-יעקב, מוכיר המרעצה המקומית
32. לוינזון פ. תל-אביב, מוציא לאור
33. דנקנר ב. נתניה, סוחר
34. שכביץ א. גדרה, קורפורט בפלוגת המכבי בצבא
35. גורדון ב. פתח-תקוה, מנהל גמנסיה, "אחדות" פתח-תקוה
36. אקסינר מ. חיפה, יו"ר אגודת "מכבי" בריכוזבא חיפה
37. ד"ר קורנמחל ו. תל-אביב, רופא
38. לב א. תל-אביב, פקיד, יו"ר מחלקת השחיה של "הכח" וינה לשעבר
39. ד"ר מאיר פ. תל-אביב, יועץ בלבלי
40. מרקוס מ. רמת-גן, סוחר
41. גב' בן-יעקב ק. חיפה, מורה
42. שפירא ש. פתח-תקוה, פקיד
43. פרידלנד ש. חיפה, סוחר
44. תמרי ב. צ. רחובות, פקיד
45. בינהקר פ. חיפה, אופטיקאי, יו"ר ההנהלה הסכנית העולמית "מכבי"
46. גרעוני ג. רחובות, פקיד
47. מרגובסקי א. ירושלים, מורה, חייל בפלוגת המכבי בצבא
48. אייזנברג י. תל-אביב, עיתונאי
49. עזיאל ש. ירושלים, פקיד
50. שיינאק פ. תל-אביב, חשיתן
51. אלכסנדרוביץ א. תל-אביב, עיתונאי
52. בלום ר. ירושלים, צייר
53. עזרביה ח. תל-אביב, פועל
54. פרלמן מ. נתניה, פקיד
55. לוי ש. תל-אביב, פקיד
56. אפשטיין ש. ירושלים, סוחר
57. סלומון א. ראשון-לציון, מורה
58. ברגר ח. תל-אביב, פקיד
59. כהנאב א. נס-ציונה, נוסד
60. וילנצוק מ. נתניה, פועל
61. ד"ר בן יעקב מ. חיפה, חימאי
62. פסטר מ. זכרון-יעקב, חייל בפלוגת המכבי בצבא
63. ימפולסקי מ. חיפה, מודד
64. ליברמן י. ירושלים, פקיד
65. משולם נסים, חיפה, סוחר
66. ליפשיץ ד. חיפה, מנהל חברת הקרור
67. ד"ר טילהבר פ. תל-אביב, יו"ר קפת חולים "מכבי"
68. כספי מ. חדרה, מנהל בנק אנגלו-פלשתינא חדרה
69. רוטנצקי י. תל-אביב, פקיד, יו"ר "מכבי" סלוגיה לשעבר
70. קיורמן י. חיפה, עוררין
71. נתנאל א. תל-אביב, יו"ר מרכז "מכבי" אי

למכ
כס 302

יהושע הדרי

מכבי לקראת יעודו

אדר חרצ"ט

תל-אביב

המחיר 10 מא"י

מרס 1939

מכבי לקראת יעודו

לגבי המובע להלן יפה האמרה "מכל
מלמדי השכלתו" — נוסף על הסתכלותי
הממושכת ונטייתי היה לי המזל להמלך
בידידי — מסביט — דוד אלמגור, שאול
רציקו ועמנון זיידלר — ואחרים. הנני
ממלא בזה חובת נעימה להודות להם
לבבית

שונים הם החיים בארץ ישראל — מכל וכל — מאלה בגולה,
לגבי העם העברי. בצד היצירה החזיונית המציינת את החיים הללו
הנם מלווים תהליך של סגול ושרוד ערכין של קניני עם שונים.
יש, איפוא, קניני עתיק יומין נעשה למיותר ואחד משפטו — להעלם.
יקרה גם — וקנין נחות דרגת יונק חיות מוגברת ונעשה נדבך יסודי
של בנין המולדת.

תהליך זה של סגול ושרוד ערכין — חדושם ודלדולם — עתיד
להמשך זמן רב טרם תתגבש דרך חיים, מסורת, הליכות מוסכמות
ויציבות מה.

ברם — קנין העם-התולך ונעלם בארץ או מאבד על ערכו מעיד
רק על שנוי בחיי העם על חלופ הצרכים — אך ורק. אין התהליך
הזה תוכחה שקיומו היה נפסד או מיותר לגמרי. הגולה — מציאות
אחרת היא ומגדלת ומדוממת אמצעים טבעיים לה.

מאידך — יש וקנין מסוים אשר מקור מחצבתו המולדת ועברו עליו גלגולים שונים בגולה עלול שוב פעם לשמש את העם לתפארת אם ישכילו בזמן הגדרש ובערנות הנחבעת להפיק בו רוח-להעניק לו אוגים ולנערדו מאבק מחשבות וסברות הגלות המאפילים על זיוו וזהרו.

יש וקנין מסוים זה כבול בתפיסה והבגה מופרכות ובקשי ההתלבטויות על התחדשות הגו משוע לפעולה משחררת ויעשה את שליחותו במולדת כדבעי.

קנין כזה — רב זכויות ופעלים — הוא מכבי.

מכבי — תורנות ולקויס

במקום בו נמצא קבוץ יהודי, בית כנסת ובית ספר שם קים מכבי.

מכבי — בתור ארגון, אגודה, קלוב — מותאם למשאלת הנוער, לצרכים המקומיים להשפעת הסביבה ולמהות היניקה התרבותית של וקבוץ המסוים.

זהו השם המשמש כדזה, זהו העבר המפעים את הלככות איפף את הדגל המונף ומלכד סביבו נוער עברי. בתשישות וחוסר אוגים של כל פרט ופרט מכבי הטיף לפעולה שיטתית של החיאת וזכות הגופני של הנוער ודאג להגשים אותה. בתנאי הגולה, האוביקטיביים והסובי-יקטיביים, היקף עבודתו היה מוגבל וצרת עין, של ידידים מפורקקים ושונאים משוכנעים בשל טעמים וסבות שונות (אנטי לאומיות וכן חשש „למה יאמרו הגויים“) היתה בו לצמצום ככל האפשר. ברם — בחוקף פעולתו והתמדתו העקשנית הצליח לרכוש אהדה רחבה בתוגים רחבים בעם. כן — נספחו עליו אישים אשר בלאו הכי היו זרים לעם ולדברו. הנה כי כן למכבי היה ערך של מעורר להכרה עצמית וחלוץ

לתחייה הגופנית באשר אמץ רבנות ילדי ישראל וגדל אותם בריאים יותר, שלמים יותר, קרובים יותר לעם. יזכר נא לכבוד — מכבי נשא משחר קיומו בגאון את סמל העם ודגלו פנים אל פנים עם רוחות נסערים של התבוללויות שונות ויכול להם על אף התירות ורשתי בוכלים אשר הושמו לרגליו תכופות.

לאחר זמן — האגודות הבודדות התאגדו — כמה הסתדרות; הוה אומר מרכז של האגודות המפוזרות בכל ירכתי תבל אשר ממקום מסוים היה חולש על הענינים בהתאמה כללית. כרגיל — מרכז כזה קם במקום ששם היתה אישיות פעילה בעלת קשרים, אמצעים והשר פעה אשר וואילה להקדיש מזמנה ומרצה למען הנוער.

ברם — לכלל תנועה מכבי טרם התפתח. מכבי לא הקיף את כל חיי הצעיר בעם, לא חדר לנכחי גפשו בכדי לשמש לו משען ועודד; לא הציב לפניו צוויים; לא תבע ממנו מאמץ מדוכו של כל ישותו למען מטרה מסוימת החורגת ועוברת על המקבילים והמקפצה; לא מסרה לו לוחות תורתה וזיא ועזבה אותו לנפשו. מכבי הצטמצם; בזמן — לגיל מסוים של הנוער; לאמור, לתקופה של רעננות פיזית אשר מאפשרת השתתפות רצופה בהופעות פומביות ופעילות גופנית נמרצת; בענין — לדברי הגוף גרידא, מפעם לפעם בתוספת תבול לאומי.

וכך — שטחי חיים שלמים נשארו שדה בר; הפקר להשפעות שונות אשר התרועצו והשתוללו ברחוב היהודי בנוער התוהה בדרכי החיים; נוער אשר התחיל להרגיש את אוגו וכושרו, תוסס ושואף לבלי מגמה בהי הגלותי — מן הנמנע היה לטפח הכשרה צבאית ולהרים את כושר התגוננותו של העם נגד מתנכליו. אבל — מכבי גם לא חיסן כלל את הנוער נגד טפילים המתגברים למהותו. מכבי — העמיד את עצמו כאילו מעל לכל ההתרחשויות העכורות של חיי

יומיום והסתפק בתענוגות של התפרקות גופנית בספורט ובמשחקים. במבול של השקפות ודעות אשר רחפו בעולם מכבי בידד את עצמו בתיבת נח ולא ניזון, ולא התעשר, ולא התנסה בחיות ולבטים של חנועות נוער לאומית הממלאה תפקיד בעם. ושכיח היה שבצבעי מכבי יופיעו אנשים אשר השתייכו לתנועות עוברי ישראל. ומוסכם היה שלמכבי אין ענין ב"פוליטיקה", אכן — מרחק מבהיל מעבודה ציונית, ספוח עברית, חגיגת חגים ומועדי ישראל וכו'...

וכך — חנוך גופני נתפך מאמצעי רב ערך למטרה המאפילה על האופק ומטשטשת ערכים דמי מעלה במלחמת העם על שחרור ומולדת.

בהשפעת מכבי צצו ועלו אז אגודות ספורטיביות שונות אשר חוץ מצבעי הדגל והסמל החיצוני לא גבדלו בעבודתם ושאיפתם ממכבי, וכן — חנועות נוער בעלות מגמה פוליטית ברורה הכובשת את הנוער ומציבה לפניו מטרות ומעוררת אותו לפעילות והסתערות אשר לשם גופך הוסיפו סעיף ספורטיבי בתכניתן.

אלה ואלה השכילו להבנות ממכבי להשתמש בגסיונו ובכשרו לזנותו; אלה ואלה ידעו לפנות לסוג נוער מסוים למשוך אותו. לענין אותו ולמלא תוכן חי ומדרבן את קיומו ומכבי — אבד כוחות, אנשים והשפעתו הלכה ודלה.

שום משכר ואף גצחון — ציוני או עממי — לא הדריך את שלותו של המכבי. מקומו לא היה ניכר בעבודה ציונית, תעמולה בחירות; אוסף כספים למען הקרנות; בחיי המפלגות; והשפעתו בהסרת הרוח הציונית היתה — כאפס. והרי רבים מהציונים, רבים ממלאי תפקידים חשובים בציונות ראו דגל לאומי ושמעו את התקוה בראשונה במכבי ומכבי זקף את קומתם וקימר את חזיהם...

כאילו מכבי (דומה לילד פראי שהולך ומתפתח עד גיל ידוע

ומכאן ואילך נעצר בהפתחתו כלל) רק בתקופה מסוימת צלח למלא תפקיד ועתיד להתרושש קמעא, קמעא ונועד להעלם כליל.

בתקופה זו — עגומה ומגבאת שחורות — חזון המכביה הצית את דמיון הנוער. ארץ ישראל ביוזמתה המשונה עתים וערכים באה להציל קנין אשר בראשית קיומו ממנה שאב כח ועצמה. המכביה הסעירה את הרוחות בנוער העברי בגולה והחזירה למכבי את הוד עלומי ועוררה דאגה לגורלו ורצון לעמוד על תעודתו האמתית.

ואת גם זאת: חזית המכבי הועברה לארץ ומכאן גמתחו תקוות התגשמותו השלמה.

מכבי חלוץ הנוער בגולה — תש כחו והגו הנמושה במחנה; שמא — חלוץ העם הכונה את המולדת השכיל לשוות לו ערך והשפעה ניכרים בחיי העם?

שמא מכבי במלודת מקיף המונים וחותר לענות על כל משאליו? תיו וצרכיו? אולי בארץ מצא את יעדו ועתידו — שוב פעם לקרוא להתחדשות החיים, לתחייה שלמה, חומרית ומוסרית של היחיד והקבוצה — לחרות פנימית וחיצונית, לדרור?

מכבי — במולדת

וחנה — גורל מכבי בארץ מעיד על תופעה דומה לזו שבגלות על כל סמניה ואותותיה: מכבים ואישים אשר היתה להם זיקה ותבונה בנחיצות של חנוך גופני התמסרה שיטתית להחיא את הכח הגופני בכל גלוי — יסדו את המכבי.

מכבים — אנשים אשר נחנכו בתוך מכבי ובן נעורו ועמדו על חיוב הגדול בנוער המודרך ומוכשר למלא תפקידי שמירה והגנה בעוז וגבורה — הקדישו את מרצם לעבודה זו משך רבות בשנים. אחדים מהם התפתחו וחשבו את מחשבותיהם בהיקף לאומי וארצי וכוללו את

כל שטחי החיים. בתור בודדים גמשו לפעולות שונות ובהתלבבות
 עמלו בהגנה חרבות וכלכלה. אבל מכבי, בתור אגודה או הסתדרות
 הצטמצם בספורט ובמשחקים. בהתעמלות והופעות ברק וסרק. שוב
 פעם מכבי הועמד בארץ על סף החיים וברתע מלצלול בהם: מכבי לא
 הקיף את הכל במחשבה עצמית ובבקורת מקורית; לא התעניין בכל הדיו
 החדש; לא חדר לבכי הבעיות השונות ולא המריד את עצמו להתפרך
 בהמצאת פתרונות לבוער בשורחתי — נוער נהדר, אמיץ לב ועז.
 התוסס בשפעת כוחות ומבקש לתפעיל הכל ולפעול בכל. להקדיש את
 אינו וישותו בבנין והפעלה. הנוער הזה לא יכול היה לתספק. כעבור
 גיל מסוים — כרגיל גיל של התבגרות — בחורה על תרגילי התעמלות
 או למצוא מוצא לשאיפותיו ותסיסתו במשחקים ובהתחרויות בעוד —
 שמבחוץ. עולם חדש קם ועלה בלוי מלחמת דעות ושיטות. וכחות
 הקס והורבן שגמרו אומר להכריע את אחרית התקוה. התחיה הלאומית
 בצויה ותביעות קסמה את תשוקת ההרפתקאות. בו הבחילות
 הטבעית בגדירות החיים, הרצון לעלות ולהעלות; מאויים וחוש חלוצי
 סבלו והתענו במעגל הצר שעג לו המכבי.

מכבי בידד את עצמו מהחיים וגזר על עצמו אפלה העישה —
 לשביעת רצונם של שונאיו המובהקים המרדמים אותו לשליה מתישה
 מכל חיות והתפתחות. אלה שמחו רבות שמכבי אינו מתערב בעניני
 חולין; אינו מטה את משקלו ואת כח השפעתו על הנוער ועם לטובת
 רעיון מסוים. עמדה להם השמרנות הטבועה באדם והמצינית במיוחד
 את האנשים בשנות העמידה אשר גיהלו את עניני המכבי. אלה בדחילו
 ורחמו שמרו על חוסר צביונו וחורונו ומצאו להם עדוד ואמכתא
 לצדקת דרכם בהצטרות אנשים אשר כל כונתם היתה — למנוע ממך
 כני פעילות והשפעה ואגב זה להכשיר ארגונים אחרים אשר יעמדו
 לצד הענים אשר קרובים ללכם. ארגונים בעלי צביון ורגל מיוחד

עם מגמה פוליטית גמרה לעין כל. וכך — מכבי נמצא קרח מכל הצדדים.
 כי — מבחר הנוער החושב מחשבה ונכון להגשימה עזב את מכבי; אלה
 אשר מחאו כף וצהלו לטהרתו של מכבי פשו בו לאחר כך וטרפו בו
 להנאתם; נמצא — אין מכבי אלא חוג אנשים מצומצם מאד אשר עוסק
 קים בספורט ובשעשועים אשר לגבי העם והמולדת אין להם גישה
 ותפקיד מיוחדים ומשרבים את דרכם בצדי דרכי החיים. מפעם לפעם
 ע"י פעולה והישג מעוררים תשואות — וחסל. לקומץ זה אין השפעה
 ואף רצון להפשה על ענינים והופעות; הם תחומים במקצועות מסור
 ימים אשר בהוי המיוחד שלנו אין להם גם אפשרות של התפתחות
 גאותה הואיל והעם בחושו הבריא מבחין בין עיקר ותפל ולא יעדיף
 בשעת חרום זריקת כידון על זריקת דימון ומחלוקת בחוקי ספורט
 על מחלוקת במלכות בנין הארץ והקמות העם. כללו של דבר — נוח
 יותר לחיות חיים שלווים בהסגר של ענינים נעימים מחוץ לזכות
 וצורך להאבקות אבל חיים אלה גושאים בחובם טפיל של התבונות
 וכליון.

ולאמיתו של דבר — הנוער נקלע בין הכרח של עמידה מן הצד
 ושליה עצמית במכבי וחזות חיים עזה ותשוקה לפעולה — אנוס היה
 לעזוב את מכבי.

ומכבי — אשר חנך שני דורות בישוב נעשה זר ורחוק לדור
 הישוב.

מכבי אשר נפתח להצטמצם בשטח מוגבל נעזב גם על ידי אלה
 אשר שאפו למרחק; האמינו בכחותיהם ונכספו לחיים שלמים בהתאמה
 ככל האפשר עם מצפונם וצו העם ומדי שנה — מדי שבוע — מדי
 יום — מכבי שיכל את מיטב כניו.

ברם — שקר התנועה והבל הסברה שמכבי מילא את שליחותו

בגולה ובישוב ואחד לגורלו לפנות את מקומו בשביל יצירת מכשיר
אחר למען הגורל והעם.

יש חיוב; יש תוכן; יש הכרה במכבי.

הננו נתבעים לעדנות ועוז בכדי לסגל למכבי תפקידים המוט-
לים עליו במולדת ובזמן. עלינו להפקיע את עצמנו מחפיסה עלובה
של תעודת המכבי ולהשיב לו כושר פעולה והפעלה ע"י התאמתו
לצרכי זמן ולמשאלות הגורל העברי. יש להחיות את המכבי ע"י הרחבת
היקפו שיכלול את כל שטחי החיים. אין מקום למותרות בעם העברי
במלחמתו על קיום ואין במקום למותרות בארץ הקטנה הזקוקה לכל
יד ומוח עבריים; על אחת כמה — אין מקום למותרות של ארגוני שער
שועים בשעת הרת עולם זו בשביל העם; ועל אחת כמה וכמה — מכבי
אינו יכול להוסיף לכת בדרכו הגדושה.

על מכבי להיות — לחלוץ התנועה של הגורל העברי במולדת
או — לחדול.

עד עתה עמד לו למכבי הוד שמו ועברו וכל הגעגועים והכסופים
שהיו גרמנים ממנו.

במעבר הקים בעם, בתסיסה הדווחת בגורל — רק פעילות.
פעילות מוגברת בכל שטחי החיים יחשל את מכבי ויעניק לו תנופה
לכבושה גורל וחובו לתפארת. מחוללי המכבי במולדת התוו לנו דרכי
פעולה בחייהם ובמותם.

אלה הם — דרכי הפעולה אשר הקימו את העם ואת הארץ
והעוללים גם כעת להבטיח לנו שחרור ולשמש תורה אשר לאורה דור

דור שלמים בישראל יכוננו את חייהם ומעשיהם:

(א) החיאת הכח הגופני והכשרת כח גבאי של העם.

(ב) החיאת התרבות העברית המקורית של העם.

(ג) טעם באמן ומתמיד להקמת כלכלה עברית בריאה במולדת.

א.

הספורט טטה מדרכו וחדל מלמא את תפקידו האמתי.

על הספורט להכשיר את הגורל מבחינת גופנית ונפשית להגן
על המולדת וכבוד העם. בחנוך גאות יש ערך רב לשעשועים ומשחקים
אבל אין מקום להם באם הם בולעים את כל זמנו ומרצו של הגורל
והופכים את המוני העם למסתכל סביל של מוקיוני הספורט. יש
לטפח ספורט אשר יעשה למיותר את המונח "ספורט שמושי". ארץ-
ישראל קטנה היא ונתונה בתנאים גיאוגרפיים ומדינאיים אשר מצוים
עלינו להעמיד את כל שדירות העם על כושר התגוננות והסתערויות
גבוה מאד. כל האמצעים וכל האנשים לבטחון העם. משחקים
ותחרויות ימלאו שוב בתכנית עבודתה של מכבי רק תכלין ואמצעי
ותבדירות. זהו תפקיד אשר בודאי לא יסב תשואות ומחזאות. כפיס
אבל יבטיח את שלמות העם והמולדת.

המציאות בארץ הוכיחה לנו שהגורל גוש את הספורט הריקני
בשביל ההכשרה למלוי תפקידים ומעדיף אחריות והקדבה על חיים
מיר לפת.

ומי יתן והכוון הזה ישפיע גם על מהלך המחשבה בגורל
בגולה.

ב.

מכבי יגביר מאמצים נאמנים בשאיפה להחיות התרבות העברית
מקורית ויצירת סגנון חיים עברי טהור הקרוב ככל האפשר לרוח
ולמסורת של העם.

מכבי ישתתף בעדנות ובשיטה בכל המפעלים התרבותיים של
הישוב; בעבודות מוסדות שונים; כלכליים, עירוניים וחברתיים.
לא די בגמגום עברי — יש להתור לזכוך ולנפוי של השפה. יש

להשליט את שפה בכל שטחי החיים ובכל שדירות העם. יש ללחום את מלחמתה בקנאות נגד כל גלוי של זלזול או פגיעה בה. יש לעורר תגובה צבורית מהירה ופורית נגד שמות זרים — פרטיים ומשפחתיים. כתבות לועזיות וכו'.

יש להתחיות חגים ומועדים מקוריים ולהשרות עליהם מרחו ורענונותו של הנוער הלוחם ולהשרישם בעם. מכבי מצוה לעמוד לימין המדע, והאמנות העבריים ולתמוך בהם באונו ובהונו. יש לאמץ ידי מתחילים ולעודדם בגסיונות להעלות ולחדש גלויים שונים במדע ובאמנות על כל גוגיה — עבריים מקוריים. מכבי יעמוד לימין הספרות העברית ויעשה מאמצים בכדי לאפשר יצירה מקורית ע"י סיוע חמרי ואחר — כפי הצורך.

מכבי יקפיד לעקור מחייו ומחיי סביבתו כל נטע זר, מנהג, הרגל שאליהם בבדי לטהר את חיינו במולדת וליצור אוירה אשר בה יגדל עברי שלם בנפשו.

מכבי קנאי לכל בטוי אמתי ומקורי של העם — חרד על זכרונות עבר והופעת העתיד — ומצווה להלחם בכל תופעה יוצאת דופן בחיינו המתהווים.

ג.

כל יהודי והמושקע בארץ ע"י עברים הנו-הון עברי לאומי. תבסיס לחיים מדינאיים סדירים — הנה כלכלה בריאה ועצמאית ככל האפשר.

בשאיפת הישוב לכלכלה בלתי תלויה בגורמי חוץ בתגודות שונות חיצוניות, בגטיות וצדיות — על מכבי להיות עזר ער ונכון

לפעולות בכל עת ובכל ושעה. מכבי שומר מכל משמר על כל מקום עבודה בשביל אחיו באשר זה מרחיב את אפשרויות העליה ומונע סכנות חרם או נזקים בשביל המפעלים גופם. מכבי משתמש רק ואך בתוצרת עברית — במזון ובלבוש — ומחזיר את זכרות ההכרח הזה בכל איש ואשה בשוב. מכבי דואג ליחסים הוגנים בין מעבידים ועובדים ושואף להעמידם על אחריות לאומית כלפי מפעל משותף ועם זה הנו מעונין ופועל להרים ולשפר את תנאי החיים של העובדים וכל הישוב על ידי כך וכן — למנוע מותרות וחדות חיים קלים. יעבוד ופעילות בכל צורה ואופן המביאים תועלת לעם — לאלתר או לעתיד — הן צו לכל איש עברי במולדת. כלכלה עברית מבוססת מצוה עלינו פתוח החקלאות לא לשמה או לפי מדת השתלמותה המידית אלא פי צרכי הישוב ולמען גוץ הרעבת הישוב או סבל בשעת חרם ומצוקה יש לשאוף — לשכבה חקלאית אשר תהיה חלק ניכר באוכלוסי הישוב כי זאת היא הערובה להתעוררות העם בארצו. מכבי איפוא מוכן להתגיס לפעולות עזר שונות למפעלים אשר בראשית צעדיהם אין דיוח בצדק וזקוקים לתמיכה ועודד. מכבי — מוכן להתגיס לשנה או לשנתיים (לפי הכרעת מוסדות הישוב) לעבודות אלו אשר יעשירו את הכלכלה הלאומית ויוסיפו לה עכסים. מכבי — מוכן לגייס למען כבושים שונים ביבשה ים ואויר. דשוב הדגשה — מכבי נשמע למרות הישוב ומסייע בידי כל מפעל או מוסד אשר מקבל ברצון את המדות הלאומיות. מכבי אינו מתיחס באהדה בכורה למפעל מסוים ואינו שולל שום מפעל המוסיף עכס לעם והמולדת. כל צורת הישוב הקולטת עברים ויוצרת — ברוכה תהיה. מכבי שואף להגשמה עצמית — בכל גלוי הכלכלה הלאומית — ביבשה ים ואויר.

הנה בקוים קלושים מסגרת פעולתה של מכבי בארץ בתור תנועת הנוער העברי. על דרכי הגשמת סעיפי פעולה שונים יש מקום להתעוררות והארות. אבל אין ספק שיש להעדיף אופן ההגשמה כמשמעת ושיטה. יש לגדל איש עברי מוסרי בעל כושר פעולה ותבונה במעשיו. מכבי — הנו איש עברי המאמין — באל אחד, עם אחד, ארץ אחת. לשון אחת, דגל אחד והמנון אחד — שהם כולם אחד — קדוש לו ויקר מכל. מצע פעולה זה מקיף את כל חיי הנוער ויכול לשמש לו נר בכל מחשבותיו ופעולותיו ולכוננם לטובת המאמצים לתקומת העם והמולדת. המצע הזה — מצוה ערבות, משמעת, התמדה וקנאות. הנוער מתעשר גם בהשקפת עולם ובשאיפה אשר חודרת לכל תאי ישותו ומשעבדת אותו לרעיון אחד גדול — גאולה. אין כאן מקום לשעמום או לתורה נדושה. דרושה התחדשות והתגברות. יש האצלה על כל פעולה ומאמץ אשר בצרופם יוצרים מפעלים גדולים וזריזים הם הנם משא נפשו של הצעיר ותובעים ממנו לבלי הרף ולאית משגה מרץ ופעילות. ומפעולות-אב המפורטים לעיל ישאף הנוער לפעולות-תולדה בהתאמה ובמגמת הגברת הסכויים של הרעיון המרכזי. והנושא של הרעיון המרכזי הנו מכבי — התנועה אשר על ידי כך באלפי אלפים של זיקים וליפים הנה מקשרת את הצעיר בנפשו ובמאודו אליה. היא ממלאה את כל מאודו ולה הנו מסור, בהול וזריז. ממנה לא יסטה ולא יטה מימין ואף שמאל. זאת היא ואין שניה לה.

בתקופה אשר בה הנו חיים בארץ — נתונים כל הערכים, הרעיונות וההשקפות בכור מצדף ומזכר. הולכים ומתגבשים צורות חיים חדשות, בטוים ארגוניים חדשים לנפתולים וחפזים. הנוער בתור החלק הער ביותר בעם הנו פעיל ביותר ורגיש ביותר לכל התסיסה המתרחשת. ארגונים רבים אשר קמו בתפוצות הולכים וגדלים כאן. הישוב משוע ליצירה עצמאית ההולמת ככל האפשר את ההוי הארצי. העושה לצרכיה. מכבי — אם גשכיל להפנות את פעולתו לאפיקים נאותים, לשורת לו אי אלה אמצעים דרושים והחסרים — יכול למלא את החלל במערכות הנוער ולשמש לו בטוי נאמן. מכבי עלול להפך לתנועת נוער עברית מקורית ולמלא תפקיד גואל בתקומת העם. מכבי — יאבד ע"י פעילות ועליה רבים מאלה אשר מתמוגגים משלוה ושאננות אשר עיפים ורצוצים זרזים להרים את מכבי מעל לחיים לאטמוספירה שאינה נעכרת ע"י שום אושה ורשרוש — לא נתאבל על אבידה זו כלל וכלל.

במקום כל אלה — מכבי ברגע שיעיד על עצמו בתור חלוץ הנוער ומורה דרכו בחיים — ירכוש חזרה הרבה מירידיו האמתיים אשר כאבו את ירידתו והתרוששותו מכל הבחינות. הוא — ירכוש גם המוטיב נוער אשר בשורותיו ירגישו שהם פועלים יד ביד עם מנהיגי העם. משפיעים על הענינים מעפילים ועולים.

הנה כי כן — מכבי יהפך לתנועה לאומית של הנוער. תנועה המונית המספקת כל משאלות וכסופים של הנוער; באם — על הוד וקסם עברו. המזהיר המשך רב הפעלים יוסיף תוכן חיים חדש, חיות ויעיד על גבונות לסגל לעצמו תפקידים ופעילות כמצווה לדור זה הלוחם מלחמת דורות בשביל העם.

יש להזהיר מגלוי פנים שלא כהלכה והסקת מסקנות מוטעות מתאמות לעיל:

אין הרחבת מסגרת מכבי והעשרת תוכנו באות להכשיר אותו למלא את מקום כל הארגונים הקטנים של הנוער הלאומי בישוב. על אף רוח הזמן המכחישה כל זכות לבטוי עצמאי של קומץ אנשים ומטילה עליהם מרות כפויה אין לשאוף — ואין ברכה — לארגון אחד יחיד כולל וכל יכול. יש לעודד התפתחות חפשית של סגולות שונות וראיות שונות בארגונים שונים. יש מקום בחיים לשיטות שונות ודרכי חנוך גבולות. ברם — יש להציב ברורות מגמה אחת הנותנת בטחון של שאיפה למטרה אחת. הכסים הלאומי, המטרה הלאומית והשרות הלאומי — אלה מוטלים על כל צעיר וצעירה. על כל איש ואשת בישראל.

מכבי — ישמש מופת ודוגמה להדרכה לאומית ופעילות לאומית. בהיקף עבודתו ויסודיותה ישפיע על כל החיים בישוב וביחוד על הנוער ויתזה דרכי פעולה לכולם.

במדבר אין קץ של נתיבים מצטלבים ומיותרים לפעמים הגורמים אבוד כוחות וזמן — מכבי ישמש מגדלור לנוער המהלכט בשאיפותיו, להעיר דרכים ואופני הגשמה.

מכבר — ישמש מרכז לתורת החיים של הצעיר העברי כאשר הוא שם.

על ידו, בצדו ובעזרתו יתקיימו אגודות וארגונים אשר היקף פעולתם — במובן הגיאוגרפי ומקצועי — יהיה יותר מוגבל וימצאו בו סעד, עזר והדרכה.

בהזקרה ובתורה ילמדו ממנו וילכו בדרכו.

אין בכל האמור קורטוב של הפרזה — אשר למצב בוועה — או שמץ אגדה — אשר לאפשרויות — כל מתבונן מקרוב וזהי את חייה נוער בארץ ובמכבי עד הגו למדי, אכזבה, שאיפה, משאלה אחד גיסא; וחפזים, נסיונות ומאמצים לאידך גיסא. יש כבר התחלת התישבות; יש נכונות לשיתוף מלא בפעילות אזרחיות שונות. אבל הרבה מאמצים והתחלות תולדות לאבוד. אין רציפות, אין תכניתיות במעשים — אין רצון מגובש בבטוי ארגוני. והנוער מרגיש טעם דלוח של אי הסתפקות ואי ספוק ואי אפשרות לחיות חיים מלאים כפי הרגשתו ומצפוניו ובתתאם לצו העם והמולדת. ועקב זה חופצה נפוצה אצלנו — עזיבת הנוער וההתרוקנות מכבי מכוונות מעוללים השואפים לפעילות. כי — נוער בלי חזון לא יתקיים.

חזון מכבי מרחף על אדמות המולדת ומפעים את לבבות רבים מבין הנוער.

מכבי — זה שליחות בעם וחפיד כבוד בשביל הנוער. יש יעוד למכבי במולדת ובמלחמת העם.

בגזירת הגורל עלינו להאדיר את מכבי ולהפית בו את החזון הזה:

מי יחן ונהיה אנו בין אלה אשר יתנו את ידם להקים את תנועת נוער העברי בארץ — כי, מכבי יצירה מקורית של העם הוא אשר קם לחיים בשעת הרח גורל עבור העם ועליו לשוב לתחיה לפי צוואת החשמונאים:

להחיות את הכוח הגופני ולהכשיר את הכוח הצבאי של העם.

להחיות תרבות עברית מקורית של העם.

לשמש סעד גאמן ומתמיד בהקמת כלכלה עברית בריאה

במולדת.

הנה חזון מכבי — הבה נגשים אותו במאמצים משותפים —

באהבה ובתוכנה.

תקון טעות

בחלק מן התוכנית נפלה טעות בצורת העמוד 3 ובמקום השם
ישראל רציקה צ"ל שאל רציקה.

תעודת החנוך המכבי

יהושע הדרי

תכן הענינים:

- א. תעודת החנוך,
- ב. האידיאל החברתי של העם,
- ג. "מכבי" והאידיאל החברתי של העם,
- ד. תעודת החנוך המכבי,

1. פתות ההכרה הלאומית,
2. חנוך לדת,
3. חנוך לאזרחות דימוקרטית,
4. חנוך גופני,
5. פתות החוש האסתטי,
6. חנוך מיבי,
7. הכשרה לחיי משפחה.

ה. סוף דבר.

תל-אביב, שבט תש"ה
ינואר 1946.

מעין פריחה

הפונדק אחד נמצא כמה מכהים הפעמים
המוסדות העליונים של התנועה בארץ והעולם.

השיחה נסובה על דבר של תנועה, מכבי"א
המאחזק. תוך חלופי צעדי האסכס, כ"ס אגוד
אוי העצמי החנוך המכבי, אשר העליה אכזר
השיטה, הצדק והאמצעים.

המסובות הטיחו על הד"ר אברהם אצ"ל על העצמי
החנוך המכבי, מעין שתיקה אביב פניו ונפח
סוף אסכס.

והכי המצא אפניק אלקול צעיר.

הכואבך המחשבה עשויה לא רק אצד אלא
אס"ס אפניק אביב אה המטה אקצבא
הצדק ואכחיש אה העלילה.

הצד

תעודת החברך החבר

א. תעודת החברך.

- (1) החברך הוא בידי כל אגרה מתוקנת מערכת אמצעים, שתעודתה להבטיח את קידום צורות חיייה של החברה, את יסודותיה הדוחביים ואת הבשמת השאיפות תרבותיות בה. אמנם, סמלי מן העין, קיימת בחברך נטייה לארגון מעבר להווה ולהי - אל על ! - המבטאת את השאיפה הטמירה אל הנעלה, אל השלמות. אבל ביסודו גבלת החברך בתוכו את האידיאל החברתי הנפוץ ושואף לעצב את האדם כצלמו וכדמותו של האידיאל.
- (2) האידיאל החברתי אינו חזון בל יחלום, הצומד לצמיחות ללא שינוי נתמורה. האידיאל החברתי מתהווה מתוך מציבה של זכרונות הסטוריים, חזיונות משותפות בעבר, צרכים והשקפות של הווה, תקוות ושאיפות משותפות ביום לעתיד, חליפות בהוי, תמורות בצרכים ובהשקפות יש בהם כדי להביא שנויים באידיאל החברתי.
- (3) האידיאל החברתי של עם בן תורין, היושב רובו על אדמתו, אדון לעצמו - הוא חזיון ובר קיימא במדה העולה לאין ערוך על האידיאל החברתי של עם מפורד, נע ונד שגודלו בידי זרים. בעוד האידיאל החברתי של עם החי חיים תקינים הוא יציב וטבוע בארשת של מורשה, מסורת וקביעות - הרי האידיאל החברתי של עם מפורד שופע חליפות ותמורות, עקב אי הבטחון החמרי, אי השלווה הכמעטית, הדכוי והרמוי וההכרח להסתגל תכופות לנסיבות משתנות.
- (4) חיי העם היהודי בגולה היו חדים בתמורה, הצורות החברתיות השתנו לעתים כחתף מתוך השפעת מציצי חזק וזעזועים, שטלטלו את העם וערערו את סדרי חיייו. האידיאל החברתי של העם היהודי ידע, אפוא, שפע של בלגוליות ותשטטוס החנוכי ידע חליפות מרובות: פעם היה זה יורד ים, תלמיד חכם, איש הכספים, איש המסתורין, צדיק, חסיד, איש העסקים, איש ההשכלה, איש המצוץ החפשי וכו' - עקב

ובהתאם לתמורות, שחלו בחיי העם ובעקב
ההכרח להסתגל לתנאים חדשים.

(5) חיי העם במולדת נעשים חבטיים ותקייבים
עקב ההכרח והאפשרות למלא את כל הצרכים
החברתיים ועקב חלוקה מגוונת יותר
ומתאמת של השכבות הסובות בעם; וכן,
בתוקף הרגשת הארבות, הנחיה הלאומית,
השאיפה מהעבר, ההול האחד והמאבק המשותף
לקראת העתיד. לאט ובהדרגה מתהווה בארץ-
ישראל אידיל חברתי אחיד. מהו האידיל
החברתי של הישוב, שתעודת החינוך היא לעצב
אדם שיסכיל להגשימו בחיים?

האידיל החברתי של העם.

(1) מבעד השואה והזעזועות שחלו בזעם על עמנו
בגולה ומבעד תמורות העינין של תכסימים
מפלגתיים והתבצוצות בידן - עולה ומתגבשת
השאיפה של העם והישוב למצב של חירות
ובטחון, למצב שבו תנאי החיים, המסטר
והיחסים יקבעו ע"י העם בנפשו. המאורעות
בעם וביוסוב גבשו את ההבנה זאת ההכרה,
טאין כל אפשרות להבטיח את קיום האומה,
אלא אם תנתן לעם עצמאות; וכי אין
לבנות מולדת, אלא אם השלטון יהיה ביד
הישוב.

שאיפת הכל היא - עצמאות, מדינה עברית.

(2) התפיסות המדיניות הרווחות ביוסוב, הנסיון
של רוב אנשי הישוב בגולה ובארץ, הלמה
החברותיות וההכרה העצמית של הישוב,
התנאים האובייקטיביים בארץ מתייבים
מסטר מדיני שהיה מושחת על יסודות
הדמוקרטיה.

(3) הדת-שצורתה בקטאה לפני אלפיים שנה והפכה ערטלאית בעקב הקרע בין העם והארץ וע"י השעבור המדיכי והנור הגלויות - הכרח הוא, כי היא תתמזג שוב עם החיים הטבעיים של העם במולדת והשטעעה תלך ותקיף המונים מתוך העבות ליאית העם והתאמה למאבק הלאומי בארץ.

(4) הרכב האוכלוסיה, חשיבות חקירותיו של כל מעמד ומעמד בעמ, הבגרות המדינית של כל מעמד ומעמד והצורך למצוא התאמה ותבונה בין המעמדות, מידת ארבונו של כל מעמד וההכרח לשמור על דמת האזנים של העם, המגמות הסותרות בעולתו ובעם, בכלכלה במדיניות ובשאלות סוציאליות, מחייבת, כי במדינה תהיה תשפעה ביכרת למוסדות מקצועיים, זמוריים וקואופרטיביים. ביחד עם זה השממה והשמרון השודרים בארץ גומחי פעולה רבים, תהכרת לתבביר את כח הקליטה וההתאחדות ביישוב, מחייבים, כי יורד רבות בשנים, תהיה הרוח החלונית הפועמת בייזמה הנועזה של המרט ובהון הפרטי בשמט אפה של הישוב.

(5) החיבור, כאמור, אינו עוסק בלהטים של פיסול דמויות מופשטות בעלמא. חיבור שאינו בוכע מצרכי הדור ושאיפתו לא יצח לחנך איש שלם בגופו הידוע את מקומו בחברה ואת תפקידו בה, אלא יחנך איש בעל קרעים וסתירות, שאין בינו לבין החברה כל התאמה.

(6) כדי להגשים את האידיאל התכרתי השורר שומה לחנך אדם בכל הכרה לאומית, בעל רגש אזרחי והרגשת אחריות מדינית, כריא בבופו ובכפשו, איש התכרה ואיש ההעפלה, אשר ישכיל לבנות את המדינה, למתח אותה, ליצור אותה ולתיות בה חיים תקינים, חיי כבוד, חיי כבוד, בכל שטחי היצירה הלאומית.

[illegible]

זאת תעודת החנוך.

"מכבי" והאידיאל החברתי של העם.

(1) בתקומת שהתבוצעה הציונית יצאה לחלל העולם והיתה זקוקה לאיש בעל הכרה עצמית ורגש כבוד עצמי, הנכון לעמוד על זכויותיו בעולם בתור איש עברי בא - אותה שעה יצאה לחלל העולם תנועת "מכבי" - תאומת התבוצה הציונית - שתעודתה היתה לחנך את האיש הזה. שר האומה, שהציל את תקוות ישראל מזון ותעלה אותה מעולם הגעגוע לעולם המעשה, העלה את תנועת "מכבי" מעד אצרות על גבורה וברכות על גבורה, כדי להציל את העם מזון גופני ונפשי.

(2) מראשית דרכה הודהה תנועת "מכבי" עם דבר העם הני וחפצה לשרת את העם כולו, מעל לכל הבדל של מעמד או מפלגה.

תנועת "מכבי" פעלה במישרין ובעקיפין בגולה ובמולדת, כדי לגלות את האידיאל החינוכי של התנועה הלאומית לתקומה ולעצמאות.

(3) הנאמנות של תנועת "מכבי" לדבר העם וההכרה על יעודה החנוכי, מטילות עליה עתה חובה לגלות דמות אדם שיצלה להגשים את האידיאל החברתי של העם בתקופה הנוכחית.

תעודת החנוך המכבי.

(1) החנוך הנאור מורכב מהשכלה, היינו: הקניית ידיעות ופתוח השכל; ומחנך, היינו: חנוך גותכי ומוסרי, פתוח כחות הבין והנפש, פתוח החוש האסתטי, פתוח ההכרה הלאומית, חנוך לאורחות דמוקרטיות, חנוך לדת, חנוך מיני, הכשרה לחיי משפחה.

החנך הוא מורכב מכלל המעשים והמעשים האלה הם: חנך גותכי, חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך גותכי - חנך המעשים האלה הם: חנך גותכי, חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה.

חנך מוסרי - חנך המעשים האלה הם: חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך חוש - חנך המעשים האלה הם: חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך הכרה - חנך המעשים האלה הם: חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך לאורחות - חנך המעשים האלה הם: חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך דת - חנך המעשים האלה הם: חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך מיני - חנך המעשים האלה הם: חנך מיני, חנך משפחה. חנך משפחה - חנך המעשים האלה הם: חנך משפחה.

חנך גותכי - חנך המעשים האלה הם: חנך גותכי, חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך מוסרי - חנך המעשים האלה הם: חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך חוש - חנך המעשים האלה הם: חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך הכרה - חנך המעשים האלה הם: חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך לאורחות - חנך המעשים האלה הם: חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך דת - חנך המעשים האלה הם: חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך מיני - חנך המעשים האלה הם: חנך מיני, חנך משפחה. חנך משפחה - חנך המעשים האלה הם: חנך משפחה.

חנך גותכי - חנך המעשים האלה הם: חנך גותכי, חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך מוסרי - חנך המעשים האלה הם: חנך מוסרי, חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך חוש - חנך המעשים האלה הם: חנך חוש, חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך הכרה - חנך המעשים האלה הם: חנך הכרה, חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך לאורחות - חנך המעשים האלה הם: חנך לאורחות, חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך דת - חנך המעשים האלה הם: חנך דת, חנך מיני, חנך משפחה. חנך מיני - חנך המעשים האלה הם: חנך מיני, חנך משפחה. חנך משפחה - חנך המעשים האלה הם: חנך משפחה.

1. The first of these is the fact that the
2. Government has not been able to secure
3. the necessary funds to carry out its
4. policy of non-interference in the
5. internal affairs of the country.
6. The second is the fact that the
7. Government has not been able to secure
8. the necessary funds to carry out its
9. policy of non-interference in the
10. internal affairs of the country.

[illegible]

10. The above information was obtained from the records of the [redacted] and is being furnished to you for your information.

1. The first of these is the fact that the
2. second of these is the fact that the
3. third of these is the fact that the
4. fourth of these is the fact that the
5. fifth of these is the fact that the
6. sixth of these is the fact that the
7. seventh of these is the fact that the
8. eighth of these is the fact that the
9. ninth of these is the fact that the
10. tenth of these is the fact that the

חנוך לאזרחות דימוקרסית: אנחנו ואנחנו של
משטר דימוקרטי נתון בידי האזרחות, במדת
הכבוד, ערבותו, נכונותו וכשרו למלא תפקידים
ולשאת באחריות. ע"י הנהגת משטר דימוקרטי
כאור בתנועה, משטר של כבוד הדדי והבנה
הדדית, אפשר לחנך לחיים דימוקרטיים.

יש להקנות ידיעות על התפתחות מוסדות
צבוריים, צירונים וכו', על אופן פעילותם
של המוסדות, על צורות משטר, על יתרונות
הדימוקרטיה והחובות שהיא מטילה. יש
להכשיר לחלופי דבריה בנחת, לכשר הקטבה
לדברי הנולת ולכבוש עצמי בוכות. יש לחנך
לקבלת דעת הרוב ולשמעת ברצון טוב. יש
להחזיר יחס של אחריות וראגה לרכוש צבורי,
לסדר צבורי וכבוד לצבור.

יש לעתה יחס של כבוד לכל משלח יד ולכל
עבודה, ולטפח גישה רצינית ורצון לבקיאות
ומומחיות מתוך הבנת הרב-גוניות של צרכי
האזור ואשיבות של כל משלח יד ועבודה בתור
תפקיד אזרחי בחיי המדינה.

בטוי עצמי הוא הכרח טבעי לכל אדם והוא
היסוד וכלילת האזן של המשטר הדימוקרטי.
יש להכשיר לבטוי עצמי ולעודדו ע"י מתן
הזדמנות לתעולה, כדי לתת לאנשים צעירים
הרבה בתחום עצמי מתוך הכרה שיש בידם
להועיל לחברה. אין אנו לומדים על פי
הנחות מופשטות, אלא מפי - המורה הגדול -

[illegible]

1. The first step in the process of the investigation is the identification of the problem. This is done by the investigator who is responsible for the investigation. The investigator must identify the problem and the scope of the investigation. The investigator must also identify the objectives of the investigation. The investigator must then identify the methods that will be used to collect data and analyze the data. The investigator must also identify the resources that will be used in the investigation. The investigator must then identify the personnel who will be involved in the investigation. The investigator must then identify the timeline for the investigation. The investigator must then identify the budget for the investigation. The investigator must then identify the risks associated with the investigation. The investigator must then identify the ethical considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the legal considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the communication considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the reporting considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the dissemination considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the evaluation considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the follow-up considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the conclusion considerations associated with the investigation. The investigator must then identify the final considerations associated with the investigation.

RECEIVED AT BUREAU OF THE ARMY
OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY
WASHINGTON, D. C.

1. THE UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
 2. HAS BEEN ADVISED THAT THE FOLLOWING INFORMATION
 3. WAS OBTAINED FROM THE NEW YORK OFFICE OF THE
 4. FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION, NEW YORK CITY
 5. OFFICE, DURING THE COURSE OF AN INVESTIGATION
 6. CONDUCTED BY SA [REDACTED] AND SA [REDACTED] ON
 7. APRIL 11, 1968.
 8. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 9. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 10. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 11. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 12. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 13. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 14. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 15. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 16. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 17. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 18. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 19. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]
 20. [REDACTED] WAS ADVISED THAT [REDACTED]

הנסיון. יש, אפוא, להנמיך את הצעיר עם המציאות, לשתף אותו באחריות ולאמץ את יומתו ע"י סבוי לעליה בטולם האחריות.

חונך גופני: תעודת החונך הגופני אינה שרירותית בנלטים וכת - אלא הרמוניה גופנית ובריאות, און כוחות הגוף והנפש. תרבות הגוף בועדה להגביר את כשר הגוף נאת חסונך, לאמן להתמדה, להחלשיות, לחשל את כח הרצון ולהרגיל לסדר, לדייקנות, למשמעת עצמית ולהסתגלות.

הטפורט והמשחק - אמצעים הם במערכת החונך ויש לשמור כי לא יהפכו תכלית בפני עצמם. יש לתנך לשתוף במשחק מתוך חרות המשחק ולא מתוך בולמוס של התאורות.

יש לחנך לבוא בענוה ולהפסיד בכבוד. כדי לתקנות במדת מה את האינדיבידואליזם היהודי המופרז, מבלי להגות באישיות, יש להעדיף משחקים קבוציים, התעמלות המוניות ולמעט באותם הספורטים שכל עיקדם הוא הופעה אינדיבידואלית לראוה בפני ההמון, העלולה לגרות את הצעיר ולהשתית את אומץ. משרת החונך הגופני היא און איש מעשה בתוך האברה ולא חונך לחלוץ עצמות, לגרוי ייצורים ולשעשוע בעלמא.

את תכנית הפעילות יש לערוך על דקע מאודעות ומועדים לאומיים ולשוות ע"י זה לתרבות הגוף בתנועה סבבון ומהות אופייניים ומיוחדים לה.

פתוח החוש האסטטי: ראשית כל יש לשקוד על המראה החיצוני של המועדון, על הצורה, הסדר, הכקיון בחיי התנועה, יש לפתח את החוש האסטטי בהליכות, בדבור, בלבוש, ביתס אל אנשים ואל דברים ע"י תנוך לאמנות, ע"י ספוח עבודות יד, ע"י ארגון תקהלות, תזמורות, ערבים

מוסיקליים, בקורים בתערוכות אמנותיות,
עריכת תערוכות של צילומים וכו' מהיי
התנועה, הופעות אמנותיות המוניות וכו'.

חנוך מיני: כלום נדע כמה אושר הופר וכמה
סבל נצטרך לאנושות בעטיו של חנוך מיני
לקוי ?

כדי לפתח יחס בריא וטהור לשאלות המין יש
הכרח בהסברה מינית נאותה ללא הילה של לחש
וטודיות. ע"י העמדת במזרח החיים תפקידיהם
מסוימים, משרות לאומיות וע"י חנוך גופני
נאות אפשר להרגיל את הנוער לטהר מיני
ויחס חברותי למין השני. הבדול המופרז בין
המינים, מושאל מחנוך חיי צבא של הדור הקודם
מעיד על תפישה לקויה של שאלות המין. יש
לפתח חיים חברותיים ולערוך פעולות משותפות
כדי לשפח יחס חברות בתנועה, בתור הכשרה
לחיי חברה מתקדמת. ותכונות תהיה זאת
הזדמנות יחידה לחלק גדול של הנוער לפגישה
חברותית באוירה בריאה.

הכשרה לחיי משפחה:

"תן לי אמהות טובות ואתן לך עולם טוב",
אמר אוגוסטוס הקדוש.

"החנוך הוא בעיקר הידי אבות, שנאמר ו
ושיננת לבניך".

המשפחה היא הדמוס היסודי בבית-היוצר של
האדם. באוירת המשפחה, במשטר השורר בחיי
יום יום מתהווה ההתפתחות האמוציונלית של
האדם והוא מסגל לעצמו על חי דוגמא וחקור
את השפה - אוצר המלים, חטוב הדבור, רמת
הקול - ואת יסוד ההרגלים בהליכות,
באכילה, בשינה, במשחק, בהגינה אישית,
בסדר ובמשמעת

המשפחה היא הדמוס היסודי בבית-היוצר של
האדם. באוירת המשפחה, במשטר השורר בחיי
יום יום מתהווה ההתפתחות האמוציונלית של
האדם והוא מסגל לעצמו על חי דוגמא וחקור
את השפה - אוצר המלים, חטוב הדבור, רמת
הקול - ואת יסוד ההרגלים בהליכות,

באכילה, בשינה, במשחק, בהגינה אישית,
בסדר ובמשמעת. המשפחה היא הדמוס
היסודי בבית-היוצר של האדם. באוירת
המשפחה, במשטר השורר בחיי יום יום
מתהווה ההתפתחות האמוציונלית של
האדם והוא מסגל לעצמו על חי דוגמא
וחקור את השפה - אוצר המלים, חטוב
הדבור, רמת הקול - ואת יסוד ההרגלים
בהליכות,

המשפחה היא הדמוס היסודי בבית-היוצר של
האדם. באוירת המשפחה, במשטר השורר
בחיי יום יום מתהווה ההתפתחות
האמוציונלית של האדם והוא מסגל לעצמו
על חי דוגמא וחקור את השפה - אוצר
המלים, חטוב הדבור, רמת הקול - ואת
יסוד ההרגלים בהליכות,

המשפחה היא הדמוס היסודי בבית-היוצר של
האדם. באוירת המשפחה, במשטר השורר
בחיי יום יום מתהווה ההתפתחות
האמוציונלית של האדם והוא מסגל לעצמו
על חי דוגמא וחקור את השפה - אוצר
המלים, חטוב הדבור, רמת הקול - ואת
יסוד ההרגלים בהליכות. המשפחה היא
הדמוס היסודי בבית-היוצר של האדם.

המשפחה היא הדמוס היסודי בבית-היוצר של
האדם. באוירת המשפחה, במשטר השורר
בחיי יום יום מתהווה ההתפתחות
האמוציונלית של האדם והוא מסגל לעצמו
על חי דוגמא וחקור את השפה - אוצר
המלים, חטוב הדבור, רמת הקול - ואת
יסוד ההרגלים בהליכות.

המשפחה היא הדמוס היסודי בבית-היוצר של
האדם. באוירת המשפחה, במשטר השורר
בחיי יום יום מתהווה ההתפתחות
האמוציונלית של האדם והוא מסגל לעצמו
על חי דוגמא וחקור את השפה - אוצר
המלים, חטוב הדבור, רמת הקול - ואת
יסוד ההרגלים בהליכות. המשפחה היא
הדמוס היסודי בבית-היוצר של האדם.

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

2. Next, it is important to gather relevant information and data. This can be done through research, consultation with experts, or by analyzing existing data sets.

3. Once the information is gathered, the next step is to analyze it. This involves identifying patterns, trends, and relationships that can help in understanding the problem.

4. After analysis, the next step is to develop a solution or plan. This involves identifying the most effective approach to solve the problem and outlining the steps to be taken.

5. Finally, the solution is implemented and the results are evaluated. This involves monitoring the progress of the implementation and making adjustments as needed to ensure the solution is effective.

[illegible]

1. The first step in the process of the investigation is the identification of the problem. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is the collection of data. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is the analysis of the data. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is the interpretation of the results. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is the presentation of the results. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is the conclusion. This is done by the investigator who is responsible for the study.

[illegible]

Journal of Interpersonal Violence 26(10) 1978–1997
© The Author(s) 2011
Reprints and permissions: <http://www.sagepub.com/journalsPermissions.nav>

ברכתו

בישוב זה, שבו כל גוש או קבוצה דואג לעצמו ולזוהם נגד השני, יש לקבל בס' פוק גמור את ההחלטה שנתקבלה בכינוס האחרון של התאחדות עולי גרמניה, לטפל יחד עם גורמים אחרים בהסדרת עניני הישוב.

הגושים הפוליטיים האחרונים למצב העגום בישוב קבלו בתשנות את הצעד הזה, ראשי המפלגות למיניהם, הכריזו ש"התאחדות עולי גרמניה" נהפכה למפלגה פוליטית. הם אינם יכולים להבין שאפשר לשאוף להבראת המצב בישוב מבלי גושפנקא מפלגתית.

אנו — אנשי "החזית הלאומית הא' חזיה" — מבינים היטב את שאיפתה של התאחדות עולי גרמניה האיל ושאפי' תהיה היא שאיפתנו. אנשי הממשטר הקיים בישוב הורשים מהתאחדות עולי גרמניה לצמצם את פעולתה גם להבא בעניני העליה הגרמנית ולא להתערב בענינים ישרכיים כלליים. אנשי המפלגות הוותיקות כנראה, שבישוב כל גוש דואג לעצמו ואינו מתענין בגורל הכללי. עמדתה של התאחדות עולי גרמניה היא טאלפת מאד: "הארץ הזאת היא ארצנו וביעיותיה בעיותנו. אנו לא רק עולים, כי אם אזרחים בארץ הזאת ויש לנו הזכות המלאה להתענין במרל הישוב כולו".

זאת היא עמדה נכונה. ידוע היטב, שהתאחדות עולי גרמניה אינה שואפת להגבילה, זאינה מתכוונת להטיל את מדינתה על הישוב כולו. היא מתפשטת שתף פעולה עם כל הגורמים, הרוצים לשמור את מצב הענינים.

אקלה הרחב יקבל בשמחה את החלטת התאחדות עולי גרמניה ויברך את הצ'טרפתה לשורות הלוחמים בעד המשטר החדש ביישוב.

א. וינוש

הספרדים וחזית

העובדה ישנה נוסחה אולם, ראוייה היא שנהיה משמיעים אותה השכם והעי' רב: הצבור הספרדי בארץ, המונה כמעט שליש הישוב העברי — נשאר עד היום מחוץ למסגרת הארגונית של הישוב. עשרים שנה של עבודה צבורית רחבה בקרב רוב חלקי הצבור — כמעט שלא נגעו לגמרי בתוניהם הרחבים של תערת הספרדית ורוב מנינה ובנינה שוקט על שמריה ללא כל סימן של התעוררות צבורית. הנימוקים של תופעה מעציבה ומחירה זו רבים הם. אך לא כאן המקום לעמוד עליהם. ברצוני לקבוע את העוב' דא שאין מערערים עליה, והיא שהצבור הספרדי ברובו המכריע נשאר עד היום מחוץ לכל המפלגות. הפוליטיות הקיימות בארץ.

יש המציינים תופעה זו לשכתם של הספרדים ויש הדנים אותם לגנאי בשל אותה התופעה עצמה. מבלי להכנס ביר' כוח עם המשבחים או המגנים — לי כשלעצמי ברורה תוצאה אחת הנובעת באופן ישר ממצבם ה"ניטראלי" של הספרדים: הם סובלים קשה בכל שטחי תחיהם הכלכליים, הצבוריים, התרבותיים וכדומה. במילים יותר פשוטות ומקובלות ברחובנו: — הספרדים נשארו מחוץ ל"מפתח" השולט בישוב, שרק בכוחו הוא יכול ה"סתמיהודי" לקבל עבודה כשהוא זקוק לה. לקבל ירפוי בבית' חולים בשעת מחלתו, להבנים את ילדיו לבייתספר ועוד כהנה וכהנה.

פעמים רבות עמדה לדין השאלה, אם יש לארגן את המוני הספרדים בארץ אל המפלגות הקיימות בישוב. ידוע, שאר' גונם באופן נפרד עלה יותר בקלות מאשר הכנסתם למפלגות. ואין זה סוד. שהספרדים, מחוץ למספר קטן מאוד, אינם מש' חייכים לשום כיוון פוליטי. צריך לרדת, שכל המפלגות הקיימות ליום בארץ נוצרו כל אחת עם מטרותיה וסממניה במלה לשם התדרת הרעיון הציניו בקרב המוני העם המפוזרים מחוץ לארץ-ישראל ועל מנת להכשירם לעליה לארץ-ישראל. בעד-ישוב-של-הצבור-הספרדי-בארץ על קרקע המולדת או בסמוך לה ויחטו לציון היה טאן ומתמיד יחס טבעי ובלתי אמצעי. שאינו זקוק לדברי תעמולה מיד' חדים ונובע מתוך הרגש הלאומי הבראי תנאי תחיים הממורים, שנוצרו באר'

חזית לאומית אחידה

החזית הלאומית האחידה

צנו במרוצת השנים האחרונות, עקב הש' תלטות המפלגות הביאו לידי כך, שגם הצבור הספרדי התחיל לעיין במצבנו בגודלו ולחשוב על דרכים חדשות לתקון המצב הקיים בישוב. טרם יבולע לו כללי, ומאחר שאי אפשר להמליץ לפני הצבור הספרדי הרבה שיטורף בהמוניו לאחת המפלגות הקיימות, כי הצטרפותו תגרו מעין זו למפלגה איוו שהיא עלולה רק להגדיל את האגדרלמוסיה השוררת בין המפלגות הניצרות, יש להציע להמוני הספרדים שיצטרפו לתנועה, ששמה לה למט' רה לחסל את המשטר המפלגתי. תנועה זו דוגלת בסיסמה של שלום ואחדות בישוב לכל דרכיו וחלקיה לפחות בשעת תירום זו של תקופת המלחמה. כוונתה לתנועה החדשה של "חזית לאומית אחידה", שנוצרה בזמן האחרון ע"י חוגים שונים, המשתייכים לזרמים מפלגתיים שונים, אך הצד השזה שבהם שגולם מכירים, כי בלי שלום-בית בישוב אין לעמוד במבחן בשעת חמורה זו. התנועה הלאומית האחידה היא תנועה עממית, בעלת מטרה מסוימת של הבראת הישוב מבפנים וביצור עמדותיו כלפי חוץ. וב' שום אופן לא מפלגה. על כן צריך שהצבור הספרדי הממוני, ליתר חלקי הישוב הכלתי מאורגן — הרעצה בכל לבו ומאודו לראות את הישוב מלוכד ומבוצר ומנהג ע"י הנהגה המקובלת על הכל — אף הוא לתת את ידו לחזית הלאומית האחידה" — השואפת לאחדות לקראת הסדרת עניני הישוב לרצונו של כל הישוב ללא הבדל עדה או מעמד.

לפי שעה מצטמצמת ביעיתה של "חזית לאומית אחידה" מאת ההמונים בחתימה על הצהרה, המאשרת הסכמה למטרות החזית ולהצטרפות לשורותיה. מובטחני, שהצבור הספרדי שחיה מבין רי את כל ההוצאות המרדו של השלטון המפלגתי — יצטרף בהמוניו לתנועה העממית העל-מפלגתית של "חזית הלאומית אחידה", הנלחמת לשחרור רוב מנינו ובנינו של הישוב מבלי המפלגות, שלשלטונן בצורתה הנוכחית אין מקום במלחמת העברית.

איה תורגמן

אל תאמר

לכשאפנה אמלא את חובתי לצע ולמולדת

התאושש

תשעה המכריעה בחיי העמים הקמים לתחייה ממשמשת ובאה — נהיה מן הדרי' זים הנשכרים!

דע

גורל עמך יוכרע במערכה זו — נהיה מלכדים, דורכים ונבונים לשרת את העם!

זכור

עמים גדולים וחזקים כרעו נפלו תחת נטל הספרד והמפלגותיות — עשה בעדך מועד למען עמך, נגד המפלגותיות!

החזית הלאומית האחידה שואבת:

לרבות הישוב, לגיוס כחות כלי, למאמץ קבוצי עברי, להקמת האחדה הישראלית המסורתית, רש- פוד המצב הכלכלי, לסדר ותכנותיות במשק ובעבו, דה, הצטרף אל החזית הלאומית האחידה!

אל תאחרו את המועד

(סוף מעמד א')
למרות הכשרונות שכולם מכירים ברוסנובך והאמון של הישוב אליו לא הצליח מפני שלא עמד מאחוריו כח מלוכד של המוני הישוב.
כל עם ועם, שלא אבד את החוש שלה, דוחה את כל השאלות שבמחלוקת לזמנים אחרים ומרכז את כל כוחותיו להגנה על קיומו. בזמנים של חרום כטלה השנאה בין המפלגות המתנגדות זו לזו וכולם מתלכדים בכדי ללחום נגד האויב לנצח. ואצלנו? נורא המצב, אין לתאר את ההורבן הפנימי ואל יאמרו: אין מה לעשות. בשעת הפנימי יש הרבה לעשות: צריך לארגן מחדש את כל החיים כישוב על בסיס אחד לגמרי.

והנה התפקיד של החזית הלאומית האחידה. היא שואפת לארגן המוני היישוב במסגרת עממית המאפשרת לכל יהודי, בין זה ששייך לאמו מפלגה שהיא ובין

מפגעי המשטר

(סוף מעמד ב')
כל תפקידים ומטרות לעצמי לבני מש' פחתו ולמקורביו. בנגקים, במסדות הכס' פיים ובקבוצות, בתנאי שלא יפגע בשנים שלשה העקרונות היבשים שנתקדשו על ידי בעל בריתו. עליו רק להסכים לזכות הכרות השביתה לקיים הדגל האדום ולראשון במאי, לכל היותר לתרום משה' לקצנות. במשכורות שבני המעמד הרכוז שני מקבלים מדי בעלי השלטון (מכספי העם, כמובן), אפשר לפרנס את כל מאסרי המרסס בישוב. מכאן גם מובן מדוע מתנגד המשטר השולט בישוב להור' ובכר העבודה. הורדה בשכר העבר' דה, פרשה הורדת רמת החיים, הורדת רמת החיים תגרור הורדת המשכורות של בני המעמד הרכוזני, העובדים בשרותו של ממדד המסדרים, והפגום את הרנטאביליות של כל הפסק המשותף. לכן מוטב שיקרס המשק ע"י שביתות, מוטב שירעבו מחסרי עבודה, בלבד שלא תפגענה המשכורות.
בכל חוג ומוסד העמיד המשטר מש' גית משלה. אצל האכרים, בעלי התעשיה, בשתי המפלגות הכלל-ציוניות, פועלים כחות שתפקידם לשמור על הסטאטוס קוו', על קיום ושמירת ברית האינטרסים בין הרכוזנים וה"מסודרים" בישוב. כך ממשיך הקונצנזוס את קיומו. מתיריים כי קיימת עזרה סוציאלית כי קיים סיוע רבים על כסאות ובבדדים ובעיר משוט' טים בינתיים הקרבנות. פושטים יד, מוכ' רים שרובי נעלים ושומרים על "שכר הנגן", על "מפתח" יותר המושגים המקור' דשים.
המצב דברים זה המביא לחרבן המשק הלאומי והאדם ללא מעמד — אינו חדש. והנה קונסטלציה מוכרה מדבריי ימי הדור:

תאמנם אין עמדה בשביל המק האמר ללים האלה? רק כזה היזמה אפשר ליצור עבודה! הלשמה הזאת חסרה לנו. הארץ אינה עניה באפשרויות עבודה ובחומרי הגלם כלל וכלל. חסרה השיטה, חסרים הארגון, התבונה מצד הפקידים והמעמק' הדרוש.

ישנן תכנות בשפע להבראת המשק. בראשו ובחנין של כל איש-משק, להלכה או למעשה, חביות הבניות כאלו. אבל השבעים אינם מבינים לרוחם של הרע' בים, ומי שישב, "אי שם" בהנהלת אחד המוסדות, כבר משולב במנגנון האטי והנצחית המתנהל בכבדות גדולה כל כך, ואינו מסוגל לחשוב על שום דבר מחוץ למנגנון הזה.

תהיה תוספת-החקר חשובה עד כמה שתהיה. הרי העלאת השכר הריאלי, שתאפשר לעובד לקנות יותר תוצרת בשכר תוה, תשובה היא הרבה יותר בדרך זו הצליחו בארצות המאורגנות, יש מבחינה כלכלית, להעלות את רמת

להתפך לעדת קבוצים המחזרים על הפתחים?

התקופה הזאת מתאמת להכנת תכנותים לשם שגוי בנינם ושיפורם של החיים הצבוריים והכלכליים.

כל אדם מבין, שבישוב קטן כישוב שלנו, תדומה למבצר נצור, אשר להמשיך כשיגאות הישגות, אלא יש צורך להקים סדר תיים המבוסס על הגורמים המאחר דים המלכדים באומה, על יסודות שיב' טיחו את קירמה של כל נפש וישוב.

המלחמה מחייבת את האנשים לעשות את השבוע הנפש ולגשש לעבודה הארגון. הרצון לנצחון מאמץ את כל המוצא של האומה, אם בישוב עני' כישות שלנו יש מספר גדול כל כך של מחזירי עבודה. הרי זה בנבון פלילי של (בחתו). כח העבודה הוא הזמן החשוב ביותר של האומה, ורק בגלל המחסור בזמן ארגוני העזרה כל תכנות כלכלית מתחילים כיום אלפי מחסרי עבודה בישוב, המעוררים את כתר הנפשי של עמנו.

חוסר עבודה

כשאנו דנים בתוסר העבודה, הרי אנו חושבים חמיר רק על אלה שאין להם עבודה כיום הזה. על הכללי מארגנים על אצומדים ב"תור" בלשכות העבודה של הסתדרויות העובדים, על העולים והחדשים שטרם הסתדרו — נדמה לנו, שהבעיה הזאת אינה ניתנת לפתרון. מי תושב, שגם רוב הפועלים המלאחים לעת עתה אח. פח לחמם מוכרחים תמיד לראות לנגד עיניהם את סיוט הדעב ליום המתרח, מתמת העדר כל ביטוח של פועלים ושל פנסיות קבוצות לאלה המבארים את כושר העבודה, כי מה יעשו הפועלים האלה ככלות כחם?

גם חברי הסתדרויות העובדים מבי' גים את זאת, אפילו הסתדרות הכללית, הגדולה ורבת הכח, הבטיחה את עתידם של חבריה. מי מבין 100.000 חברי ההסתדרות ומשפחותיהם אינו מביט בפחד בפני העתיד?

עוד עשר שנים תעבורנה — ואחריהן עוד עשר שנים — והאנשים האלה יעמדו זקנים ועיפיים וחשושי כח, לאחר שזקן ריבו את מיטב כוחותיהם. לא נעודיהם ואת שנות גבורתם לבניו אחר — ללא כל אמצעים וללא כל מוצא? האם עליהם

העדר כל משק מסודר בישוב הוא גדול כל כך, וחוצאותיו קשות ורעועות כל כך, שיש צורך סוף סוף, לגלות אותו לעיני כל, על כל מסקנותם, בבני שתיתמצא סוף סוף הדרך לעורה ולהצלה מי שהש' עה משתקת לו כיום תוה, וקיומו מוכבט

עמוד ג

הנוער והמלחמה

ליום והמנונים ולשנאת אחים ולבסוף לדרוש מן הנוער שיסתפק בקריאה של המוסדות כדי לעורר בו את רוח המלחמה. הישוב חולה אנוש. רק בזה אפשר לבאר את שיויו הנפש של הנוער שלנו ואת חוסר שאיפתו: להספיק עכשיו על אלה האוסרים קרב עם צבאות היטלר, אשר הפך לעבדים מלחמה של בני עמנו; רק על ידי מחלת נפש עמוקה אפשר להסביר. שהנוער שלנו מסתפק במציאות כפי לנצח תונותיו של הצבא הבריטי הלוחם את מלחמת השחרור ואינו שואף להשתתף גם הוא בהמוניו במלחמת ההכרעה. בו בזמן שהמלחמה הגורלית אין ביכולתה להזיז את הנוער שלנו, מקודמת הקפאון. מסעירה את רוחו ה"מלחמה" בהרצליה וגורמת לשפיכת דמים בין צעירי ישראל. מר רוסנברג הזהיר את הישוב באמרו בקריאתו המפורסמת: שהמפלגות חזרות גם להגנה ואפילו לגיוס. כאן מקור הדעה. אך אם ברצונו של הנוער למלא את החפיק ההיסטורי המוטל עליו בימים אלה, עליו לעשות את הכל כדי למגר את משטר הפרוד ולהקים במקומו את המשטר של האחדות ושלטון המסורה. רק משטר כזה יש בכוחו ליצור אהדה של אמונה והתלהבות. בלי אמונה אין התלהבות. בלי התלהבות אין גיוס! א. תחומי

אצלנו? אלינו להורות על האמת המרה: בית הספר שלנו מהוה את יסוד הפירור. המוצדק הוא קיומם של שלוש זרמים בחוגו בקרב ישובנו שלא הגיע עדיין להגשמת המטרה הפוליטית האלמנטרית: תפקידו של בית הספר להחדיר את ההכרה הלאומית, להטיף לאחדות ולבטח, ואולם, מגמות אלו לא יושמו על ידי קיום זרמים מתנגדים ועוררים. אם רצונו למצוא את הסיבה לאדישותו של הנוער, נמצאנו בשיטה מוזיקה אשר למערכת התנוך שלנו, ואם חיי הישוב אינם זורמים בהתאם לקצב המלחמה, כאן היא אחת הסיבות. הפרפר בחנוך אינם תופעה מקרית, הוא חלק של השיטה והמשטר הצבאי בישוב. היש להתפלל לאדישות ולחוסר האמונה של הנוער כיום בשימונו אל לב את כל מה שקרה במערכת הבטחון שלנו שגם בה הונגה המשטר של המפלגה המפלגתית? היש להתפלל לאדישותו של הנוער לאחר שחללו את הקדוש בחלומותיו? מהו שנים מתחנך הנוער שלנו על ההבלגה כלפי חוץ ותוספתות כלפי פנים. נעשו קרעים בנפשו ורק בזה זבא את חוסר התלהבות לגיוס למרות התעמולה הרשמית של המוסדות. אי אפשר להטיף במשך שנים לפציפוזם בכל שלבי החנוך, לרבות דג

המלחמה הנוכחית היא גם מלחמתנו הנוכחית. תבונה את גורל העם היהודי. הערכה זו היא כללית: כל הישוב מאחד בה. ובכל זאת, אם נציג את השאלה: העשה הישיר והנוער שלנו את כל הדרוש והאפשרי למען מאמץ המלחמה, לא נוכל להשיב בחיוב. חיי הישוב זורמים ללא קצב מלחמתי. ואפילו בשאלת הגיוס לא הגענו להתפתחות שתוכל להשכיב את רצונו ולהזיז מוחאמט להכריז ולרצות שיתנו של הישיר לבני המלחמה הזאת. אלפים אחדים של בני הישוב התגייסו לצבא.

במלחמה הקודמת נתקל זאב דובר סינטיס מתולל רעיון הלגיון היהודי. קש" יים רבים ברצונו לגייס צבא יהודי גדול. הקשיים העיקריים היו שנים:

א. חוסר מרכז יהודי טריטוריאלי עצמאי, אשר בו יכולה להתעשות פעולת גיוס ללא הפרעה. הישוב באותו הזמן היה קטן ושוים מרכזי אחר לא היה.

ב. אי הכשרתו הרוחנית של הנוער היהודי, ובעיקר בארצות המערב (אמ"ר). ריקה, אנגליה וכו') אשר רק בהן אפשר היה למעשה לגייס יהודים. את הגיוס לגורמים היהודיים במלחמה הקודמת דאגו כנסיון ראשון להקים בת יהודי לוחם. לאחר המלחמה העולמית הקודמת קיוו שבבוא הודמנות שנית יענה הנוער היהודי בהמוניו לקריאה ראשונה. תקוותו זו היתה מבוססת על העובדה: שהישוב גדל והפך לגורם בעל משקל. אמנם אין להתעלם מהעובדה שהגיוס של היום אינו עדיין גיוס צבא יהודי. אבל אל לנו לחנוך כיום על הזכות הישן בדבר אופן ותנאי ההשתתפות במלחמה. את הזכות הזו טיים ובוטינסקי אשר הכריז, כי צדק טרמ-פלדור, שהסכים להקמת גדוד נוגי הפר"ד. דעתו של טרומפלדור היתה, שגדוד של פועלים מספיק התחמשת לתותח דודש להצלתו של הצבא בלוקי כמו גדוד לוחם. ובוטינסקי הודה, שגדוד נוגי הפרדות של טרומפלדור אפשר למ" עשה את צידתו של הגדוד הלוחם. הוכחת הנה נגמר ונאמר יש להזכיר למחפלים על ערכו של הגיוס לגורמי התפרים פלד-גות האוריה וכו', אם משהו יכול לקרב את הקמת הכת היהודי הלוחם. הרי זו התגבשות מונית ליחידות השונות של הצבא הבריטי. גם בזכות בדבר זה אם עלינו להעמיד כתנאי את קיומם של יחידות יהודיות טהורות בצבא או להסכים לצבא ארץ ישראלי — אין לשכוח קודם כל, שקיים הברה מוסרי להש"ת תתף בכל התנאים והצורות במלחמה נגד הנאציזם. אבל אם גם נרצה לבחון את השאלה מבחינה של פוליטיקה ריאלית נוכל לקבל, בדי-עבד, את הקמת היחידות הארץ ישרא-ליות. המאחר הגבוה של המגייסים יהיו דים ביחידות ארץ ישראליות בהשואה למספר היחידות שבקרב אוכלוסית הארץ. יתן תוקף מיוחד לתביעותינו הפוליטיות לאחר המלחמה.

כאמור הכרת מוסרי וחשבון פוליטי מחייבים את השתתפותנו במלחמה. ואם עוד טרם עשינו את כל האפשרי למען מאמץ המלחמה, בודאי סיבות עמוקות לדבר. אחת מן השוים: או שהנוער שלנו אינו טוב בטרנד, או שהחנוך הניתן לו אינו מלא את יעדו. אכן, מוכשר הנוער שלנו למאמץ ולהקדבה. קרבות לא מעטים הקריב הנוער שלל על מוכת העליה וההעפלה. חולדות המצודה וההגנה מלאות דפים מפוארים על מעשי גבורה. בעבר הכיח הנוער את יכולתו ומסירותו לאידיאלים שלנו. לעומת זה, אם נציג את השאלה: המתאים הנוער שמקבלים לדינו בבתי הספר שלנו למטרותיו הלאומיות נטען להשיב בשלילה. עובדה היא שהגמנסיה היפואית בתקופת המלחמה הקודמת היתה לה יותר התפעלה על תנועת ההתגבשות מאשר לכל מערכת החנוך. על שלוש הרשתות שיש כיום. היכן הם המורים שהתגייסו לצבא כיום? לא שמענו עליהם? האין זה אפיוני כשביל מוסדות החנוך שלנו? בכל העולם משמש המורה דוגמה ומופת לפעילות לאומית. הנוכל לאמר זאת על המורים שלנו? אין כנתינו להוציא לנו על המורה בארץ? לא בו האש"מח העיקרית קובלים אנו על השיטה השלטת בחנך. בכל העולם מסמל בית הספר את אחרת העם. — הכר הוא

החזית הלאומית האחידה

דימוקרטיה - פירושה הבעה חופשית מעל לבמה פומבית, והמורשט הישיר איהו.

נציגות - משמעה נבחרים האחראים כלפי בוחריהם, ונציגך אתה מיהו.

ישובנו זה המונה כחמש מאות אלף איש ואשה, ובתוכו מספר רב של אנשי הלכה ומעשה בכל המקצועות — לא זכה לבמה פומבית לקבלת הצעות ובחינתן.

באין במה פומבית וחופשית — שולטת הנרגנות.

בשלוט מנגנוני המפלגות — נעדרת אחריות הנבחר.

תביעתנו — כי ניתן חופש הבעת הדעה לכל הרוצה בכך.

רק אז תקום הדימוקרטיה.

רק אז תהיה נציגות יושרת.

ברי לנו כי דיון הוגן וציוני ומקיף יוכיח ללא כל ספק כי השתתף וההדירות בין כל שדרות הישוב הכרח הם. וכי כדי להגיע ליד תכנית הצלה ולהבטיח את העם לפנינו:

דרך אחת ויחידה

תפקיד אחד ויחיד

חזית אחת ויחידה.

הננו פונים, אפוא, בשעה זו, המחייבת יותר מכל תקופה אחרת את אחדות הכחות המלא, אל הקהל הרחב לסייע בהנחת היסוד **"לחזית לאומית אחידה"** של העם בארץ.

ידוע כי הכח המלוכד עדיף מכח היחיד כי האחדות דרוש לנו ולא הפלוג.

ברור כי עלינו לנצל את כל הכחות למלחמת קיומנו.

היעיז איש בשעה גורלית זו לדגול בהמשכת משטר הפלוג והמפלגות ביישוב.

הישוב אדיש כי לא ניתן לו מוצא לכחותיו.

הישוב חלש — כי המפלגות מתרועעו בקרבו.

במי האשם?

אשמים אלה שאינם מתלכדים מיד לחזית לאומית אחידה למרות כל ההבדלים בהשקפות ובעדות, למרות המחלוקת ביחס לפורטים טפלים.

עיקר העיקרים:

קיומנו, גדולנו, והתפתחותנו

שמירה על קיומנו והבטחת עתידנו.

אומרים כי קיימת נציגות ביישוב ואספת הנבחרים שמה

מה דרשו נציגך באספת הנבחרים, הקראת בשנים האחרונות בעתונך דיוח מדיניות? הנמסר לך פעם דיוח ממהלך העניינים בה? הידוע לך כי תביעות לאספת הנבחרים נערכו לפני עשר שנים כשהישוב היה רק שליש מהנכחו הנוכחי?

הלזו יקרא נציגות עממית?

לעתים רחוקות מתקיימים גם דיונים בדלתיים סגורים ותכנס איתנו מגיע לאוני הצבור.

הלזה דימוקרטיה יקרא?

המצב במוסדות הישוב, הפגיעה הממושכת ביסודות הדימוקרטיה והעדר כל נציגות חוקית לעם, גרמו לשחוק פוליטי של ההמונים, ולחוסר אדיש מצדו אל כל הנעשה ביישוב. הועד הלאומי השם מזלזל בקהל הבוחרים האדוש ומסתלק מלמסור להם דין וחשבון. אולם אם נבחון את פעולותיו נוכח כי אין לו כל זכות להתנשא עלינו.

התוצאה:

בחינו הכלכליים — **אנרכיה!**

בחינו החברותיים — **התעלמות!**

החיים התרבותיים — **ביטול!**

בחינו הפוליטיים — **שתוק!**

בשטח העבודה — **הפרעות!**

בשטח הצבאי — **אנוכיות!**

אשוכועים אנו:

כי מצב זה אינו מחייב המציאות כי לו חלה בקרב ואמונה ומתמדת על פעולות ההנהגה, לא היינו מגיעים עד הלום.

המוצא היחיד:

יצירת חזית לאומית אחידה שתחת ביטוי לתביעת העם לנציגות עממית אמונית: למורשון של הישוב!

בית הוועד הלאומי
רמת-גן

להופשת החורף
ולמנוחת סוף השבוע

משרדי החזית:

תל-אביב, רחוב לילינגהיים 36, קומה ב.
חיפה, רחוב הרצל 40.

... והרי הוא השוב ביותר

"ATARA" COFFEE

כפה עטרה

דבר החזית הלאומית האחידה אל הישוב

לאחד את כל הכחות ולהסדיר את הישוב בימי המלחמה. נתקל בתנגדות אנשי המפלגות — קצרי ראות ומחוסרי מעוף, אשר בעיניהם עניני המפלגה קודמים לעניני האומה, הגיעה השעה שאנשי הישוב יכריזו, שלא המפלגה אלא המולדת העקר — ולשם כך ובכדי לתת במי לדגשות אלה, וליצור כח שיכבית את הסדרת העניינים בישוב הקמה הקוית הלאומית האחידה ששמה לה למטרה: א. הגנת הישוב והמוזדות ב. הבראת החיים הכלכליים ג. שלום פנימי ד. משטר ארץ-מפלגתי חזית לאומית אחידה איננה מפלגה — היא נוצרה לשפע חרות בכדי להציל את הישוב, וכל יהודי בין אם הוא משתתף למפלגה או לא, יכול למצא בה מקום על דגלנו כתוב שתוף הפעולה תחת ריב פנימי. הגיעה השעה שהישוב יתעורר ויטיל את רצונו על מהלך העניינים. אנו פונים להמונים: הצטרפו לחזית לאומית אחידה חזית הצלה והאחדות.

חזית לאומית אחידה
ההנהגה הזמנית
המשרד: רח' לילינגהיים 36
קומה ב' טל. 4078

בכנס הראשון של "החזית הלאומית האחידה" שהתקיים בתל-אביב בימים י"ד וט"ו מרחשון תש"א נבחרה ההנהגה הזמנית שנגשה למלי תפקידה. בחור צעד ראשון מדינשה ההנהגה הומנית. את החובה לפזוז לישוב כלל מאורגן והבלתי מאורגן בלי הכבל של השקפות מפלגה או מעמד. אי שביעת הרצון ממב העניינים הפנימי תקפה חוגים רחבים בישוב. — הם מתנגדים בכל חוקף למשטר מפלגתי שגורם לפרוד הכוחות. — אין ברצונם לסכל יותר את המפ"ת המפלגתי היצור הפליוז בין קוודי ויהודי.

— במקום המוסדות הקיימים המתנכרים לצרכי הישוב ולדרישותיו הם רוצים להקים משטר דמוקרטי אמתי המור סי לדי הישיר עצמאי המהלך עניניו. — הם מוכנים לשאת בעול המסים הכבד אבל הם רוצים להיות בטוחים שכספי העם מוצאים לטובת העם ותחת השגחתו.

— הם רוצים לראות בראש הישוב נהגה אל-מפלגתית הוראת לישוב כלל. מפורד ואבוד עצות מתקרב הישוב לקראת הימים המורליים. נסיון נשיא הועד הלאומי, לשעבר, מר פ. רוסנברג

החלטות הכינוס

הכינוס המכין של "חזית לאומית אחידה" מציב לו למטרה לארגן שכבות רחבות של הישוב בלי הבדל מעמד ומפלגה. למטרות ולקמן:

א. תיסול שלטון המפלגה המפלגתי ביישוב והקמת הנהגה ישובית אל-מפלגתית לשם פחדון בעיות שעת החירום והמלחמה.

ב. הצלת והבראת המשק היהודי כישוב לפי תכנית משקית ולהבדיר אושר היצירה של הישוב.

ג. השלטת שלום בית בכל שטחי הכלכלה וביחוד ביהסים בין נותני העבודה וזין הפועלים — והפועלים בינם לבין עצמם ע"י הקמת לשכת עבודה לאומית כללית על יסוד רישום אישי ותחוקת עבודה לשעת חירום.

ד. לעורר את הנוער היהודי למלא את חובתו כלפי לישוב והעם היהודי כולו ע"י התגייסות להגנת המולדת.

ה. להשליט שטת מסים אחידה לפי יכולתו של כל איש ומסד ביישוב תחת בקורת צבורית ותיסול ההשחלטות המפלגתיות על הקרנות הישוכיות-לאומיות כגון מס חירום, כופר הישוב, קרן הקימת וכו'.

ו. הכינוס שולח את ברכתו לכל הלוחמים נגד המשטר של מפלגת המפלגתי הקיים כישוב ופונה לישוב להענות לקריאתו האמיתית של פ. רוסנברג לאחדות לאומי ותיסול המפלגה המפלגתית.

ז. הכינוס קובע מתוך סיפוק את קריאת "המכבי" לישוב ופונה לנוער העברי ביישוב להצטרף לעמדה זאת למען הקמת חזית לאומית אחידה.

ח. הכינוס מטיל על ההנהגה הזמנית של "חזית לאומית אחידה" לקרוא בזמן הקרוב ביותר למעצמה ארצית רחבה שתיצג את השדרות הרחבות של הישוב ולנהל עבודה ארגונית ותעמולתית רחבה לשם הסברת היעיונות של חזית לאומית אחידה ביישוב.

חזית לאומית אחידה

הוצאה חד-פעמית יום שלישי, ח' טבת, תש"א 7 ינואר 1941 • המו"ל: חזית לאומית אחידה • העורך: ד"ר ל. מילר • זמון: דיג"י, ת"א **המחיר 2 גא"י**

ע ד מ ת ?

אל תאחרו את המועד

בחזית השכל חרב ובחזירים אימה... בימי מלחמה כל עם ועם מחלנד ועובר לסדר היום על כל מה שאחמול עור היה נראה לחשוב ומה שהפריד את העם למחנות שונים, הכל מתרכזים סביב כיכ למטרה אחת: הצלחה עם בריא יודע להבדיל בין תקופה ותקופה, לכל הפחות בימים קשים. הוא מתגבר על הפירור והמתחלקת ומרמז את כל מאמציו מסביב לדבר החשוב לו ביותר: מסביב למלחמה בעד החופש. כל שאלות אחרות, אפילו חשובות, הוא דוחה לזמנים אחרים; בדגש של סכנה מתעורר אצלו החוש הבריא.

ומה אצלנו? גם על פתחו של גיהנום אין החוש מתעורר והריב הפנימי נמשך כמקדח. מתעוררת השאלה: מדוע לא ידענו את הכלל החשוב ביותר, שהגשמה השאיפות הלאומיות שלנו נחקלה והתקל בקשיים כה גדולים, שרק מאמצי כל העם המכוונים לקראת המטרה המר כונית לפי תכנית ברורה ומקיפה יכולים להביא לידי הגשמת הרעיון הלאומי? והתשובה היא: המוני הישוב ראו את המפלגות השונות במלחמתן הפנימית, ראו אותן בכל קטנותן, באי התאמה שלהן לצרכי הישוב העממי, ולכן נעשו ההמונים אדישים בכלל ועמדו מרחוק.

והישוב לא ישתנה ביום אחד. אין שניים נעשים בעם, מבלי שתבוא תנועה עממית שתחולל את העם לקראת השניים היסודיים, וזאת לו את הדרך הנכונה בכל שטח החיים.

החזית הלאומית האחדה פונה לכל הישוב, לכל אחד ואחד, כדי לארגן את כוחו במפלגה אחת בישוב, המפלגות הקיימות מעונינות לראות בחזית לאומית אחידה עוד מפלגה אחת, הן מפחדות שהישוב יראה בחזית לאומית אחידה תנועה לאומית כללית, ששכן את קיומן הן, ולכן הן לוחמות נגד החזית הלאומית האחדה.

אנחנו פונים גם לאלה ששייכים וגם לאלה שאינם שייכים למפלגות. בשעה חרים זו חייבים כולנו להתלכד מסביב לבעיות המשותפות.

אנו דורשים יצירת הנהגת ישוב אל-מפלגתית לשעת חדים, לרכז את כל המחשבות והפעולות מסביב לשאלות הבעיות, כדי להגביר את המאמץ המלחמתי של הישוב ההמוני, וזאת, שתעבוד לפי תכנית מפורטת לימי חרום ותיצג את כל הישוב ולא רק את המעט המפלגתי, תוכל להשיג פועל הצלחה, היא תוכל להעביר את השינויים הדרושים בכל שטחי החיים. הנהגה תואת תוכל לעורר את כל הישוב לגינס מלא של כל הכחות ולהגות המולדת, היא תוכל להכין את הישוב לימי חרום ולעידת השלום אחרי המלחמה.

מה שהכרחי היה באנגליה הכרחי הוא ביהר עון אצלנו גם עמים גדולים הישרים על אדמתם אינם יכולים להרשות להם את "הלוקסוס" של מלחמה פנימית, ועם כמו עמנו עוד פחות מזה יכול להרשות לו. את הפרוד, עיקר המלחמה של הישר, מכיון להשגחה גמורה שלנו, הסיכנה, הנשקפת לנו היא עוד יותר גדולה. הלא אנחנו מתחילים רק לבנות את ארצנו ומצבנו עדיין אינו יציב במידה מספקת. באנגליה חוקמה אחדות שלמה של העם, בראשה עומדת מנהיגות מתאימה, מורכבת מבאי כח כל שכבות העם, מהאנשים המוכשרים והמסורים ביותר, והאמן של העם למנהיגיו הוא מלא. מכאן המסירות, הנכונות להקריבה לסבל, למלחמה הממושכת, מכאן האמונה בצנחן הסופי וההכנות המתאימות של כל העם לקראת הנצחון הזה. הוא הדין ביוון ובמרוקו — הכל מכוון לקראת מטרה אחת: ליכוד כל הכחות, ואילו אצלנו אין רכון הכחות מסביב להתלה המוכרת על ידי כל העם, אין השנויים הדרושים בכל שטחי החיים, השנויים היסודי עוד לא בא.

(הסוף בעמוד ג')

איפה אותו מוסד שיתרומם מעל לאינטרסים המפלגתיים והקבוציים ויקיים שלום בית?

ע ד מ ת ?

עד מתי ימשך הכובד בכספי הצבור? הקהל באנק תחת עול המסים הישויים, לאן הולך כספו?

מי מחליט על אופן הוצאת כספי הצבור? מה הן המטרות שלשמן מוציאים אותם?

מי משגיח ששום פרוטה לא תוצא בלי תועלת?

הקהל הרחב מוכן גם להבא להקריב קרבתות אבל הוא רשאי לדעת ולהחליט על אופן הוצאת כספי הצבור.

הקהל נותן מבלי לקבל שום דין וחשבון ומבלי כל אפשרות לחוות את דעתו.

היכן הבקורת הצבורית? כספי הצבור מוצאים בלי כל תכנית.

המנגנון הקיים מקבל את המסים אחרי כספי הצבור הגביה הגבוהות ומחלק את השאר ככספי-סיוע.

החלוקה הזאת נעשית באמצעות המנגנונים המפלגתיים והקבוציים.

אפילו העבודות הציבוריות המוצאות לפועל באמצעות המוסדות הישויים הן רק צורה נסתרת של סיוע.

הצורה הזאת רק משפילה את הנתמכים מבלי להבטיח את עתידם.

הישוב ששאף תמיד להיות יוצר ונושא את עצמו — חזר לימי "החלוקה" וחי מגדבות הניתנות לו בחסד המנגנון המפלגתי.

יש להוציא את כספי הצבור לפי תכנית ולשם הסדרת החיים הכלכליים.

הישוב רוצה שבכספו ישתמשו לשם שפור המצב.

כספים צבוריים יכולים לעזור בהרבה להגדלת התוצרת החקלאית והתעשייתית ולהקמת מקורות מחיה קבועים.

לא תרומות ונדבות, כי אם פרוטה ועבודה דורש הישוב ממוסדותיו העליונים.

איפה היד האחרית שתגשים את השנוי הזה, שתדע לשמור על הקופה הצבורית נגד התנקשויות שתבאנה מאיזה צד שתבאנה?

ע ד מ ת ?

מי יכול לתת תשובה על השאלה, עד מתי ימשך המשטר הקיים בישוב?

שום נס לא יביא לידי שנוי !!!

המשטר הקיים לא יתחלף ולא ישתנה מעצמו.

כל זמן שהצבור ישראלי לא יסדרו הענינים, לא יוקם שלום-בית, לא יוצר שתוף-פעולה, ולא תוגשם תכנית ההצלה.

כל איש ואשה ביישוב נושא באחריות לגורל הישוב.

רק רצון ההמונים יכול ליצור משטר חדש ביישוב.

"החזית הלאומית האחדה" היא הגוף של הרצון הזה — הרצון שאיננו משלים עם מצב הענינים ושואף לשנוייהם.

החזית הלאומית האחדה פונה לעם על כל שכבותיו, לפועל ולסוחר.

לאכר ולבעל-המלאכה, לאמידים ולדלת-העם, לנוער ולכל אנשי המצפון וההכרה.

אם אין ברצונכם לסבול את המצב הקיים, הושיטו יד איש לרעהו והצטרפו ל"חזית הלאומית האחדה".

רק הישוב עצמו יכול לתת תשובה על השאלה:

ע ד מ ת ?

צורת המוסדות העליונים של הישוב שברצונם להשתתף בו או להציע הצעות ותפקידה, שיטת המסים וכו'.

על חברי ההנהלה תומכת — ה"ה: מסוימות, מחקשים להודיע על זה בכתב למזכירות של החזית הלאומית האחדה קאפמן הוטל להרכיב ועדת מומחים (תל-אביב רחוב לילינבלום 36 קומה ב') שתכין ותעבד את ההצעות בשביל הכניסה. לא יאוחר מ-25 לחודש ינואר 1941.

כל איש ואשה ביישוב

שואל את עצמו את השאלה הזאת ואיננו מוצא תשובה לה. **המצב הכלכלי — מדאיג מאד.**

הענף החקלאי החשוב ביותר — הפרדסנות — נמצא בסכנת הרס גמור.

בעיני ר: המוני מחוסרי פרנסה ועבודה, שמצבם מחמיר והולך,

צרכי החיים החיוניים מתיקרים במדה מבהילה מיום ליום,

הרען, שזרם ארצה מכל קצו חבל, נפסק, הסחרות, שהיו מובאות מבחוץ, חדלו לבא במדה מספקת, ותוצרת הארץ, שלפניה נפתח שדה פעולה רחב למלוי החסר, לא יכלה לעמוד בתפקידה בגלל חוסר חומרים גלמיים, מכונות והון חוזר.

יש יחידים העושים, עסקים טובים ונהנים מהעלאת המחירים, אבל העם, על כל שכבותיו, סובל ואיננו דואה את המוצא.

הממשלה עשתה וממשיכה לעשות הרבה לשפור המצב הכלכלי היא באה לעזרת הפרדסנות, מוציאה לפועל עבודות צבוריות חשובות ותוזות לה ניתנה ההורמנות לתעשייה להר-חוב את היקף פעולתה.

אבל מבלי פעולה שטתית לשם הבראת המשק מטעם המוסדות הישויים, לא תמצא הבעיה את פתרונה.

צריך לשלוט סדר בבית ואז תוכל להועיל גם העזרה שתבוא מבחוץ.

עד מתי ימשך המצב הנוכחי, עד מתי ימשיך המשטר של תהו ובהו את קיומו?

עד מתי יתנהלו עיני הישוב ללא כל תכנית?

העם שואל:

איפה היד המסדרת והמארגנת? מי דואג לישוב ולצרכיו החיוניים?

היכן המוסדות הישויים שיטפלו באופן רציני בבעיות הקיום של הישוב?

ע ד מ ת ?

ריב פנימי! כל אחת מהמפלגות שואפת להשתלט על הישוב, המנגנון הפקידותי המנהל את עניני הישוב שכת שהישוב איננו קיים בשביל המנגנון, כי אם המנגנון קיים בשביל הישוב.

כתוצאה ממלחמת המפלגות בא פצול הכחות, במקום שתוף פעולה בכל ענפי החיים — סכסוכי עבודה, כל חוג וכל מפלגה דואגים רק לעצמם.

בכל שטחי הפעולה השתלט המפתח המפלגתי ובאמצעות מחזיקות המפלגות בשלטון.

אם אתה

זקוק לעבודה או רוצה להתישב על הקרקע, או לקבל רשיון עליה, או למכור את תוצרתך החקלאית, או לקבל אשראי,

עליך להצטייד קודם כל בתעודת זהות מפלגתית חנוך ילדים, עזרה רפואית, אפילו ספורט ותיאטרון.

נהפכו לנכסי המפלגות. כל מפלגה וקבוצה שואפת להגדיל את האחוז המגיע לה מכספי הצבור ומתקיימת ימתחזקת על חשבוננו ולרעתו.

על הריסות הישוב הוקם משטר רקוב מבכנים, המפריע לגבוש הכחות.

הישוב מבין, שרק לכבוד פנימי ומאמץ משותף יכולים להצילו.

איפה היד המאחדת והמבורכת? איפה אותה הרבנות שיכלה לשמש יסוד לשותוף הפעולה בין כל שכבות הישוב?

בנוס ל"ארגון הישוב"

כשיכתבה האחרונה החליטה ההנהלה ש.ז. כינוס מיוחד המוקדש לארגון הישוב, ד"ר א. וינשל, ד"ר ה. ללרי, ד"ר ה. למזכירות של החזית הלאומית האחדה קאפמן הוטל להרכיב ועדת מומחים (תל-אביב רחוב לילינבלום 36 קומה ב') שתכין ותעבד את ההצעות בשביל הכניסה. לא יאוחר מ-25 לחודש ינואר 1941.

המוסדות העליונים של הישוב שברצונם להשתתף בו או להציע הצעות ותפקידה, שיטת המסים וכו'.

על חברי ההנהלה תומכת — ה"ה: מסוימות, מחקשים להודיע על זה בכתב למזכירות של החזית הלאומית האחדה קאפמן הוטל להרכיב ועדת מומחים (תל-אביב רחוב לילינבלום 36 קומה ב') שתכין ותעבד את ההצעות בשביל הכניסה. לא יאוחר מ-25 לחודש ינואר 1941.

מפגעי המטר

שלנו. לוקח לזכותם את חוסר הציונות. לטפל בעניינים בקנה מידה ממלכתי. את קיומן של הבעיות המיוחדות לזמן מלחמה. את תלישתנו מן המקורות הכספיים. את חוסר הציונות מצד החוגים העשירים. להפריש מהונם ועוד כמה וכמה סיבות. אף על פי כן נשאר הקולר תלוי בצווארם. אם אין הקדן מספיקה לסייע לכל הנציגים. מדוע מקיימים את המנגנון העצום הזה של פקידים. למי נותנים המשרדים הענקיים והמגוונים ולמי המכוניות. המכוניות? תעשה נא חלוקה צודקת בין המנגנון ובין הנציגים. יתפשו בין הנציגים את האנשים המוכשרים למלא את התפקידים בשכר שהוא לפי יכולת הקדן. יושג. נא המעצמות למשרדי המסדות בין הדיירות הוללות והריקות בעיר. אצל בעלי בתים שנחרסו ממצבם.

אולם בעיקר אשם בפגיע ההפקדות. בשטח העזרה הסוציאלית. המשרט. המשרט. טר הזה. המרשה ששני כחות מעמדיים נוגדים יתרוצצו. ללא רסון ותאם. במערכת. היינו וישתדלו כל חלקה טובה. מצד אחד המעמד הרכושני הצר. המתעלם מכל צרכי העם ומבעיות הקר לקטיב הלאומי. מעמד זה שואף לרווחים קלים. לספסרות. להפקעת שערים ומנזל כל קוניינסקורה להגדלת הזון. כל שאר פתו היא מנון. בכל התנאים האמצעים. כששרים כפסולים. המעמד הרכושני הזה העביר עמו מרגלות את המושגים המר טעים שלו ביתס לערך הממון. לא הענין כל הפורענות. כל הגזירות והקנסות אשר תוטלו עליו בארצות הפזורים. לא תועיל גם חלקת האירופה אשר האכזה בעליל כי צבירה הזן פרטו. ללא חוסן לאומי. ערכה כקליפת השום. וכי הפרמיה הבטחה ביותר לכסות ההון היא החרד מה לבנין ביה האומה ובצורה מעמד זה מבזבז את כל המודעים של הזנו על מות רות הוללות. על ברידו וכתי קשה ומתעלם מבעיות הוצרת הארץ ומצרכי שעת הצורך. מן הצד השני המעמד המתמרמר להיות בעל המנופולין. על הנוצות הפועלים. למעשה הוא מיצג שכבה מעמדית דקה. את שכבת המסחרים. בישוב. אלא שיש לו למעמד זה כמה אילנים שהוא סגור להם: "יום עבודה". "מפתח". "שביחה". "שכר הוגן". "דגל אדום". "ראשון במאי" וכו'. וטוען הוא כי צירופם של אלו הוא סוציאליזם. גם מעמד זה הביא עמו מן הגלות. איש איש מעיריתו הנחתה את המושגים והדוקטרינות. אשר הגיעו אליה בשחרית לידו. תו. לאחר שנתישנו. הופרכו ותו לורא גם לאלה אשר תנו אותם. עתה הוא שומר ומטיף אותם בשער. המוני. העם והמשק הלאומי נאנקים ותחנקים בין שני מעמדי רות אלו. כשמצוי אותם מחוסר עבודה לקבל הם עבודה. בפחות מן השכר שנקב בע"ה. המסחרים. כדי להאביל את אשתו וילדיו הרעבים — דמו בראשו. מעשהו מתפרש מיד כפגיעה בעקרון "שכר הוגן". ואם הוא שומר על העקרון (באחרונה הנרגנדר אצל היקו: "מה לי רעה. מה לי ילד. המלך. המלך בשבי") או עליו להעזב ולפשוט יד — אם אינו מתמצא בעניני המסחר. ההסס תריות "הלשכה" וה"מפתח".

יש ויש מעצלים קונסטרקטיביים אשר אפשר היה לתקנם ע"י מאמץ לאומי. יש ויש שדות עבודה בלתי חרושים התובעים כוחות ויומה. בקפריסין הקטנה והמפגרת. שאין בה לכאורה אנשי מדע ויומה לבאצו. נעשו בזמן האחרון הרבה מאמצים מעניינים ומדעיים בנות הפקת שמן סיכה. משבחת מגרעיני חרובים. כמה תעשיות נוסדו ע"י בני ארצנו ומתקיימות שם. משום שכל המעמדות הראו חובה והבנה כלפי מפעלים חלוציים. אבל אצלנו יש לשני המעמדות השולטים דאגות אחדות. לאחד פאטיש שהוא חופש הספסר רות ולשני יש פאטיש ושמו "שכר הוגן" ו"שביחה".

למראית עין נמושה מלחמה בק שני המעמדות הללו. אולם למעשה כרתו בינינו הם ברית של אינטרסים. הדומה במיתומה לברית הקמונאצית. משטר הפקידות השולט אינו נוקף אצבע כלפי המעמד הרכושני האמיתי. ולא עוד אלא. שלשי האזי הברית האופורטוניסטית הכרוחה ביניהם. מקבל המעמד הרכושני חופש פעולה גמור. רשאי הוא לספסר ועוד לק" (הקוף בעמוד ג)

בחדרם הריק ללא דואג ותומך. והנה בא מעשה הלנה. בורושק. כן. כבר הספקנו לגדל במחננו את הטיפוס הקשות של הרחמן הצבורי המהפסוק. ברחמנות Cold Charity אשר לגבי דירי הוקק אינו אלא אוביקט. שלא נא לעולם אלא כדי לספק עבודה למנגנון. נגשתי אל אחד מפושטי היד הללו ושאלתי בהירות רבה. אם איננו יודעים כי קיימות מחלקות לעזרה סוציאלית. וככלל אם נסה להשיג אינו עבודה? רק התחלתי את סדרה שאלותי וכת שחוק במלת ומעיקה נחה על פניו. ולא משה מהם עד תום השיחה. הבנתי את פשר הגחוך הזה: "הרי לפניך שוטה סודרי בראשית נעלמו ממנו". בחוסר סבלנות. כמי ששומה עליו להסביר לי מדוע חשמים תכולים. ספר לי למקוט עין. כמה ימים ושבעות צפה לשווא. ע"י הדלתות הסגורות לאדונים העצבניים והבלתי מנומסים ממוסדות העזרה הסוציאלית. בתמימותו דרש תחלה עבודה. ולו גם בשלינג ליום. "עבודה זו" — התי פרץ הפקיד בצחוק עצבני — "בשביל עבודה יש. 'לשכה' יש. 'ארגונים' יש. 'חור' לך להרשם". מתוך הלך להרשם של הפקיד בלט איתה לעג לרש. כמי שאמר: "רעב אהה. לך לשתות את מי הים". במשך הזמן כבר "התחממה" וכאשר לאחר כמה שבועות של עמידה בפחת גוספים. הצלית להגיע שנית אל אותו הפקיד — בקש כבר סיוע. שוב אותו המכס הלעגני: "סיוע? הרי יש 'סדרים' יש. 'מפתח' לאיזה חוג הגן שייך? מאן זוכה הוא רק כי נקלע מלשכה ללשכה. מארגון לארגון. ממוסד למוסד ושמע בלי הרף את המלים: 'הסדרות'. 'ארגון' 'מפתח'. 'חור'. 'יום עבודה' החור הלי. לה. גם על משכבו בלילות שמע את צלצולם. מה פרושם בדיוק. כי אשאל. אין הוא יודע. יודע הוא רק כי יצרי בלחות רצחניים ואימים הם. כי הם הם הסבה לרעבונן ורעב בני ביתו וכי בעשים הוא עומד היום כאן. משפיל את כבודו ופרוש יד לנדבה. הוא שטה מעלי מתוך תנועת יד מיאשה ואפיקורסית. וברגש של בוז גלוי ועמק אלי ואל כל המין האנושי. מתחרט היה על שתטריח את עצמו ותשתית מלים כדי להסביר לתת זו ששמה אדם דברים שהם מן המפורסות מות. ללא כל חכמה. הבנתי כי איש אומלל הוא ללא תקנה. קרבן המשטר הקרוב.

הייתי כהלום רעם. הדברים הפשוטים והאימים של האיש התמוגג עם צעקות הילדים מכרי שרובי הנעלים וסכיני הגר לוח ותפכו למקלות זוזעה מסמרת שער. הדברים היו ידועים לי. אבל המחשבות המרהיבות נחנה להם גוון חדש. מעניע גם הבקי בתאור ההתפחד של דאגתה יבט למראה התופת. גם אם זו תחאיים בדיוק לתאורים שבספר הנצחתי.

הגני מנסה לבאר לעצמי את הסבות המדיניות של כשלון העזרה הסוציאלית. משתדל אני לדון לבן זכות את העסקנים

א. כמה יגיעות יגעו קנאי המעמד. בתוכנו כדי לשווא לצרוף הפשוט. עם ואדם. אופי עממי. מבקשים הם כביכול. להחדיח לתוך המחשבה העברית את ההלכה כי שני אלו חד הם. כי בשלום האדם יחיה גם לעם שלום. לפי עניות דעתי. עכבדה סופית בחרו להם. אין צורך להתדיר אמונה זו בקרב ההמונים העבריים. היא קיימת. היא חיה ומקננת. בהם בכל המצבי. זה אלפים בשנים. העמדת השאלה הזו מחדש בטרזנות מופרזות אינה אלא התחסדות מסוג קושיותיו של עשירי דוגי מאת "היאך מעשרין את האבן?" אילו טרחו אנשים טובים אלו להרים את קרן האדם באשר הוא—ולו גם האדם העברי—לעודדה להקל על אכפו. להחזיר בו את הכרת ערכו. להאיר לו את דרכו האפלה. ללא פראולוגיה. עקרונות מחוספסת. כי אז היו עושים מעשה רב.

והאדם העברי במולדתו. האדם סתם ללא תואר ושם. כיצד הוא חש. מה הרגשו בחיי החומר והרוח שלו? כלם יגע מישוהו לחזור אל עמקי נפשו. לחקרה. לבקש פורקן למאווה וצרי למכאור ביה? לכל נמצאו כביכול גואלים אצלנו. יש מחימרים להיות גואלי הפועל העברי. הרי העבודה העברית. השפה העברית. התעשייה העברית אבל לאדם העברי לא נמצא גואל. אותו השאירו בודד עם מכאוביו.

הגני רואה אותו את האדם העברי אם סאת דאגותיו הגדושה. דאגות פרנסה. דאגות משפחתו שמעבר לגבול. דאגות חנוך ילדיו. חרדתו לעתידו. לעתיד עמו וצעריו על ההווה. תועה הוא ונקלע מתל-אה לתלאה. מועקת צוק העתים מאלצת אותו להתופק על דלתות נושיו. מוסדות המשפט. הישוב והסיוע. בכל מקום הוא נפגש בפנים וועמות ללא סעד. השתתפות ואשילו ללא מדה האדימרת שכשר הם ראוי לה. כי יבקש לו מקלט מעט בעינות ובספסרות. שוב אין מנוס מן האל-וול באדם. גם כאן רוממות האדם בפניהם וזממם האדם ברגליהם.

אם באיירה זו חי האדם בתוכנו. היפלא אם מרותו הושחתו. אם דבק בו חידקי האדישות התלישות. שיוון הנפש כלפי צרכי עמו. ההתעלמות. הולול ואף המינואטרופיה כלפי הולות?

ב. בלי הרף שומעים אנו בשיחות. בהרצאות בוכזים פומביים ופרטיים על מפעלי העזרה הסוציאלית של הישוב. לבאור זה פעולה אנושית סהורה. פעולה למען האדם באשר הוא. הסתדרויות. מוסדות ישוביים. עירונים ופרטיים. עסקנים. פקידים ומנהיגים פתיעים. מקבצים כספים. מתכנים תכניות. עורכים תקציבים. מבינים דיעים וחשבונות. מתהללים ומגנים את הצבור על אישיותו וקמצנותו. גרוע מזה. בתוך המוקלות עצמם זוממים מזימות. מחלקים נכודים. כובשים כסאות חזם. כים את כל הקרנות יחד ל"קופות" מפ-לגניות למחנה. מכל הרעש וההמולה מסביב לעזרה הסוציאלית. שוכחים נכדי את כל הצדדים. כאחד את העיקר: את האדם ש"בן-חור" מתקיימת כל הכנופיה הביזורקאשית. ש"למענר" פועל כל המגרן גנון המגוון והמחברב הזה — את דלת העם. את תלכס העזובים. את מושטי היד והרוכלים הנמקים בעונים. כמעט רגע וידמה לנו כי יק כדי לכלכל את קומץ הפרקים והפקידים בלבד. נוצרו "כופר הישוב". מס חרם" וכל יתר הקרנות שהישוב נדרש להצעות להם. ברחובות העיר אין מרגישים כלל בקיום אינו עזרה סוציאלית. האנשים אשר למענם הוקמו כביכול מוסדות הסיוע והעזרה. מתהללים כחמול שלשום בערים ובחוסר כל. פושטי יד מכל המינים והגרי לים משוטטים ברחובות. אחדים מהם "כבשר". להם מקומות קבע על המדרכות. אחרים הולכים מבית לבית ומקבצים נדבות. העובדים הסוציאליים שלנו אינם נגשים אפילו אל האנשים כדי לשאול ולברר את מצבם. לחקור מדוע אין גם להם חלק במפעל העזרה הגרגודיו של הישוב. ומדוע נגרע חלקם? וזכרני מקרה מעורר זועמה אשר ראיתי בעיני כיצד נאסרה אם לחמשה ילדים פעוטים. שצער בה ע"י בעלה. למשך ארבעה ימים. בגלל שאון שהקימה במשרדו של איזה מוסד לעזרה סוציאלית. חמשה פעוטיה הקטן שבהם בגיל שנתיים ותצי נעובו לנפשם

מדבורים למעשה

רבות הן המחלות. שמתן סובל הישוב. אחת מהן והמסוכנת ביותר. היא מחלת הוכוח. במקום להחליט מה לעשות ולהגשים את החלטתו בהקדם האפשרי. מתחילים לברר את השאלה מכל צדדיה. כל אחד בא עם הצעותיו ובינתים עובר הזמן מבלי שיעשה דבר.

גם בענין הליכוד הפנימי מדיים לדבר אצלנו. נדמה שכולם מסכימים ורוצים אותו הדבר. תכניות באות מכל צד וקשה להבין במה הן נבדלות אחת מהשניה. נוצרות קבוצות שונות המטיפות לאותו הדבר. ההבדל היחיד ביניהן הוא של סגנון ונסוח. כל אחד מרבה במלים ומושך לצדו והדבר אינו בא לידי מעשה. הגיעה השעה להעזר ברורות לכל המעוניינים בליכוד דחוף של הישוב. הפסיקו את הדיון על האחד והתלכדו בפועל.

החזית הלאומית האחידה — זוהי המסגרת המקיפה ביותר לליכוד הכוחות. בתוכה מצאו שפה משותפת אנשים ממפלגות שונות ובעלי השקפות שונות. הם ידעו לשכוח את ההבדלים. הואיל ולפני עיניהם עמדה מטרה אחת: האייחוד. הם ידעו היטב. שהשעה דוחקת ואסור להפסיד את הזמן בוכוחים. הם ידעו. כמו כן. להבדיל בין העיקר וההפסד. בין המשותף והמפריד. בזמן קצר קבעו את יסודות האייחוד. בשבעה סעיפים של החזית הלאומית האחידה נכללת כל תכנית ההצלה.

אנשי הפרוד ימצאו פגם גם בתכנית זו. אבל כל אלה שטובת הישוב יקרה ללבם יגידו:

„תכנית זו היא תכניתנו. זהו מה שנחוץ לישוב ברגע זה.“

הפעולה הראשונה של החזית הלאומית האחידה היא לארגן את ההמונים. כל מי שבאמת רוצה באייחוד-אסור לו לעמוד מן הצד. עליו לחתום על ההצהרה של החזית הלאומית האחידה. זהו המעשה הראשון. כתוצאה מהצטרפות ההמונים לחזית הלאומית האחידה יוצר כח שיחטל את המושטר המפלגתי ביישוב. ישליט את השלום הפנימי ויציל את הישוב מסכנת הרס הנשקפת לו.

חתמו כולכם על ההצהרה.

חזית לאומית אחידה

הנהגה זמנית

ספדית „חזית לאומית אחידה“

דרשו וקראו את שתי החוברות

א. נגד המ-ש-ר-ה-מ-פ-ל-ג-ת. מאת ש. גפנשטיין
ב. מה רוצה החזית הלאומית האחידה מאת די. א. וינשן

גוור הצהרה זו. חתום המציאה לאחד ממשרדי החזית.

חזית לאומית אחידה

הצהרה

אני תחתום מטה מביע בזה את הסכמתי ותמיכתי המלאה לרריות של החזית הלאומית האחידה תוך:

- א) גיוס כל הכחות ביישוב להגנת המולדת ולעזרה לאנגליה במלחמתה באויבי העם היהודי.
- ב) תסול המשטר המפלגתי. המפתח המפלגתי והפרטיקציניזם. ותקמת משטר דמוקרטי המיוסד על בחירות ישירות כלליות פרסונליות (לפי האזורים).
- ג) הבראת המשק הישובי לכל ענפיו על יסודות חכמיים. הקברת התוצרת ושפורה ומלחמה ביקר החיים.
- ד) הקמת מוסד ישובי עליון לעניני עבודה. לשם מניעת סכסוכי עבודה והבטחת חיי עבודה הוגנים. חלוקת עבודה באמצעות לשכת עבודה ישובית אחידה על יסוד רשום אישי.
- ה) הנגזת מס אחיד מהתאם למידת היכולת של התושבים לנקות. טובת. על ההכנסות וההוצאות העבריות.
- ו) חנוך לאומי אחיד.
- ז) הקמת הנהגה לאומית אחידה מפרטית לשעת צורך.

והגני מצטרף בזה לחזית לאומית אחידה

השם המלא.....
כתבת.....
משלוח יד.....
חתימה.....
תאריך.....

KEREN HANOAR CONTRIBUTIONS

Only clubs sending in ten dollars or more are listed.

Previously acknowledged	\$334.27
Carmel Hebrew Schools Aguda, Detroit, Michigan	25.00
Tsofim Aguda, Harrisburg, Penn- sylvania	10.00
Montclair Young Judaeans, Mont- clair, New Jersey	10.00
Stars of Zion, Framingham, Massachusetts	10.00
Altoona Young Judaea, Altoona, Pennsylvania	10.00
Rayot Aguda, Harrisburg, Penn- sylvania	10.00
Jolly Judaeans and Boy Scout Troop, Norwalk, Connecticut ..	15.00
Young Judaeans, Danville, Vir- ginia	10.00
Daughters of Hadassah, Jersey City, New Jersey	10.00
Geulah Aguda, Los Angeles, Cali- fornia	10.00

\$454.27

Other contributions

44.84

Total contributions to Feb. 23,
1939

\$499.11

Keep "Regular"

with

EX-LAX

The Chocolated
Laxative

KEVUTZAH IN FLAMES

(Continued from page 7)

at the signalling post, but she was promptly relieved by Yehudith. Then the machine gun went out of commission. It was 2 a. m. when the troops reached Hapeleg at last. Their machine guns barked to announce their coming. The whole world seemed to be aflame. The first-aid station and the wounded were moved to the slope behind the stockade.

The Arabs were just outside the compound. "Aleihum!" they shrieked, "We'll wipe them out this time!"

Moshe and Shlomo were shouting new orders to their men. A moment later Shlomo had fallen. Now the troops, aided by Jewish police who had accompanied them, were attacking the Arabs from behind. At four in the morning the band retreated with dozens of dead and wounded. The neighboring villages had also beat them off. Two men were killed in the flying squad.

The signalling post was still

working. The flames were licking the bottom of the stockade now. The huts were on fire and were collapsing. Messages reporting just what was happening had reached far away points and by the time day dawned, Chaverim and Chaveroth were on their way in huge trucks bringing building materials and tools.

The wounded were taken to Haifa then, and graves dug at Hapeleg for the comrades who had fallen that dreadful night. No sooner had they been laid to rest and the last spadeful of earth had covered them, then all hands set to rebuilding all that had been destroyed. By nightfall the stockade and the watch-tower and the huts had all been replaced. Hapeleg remained on the map of Eretz Israel.

CONTRIBUTE TO
KEREN HANOAR

To Bring Enjoyment to Your Passover Table,
Prepare Your Foods With

ROKEACH

Pure and Kosher Food Products

כשר לפסח

* Rokeach Kosher

* Nyafat

* "Not Fleischig, Not Milchig"

* Rokeach Kosher Peanut
Oil—In cans and jugs

* Rokeach Pure Fruit
Preserves

Strawberry - Raspberry
Cherry - Marmalade

* Rokeach Pure Honey

* Rokeach Kosher
Cider Vinegar

At All Groceries

I. ROKEACH & SONS, INC., BROOKLYN, N. Y.

* Trade Mark Reg. U. S. Pat. Off.

A DEFENDER OF HANITA

(Continued from page 5)

lookout posted on one of the roofs, and just as I pointed him out to the officer, heavy firing was directed at us from the houses and courtyards on our left from a distance of no more than fifteen or twenty yards. We dropped to the ground and returned fire. Then the officer ordered us to throw hand grenades which certainly did their duty. Some of the bandits were killed and others tried to retreat eastwards, only to be checked by our men, who accounted for a good many of them. After that we were ordered to search the houses. In one I found a trench coat with decorations that had belonged to the bandit chief. My officer friend allowed me to keep it as a souvenir.

When the roll was called all our men were found to be alive and uninjured. We did not go back the way we came because the gang might have reformed in the meantime and try to ambush us. Our officer then arranged a plan of march that reminded me of a scout game we used to play for blotting out traces. We were marched around and around hills and groves so that if the enemy trailed us they would have to follow a spiral course while we escaped them in the meantime. The next morning we were informed by old Ibrahim that a large band had crossed the Syrian border in pursuit of our forces. This was one of many instances that made me realize that scout training is not mere play, but a very good preparation for guarding and defending the Yishuv.

One day our friendly British officer came to visit us at Hanita. He looked the ground over carefully and asked many questions. He was told that ten of our comrades had fallen in defense of this place. "Are these stony hills worth it?" he asked in astonishment. "But this is our country. We must take it as it is," we replied.

**SEND YOUR
CONTRIBUTIONS TO
KEREN HANOAR**

THE NATIONAL CONVENTION

**A letter from the
Convention Chairman**

Dear Young Judaeans:

I know that you have been waiting for this thrilling information, but we wanted to have plans that were pretty full before we started, so here is all the news with a bang!

We are going to have a National Convention in camp and what a Convention it's going to be! First of all, it will be the first Young Judaeans convention in history ever held in a camp. This means all the things that camp implies.

Of course, too, the expenses will be very, very low as compared with previous conventions. The cost, including registration, will be \$15.00 for four days, \$17.00 for five days, and \$19.00 for six days.

We will have a Senior section of this Convention, planned and conducted by the Seniors.

And that's not all either. There will be several leaders' workshops: one in crafts and one in dancing providing enough leaders and Seniors signify their intention of taking this. This will be conducted on the day preceeding the convention. It will be given by specialists in the field who will give real training to those who participate.

Young Judaeans coming to the Convention will of course want to go to the World's Fair. In order to make it possible for everyone to do this, the New York City Region with the assistance of the New Jersey Region, have arranged to furnish two days' additional accommodations in the homes of their members following the convention for those who want to remain.

Of course I can tell you all about the program but it will have to wait for another issue. Just start saving your pennies now!

Louise Meyerovitz,
Convention Chairman.

IN A SAILBOAT

(Continued from page 9)

"A cyclone is coming!" The sea was raging and boiling now, and the gentle, rocking waves of half an hour ago had become huge breakers. The wind rose to a gale and whistled fit to split your eardrums.

Each scout quietly obeyed the instructions that were coming fast so that we might fly before the storm as quickly as possible. The oarsmen were pulling a mighty stroke, and the "Snappir" skimmed along like the traditional swallow.

In the twinkling of an eye the cyclone was upon us. It passed over just as quickly, giving us just a flick of its tail as it raged on. Still, its "love tap" was enough to wash several of the boys overboard and to fill the boats so full of water that they were in danger of sinking. The swimmers were battling their way manfully, but the fishermen, fearing that they would not be strong enough to hold their own against the breakers, dashed in to help them while the rest of us bailed out the boats.

In a little while the wind died down and the sea was smooth as glass. We pointed our prow toward the little cove near Hadera (a future harbor, according to the Haderans!), soon our boats were safely beached and we were sprawling at our ease in the sun. There was supper to get and preparations made for spending the night in the open. But first we must take a good rest.

The sun was well past the meridian when we bestirred ourselves again, and then we worked quickly to make up for lost time. We posted a watch on a high dune (the "Hill of Gold" that juts its way into the sea at that point), and scattered to bring in firewood and look for a cave to spend the night in. The fishermen showed us how to roast fish on a bonfire. It was delicious. Soon after dark we put out the bonfire, not wishing to attract unwelcome attentions, and lay down to sleep in a cleft of the rocks from which we dispossessed some sea-gulls.

THE YOUNG JUDAEAN

A Message to Young Judaeans

From A. Kroch—Vice-President of the Jewish Scout Organization of Eretz Israel

Jerusalem, December 29, 1938

MAY I convey the greetings of the Jewish Scout Organization of Eretz Israel to the Young Judaea Organization in the words of our scout motto: "Hazak ve-ematz!" "Be strong and of good courage!"

You will, I know, be glad to learn that the past year has seen many new groups added to our organization, and that its membership has grown to almost three thousand: two thousand in the five cities of Jerusalem, Tel Aviv, Haifa, Safed, and Tiberias, and about one thousand in fourteen villages in Galilee, Samaria, and the Plain of Sharon. The number of adults active in the Scout Organization has increased to over one hundred. Our organization has not only gained in numbers, but has improved and perfected its activities in various ways. This is a great comfort to us in days like these, when the Yishuv in Eretz Israel is fighting heroically for Jewish rights in the Jewish National Home, and when so many Jewish communities in Europe are being destroyed root and branch, by the mad racial theory which has been adopted by the peoples in whose midst they have lived for many centuries.

It makes us very happy, too, to be able to report that the scout movement in Eretz Israel is helping in the defense of the Yishuv to the best of its powers. Senior scouts are enrolled in numbers in the ranks of the watchmen and special police. Our Chaverim do much good work in helping to take care of the wounded in the hospitals. They are also active workers for Kopher Hayishuv, the defense fund set up by the Jews of Eretz Israel, and for the Jewish National Fund.

In 5698 the scout movement in

Eretz Israel entered upon a new phase, in that its members were encouraged to enter the ranks of the Chalutzim. The first scout group is already in training for life on the land at a Kevutzah. They are adapting themselves so well to agricultural work that we hope one day to have a scout settlement.

Owing to the insecurity of the roads, it is not possible to hold

rallies and conferences which can be attended by scout representatives from the whole country. Hikes, camps, and bonfires, which are such excellent means of scout training, are out of the question in the prevailing conditions. For the present our only means of keeping in touch with each other is through a bi-weekly magazine called "Beshivte Hatzofim," where we exchange views with the various troops and publish reports of their activities.

But for the aid which we receive from Young Judaea we should not be able to carry on our organization activities and to train and educate our members. We take this opportunity of expressing our cordial thanks for all your support.

This year we shall celebrate the twentieth anniversary of the Jewish Scout movement in Eretz Israel. Throughout all these years contacts have been kept up between the scouts of Eretz Israel and Young Judaea. Even when for a long time our movement was paralyzed by inner difficulties, you did not despair of us. These twenty years of cooperation make us feel that we must establish still closer contacts by a constant interchange of ideas and through personal contacts. We hope that Young Judaeans will soon come to Eretz Israel in large numbers so that they may acquire first-hand knowledge of the Land, and bring it closer to their organization on their return to the United States.

A warm welcome awaits all Young Judaeans from their scout friends in all parts of the Land. We will be glad to do everything in our power to make their stay pleasant and instructive.

Cordial greetings and best wishes for the success of Young Judaea in its important activities.

THE SCOUTS AND GUIDES WHO GAVE THEIR LIVES FOR OUR COUNTRY IN THE YEAR 1938

Baruch David Segal, Age 11
Safed Scout Troop
Killed on the Acre-Haifa Road

Joseph Rothblatt, Age 23
Sea Scout Leader, Haifa
Killed on the Haifa-Hanita Road

Haya Limmer, Age 13
Tiberias Girl Scout Troop
Killed in the Tiberias massacre

Rivka, Age 11
Tiberias Girl Scout Troop
Killed in the Tiberias Massacre

Deborah, Age 11
Tiberias Girl Scout
Killed in the Tiberias Massacre

David Bilsky, Age 16
Patrol Leader, Haifa Scout Troop
Killed on the way to Mount Carmel

Scout Training for Haluziuth

By Moshe Silberberg

ABOUT three months ago a group of boy and girl scouts from Tel Aviv and Haifa went up for a year's Hachshara (training) for work on the land at Kevutzath Mayan in Samaria.

Kevutzath Mayan is a new settlement, founded only a few months ago. It is situated at the foot of the Carmel range below Zichron Jacob, and is not far from the sea. The land belongs to the PICA, which planted two hundred dunams of orange grove there forty-three years ago. Most of the Chaverim of Mayan are employed there. The Kevutzah also has 700 dunams of grainland and a few score dunams of vegetable gardens.

Like all the new settlements, the farmyard is enclosed within a stockade. In it there are three sleeping huts, one dining hut, a barn with two mules and one cow, and a poultry run with five hundred chickens.

Our first job was to clear the vegetable fields of thorns and weeds. We were awakened at five a. m. by the night watchman, who used an iron ring and a piece of pipe for a gong. Each urged the other fellow to get up first, but soon we all threw off our blankets, lifted our mosquito nets (there are plenty of mosquitos in the district), washed and dressed quickly, and ran to the dining hut, where hot tea and bread and jam were waiting for us.

The sun had not risen when we started out, and a strong wind was blowing. We lined up at the Machsán and were given spades and mattocks. We worked away steadily for a couple of hours, and then at eight o'clock stopped for our real breakfast. After that the work seemed easier, even though the sun was getting hotter. At twelve we stopped for the midday recess. Then back to the fields till four.

From the fields we went straight to the shower room, a tin hut with a tiled floor. Everything was very jolly there. We sang and joked, and even danced.

After our showers we exercised, read, wrote letters, and so on. After supper we had discussions, sometimes with and sometimes without our leader. Occasionally we attended the general meetings of the Kevutzah and learned a great deal about their problems that way.

Besides working in the orange grove, Chaverim are employed on the drainage works in the Kabbara swamps and on other "outside jobs." When they first came here, the orange grove was so neglected that they had to ask other Kevutzoth for help. Chaverim came from Daganía, Kiryath Anavim, and Maaleh Hahamisha, and worked at Mayan for a month. There was not enough sleeping room, so they put up tents, and some of the Chaverim even slept in the open, on cots alongside the stockade.

Now let us get back to our vegetable garden. After we had cleared the good brown earth of weeds and thorns, the ploughing began. The scouts who were allowed to plough were very proud of the privilege, but you would not believe, unless you tried, how hard it is to draw a straight furrow and to plough all the furrows at the same depth. In one part of the field seven thousand heads of cabbage and cauliflower were planted by thirty Chaverim, with our help. The work was done by teams of two. One walked along the furrows scattering the young plants at regular intervals and the other made holes in the ground with a pointed stick and set the plants in them. Then he patted the earth firmly around the roots and covered them over. After that we went on to weed and plough in other parts of the vegetable garden, where we helped to sow clover seed, which is smaller than the pupil of the human eye. Last of all we helped to plant potatoes.

We have already eaten some of the vegetables we planted, and they were delicious. You never know how good vegetables can

A pause in the day's work.

taste until you grow them yourself.

On the Friday before Chanukah we were sent to the orange grove. Our first job there was to lop off dry branches, pile them up in heaps, and remove them from the grove. Then we were told to gather up all the fruit that had fallen from the trees. Only then did we get to the picking. "You must handle the oranges just as if they were eggs," explained the Chaver in charge, "because if they are the least bit bruised they are worthless for export." After we had picked all we could reach, some of the Chaverim put up ladders and picked the fruit from the top branches.

Twice a week each of us takes a turn with the night-watch. Guard duty at Mayan is very responsible work because it is so near the hills. There have been several attacks, but all were repulsed,—as usual. When you watch at night, you also have to feed the chickens, wake the cooks, and put kettles of water on to boil for the early tea. Sometimes we turn on the radio at four in the morning to listen to music from America.

We have gone up to work on the land for a year as a national duty. Every year more and more Palestinian boys and girls get their Hachshara, and many remain on the land. We hope that many other boys and girls from the Galuth countries will join us here, so that we can build up our National Home together.

THE YOUNG JUDAEAN

The Camp on the Carmel

By Emanuel Yoffe

I
SUCCOTH was approaching, but the Bar Cochba scout troop was still waiting for its camp. Even a one-day camp would have been something; but parents were more unreasonable about camping this year than ever, and the troop leaders shared their view that it was none too safe.

The air was getting colder day by day, and the skies that had been clear for months were clouding over now and then. Soon the rains would begin, and all hope of a camp would have to be given up.

The scouts did not take their defeat lying down. The troop committee was besieged with letters and petitions and interviews. The parents were besieged at home, and youth and age waged their eternal

Reveille

battle. The battlecry of the aggressors was always the same: "We Want a Camp!"

The artists of the troop drew posters with the legend "Give Us a Camp!" in fat black letters followed by half a dozen still fatter and blacker exclamation points. The Bears practiced a new cheer. "Mahane! Ma-ha-ne!" ("Camp! Ca-aa-mmp!")

Then suddenly the elders capitulated. The troop leader came into the hut one day and with his own hands put up a notice reading, "The Bar Cochba Troop Will Camp for Two Days on Mount Carmel During Succoth Week. Ask your patrol leaders for instructions."

The roar that went up shook the very heavens and almost upset the hut. The oldest scout there could not remember anything like it.

II

If the days had raced before the

camp was announced, they crawled now like snails. The heavens were constantly scanned for clouds,—as if the rains could be stopped by keeping an eye on them. But the scout luck held, and the great day dawned warm and bright and beautiful.

At the last moment the Bar Cochbas were told that Deborah, a girls' troop, would join the camp. But they were so elated that nothing could dampen their spirits.

The tents were piled high in a truck with the pots and brooms and blankets and the heaviest knapsacks, and the Bears settled themselves on top of the load as they did every year. The others fell into line behind the truck, each patrol holding its banner high. A mixed multitude of children followed them along the level ground.

The ascent to Mount Carmel was hot work. The ordinary procession was broken up and everyone scrambled by himself. Foreheads shone and cheeks flamed and knapsacks grew heavier from minute to minute. Now and then someone would stop and mop his forehead, hoping that someone else would suggest resting a moment; but no one did, and there was nothing for it but to go up and on.

The respite came at last, when they reached the top of the stone steps. Every scout dropped to the ground just where he stood and quickly drew the cork from his thermos bottle. All around one heard grateful sighs after swallows of water or tea or orange juice. Then they settled down to enjoy the view which, familiar as it was, always seemed different. Directly below lay the residential suburb of Hadar Hacarmel with the Technical School and the Beth Sefer Reali part way up the mountain. Several ships were riding at anchor in the harbor. The plain around the horseshoe-shaped bay was covered with rows on rows of little white houses in gardens—the Jewish workers' suburbs of Emek Zevulun. Beyond the bay loomed the hills of Galilee, with the great white crest of Mount Hermon towering above them.

III

"How many times must a tent be pitched before it will stay up?" Everyone asked the question, but no one knew the answer; so you simply pulled up pegs and drove them in again, pulled slackened rope taut again, and so on down the line. The tents were pitched in a large open space on the mountain top, with the flagstaff in the centre. The Lions laid out white stones in rows to mark the borders of the camp, the Eagles won golden opinions with their improvised shelves of branches, and the Swallows impressed everyone with their mattresses of woven leaves.

Mats were laid out in long rows, and each patrol assembled on its own mat around a lantern. Someone recited "Hamozi," and the

Dinner time.

troop leader had hardly uttered the word "Batayavon!" ("Good appetite!") when the food began to vanish as if an army of locusts had settled on it. The waiters passed second helpings and third and fourth, but the Bears ate on as stolidly as if they had just begun.

After supper there was singing. It was so loud and so jolly that the people of Achuzath Herbert Samuel came out of their houses and joined in the chorus. So did the Notarim (Jewish police) who came from the watch-tower. The singing was kept up for a long while, but at last heads began to droop and the leader gave the order to retire.

Then the watchers wrapped themselves in their blankets and took up posts along the "frontiers." The troop leader stretched himself on a mat in the centre of the camp and read a book by the light of a lantern.

(Continued on inside back cover)

A Defender of Hanita Tells His Story

By Joseph Hamburger

Stringing barbed wire around Hanita.

EVER since the disorders began nearly three years ago we senior scouts of Jerusalem have been arguing a single point over and over: How could Eretz Israel best be served by her sons? Some insisted that since agriculture was the whole basis of the Restoration, we scouts ought to enter the Hachshara. Others, while not questioning the correctness of the argument, held that in times like these the Yishuv could not gain new ground unless it had large and well-trained defense forces at its disposal. I myself inclined strongly to the second view, though I felt the same as the others about agriculture and did not in the least want to carry a rifle all my life long. But in times like these, defense must come first, and so I enrolled as a ghaffir. While I was still in training, the plans for a settlement at Hanita began to be talked about. There were thirty of us at our training camp, and all of us wanted to go. We knew that Hanita was near the notorious Arab frontier village of Bassa, where the armed bands of Galilee make their headquarters; but that made us all the more eager. Yet only five would be taken from our group. Who

would be lucky enough to be called? Imagine my delight when my name was listed among the five privileged ones!

The next day we went up to Kevutzath Mishmar Zevulun near Haifa, the point from which the start was to be made. About three hundred chaverim and some chaveroth from all over the country had gathered to help the occupation group on the difficult first day. Only the most skilled and experienced workers were permitted to go, since there was an enormous amount of work to be done.

The cavalcade set out at day-break, each truck full loaded and winging into line as its number was called. A small aeroplane escorted us all the way. Someone said it belonged to the Jewish aviation club of Eretz Israel.

Two hours later we stopped in wild hill country. The landscape of Hanita is more beautiful than any I have ever seen, but there is something eerie about it too. The hills are high and steep and covered with trees, scrub, and large rocks, so that you imagine—at least at first—that someone is going to snipe at you from ambush at any moment.

I was stationed a few hundred yards from the camp to watch for suspicious movements in the hills. The job called for complete concentration, but I could not help stealing a glance now and then to see how the work was getting on. Everything seemed to be happening at once. While some of the chaverim were building the stockade, others were beginning to lay the road to the new military highway that runs all along the northern border. Some men laid pipes to the spring, and others pitched tents. The girls were busy making hundreds (thousands, rather) of sandwiches, and serving tea.

Supper was a pick-up meal while we sprawled on mats and listened to Harzfeld's good wishes. He talked of the time when we should be able to give all our energies to making the land fruitful, and never

have to handle a rifle any more. What naive optimism! Only a few hours later one of our comrades lay dead and another had been fatally wounded!

It was late when I went to my tent, but hardly had I fallen asleep when I was aroused by a rifle shot. I seized my rifle and ran, gaining my post safely though the firing was pretty hot by that time. There were several other men at the post. The attack was coming from three sides. A detachment was making for our stockade from the north-west under cover of a heavy barrage. Though we concentrated our fire on them they managed to get quite close.

Jacob Berger was sent to make the rounds of the posts on the western "front." He had inspected one and was on his way to the next, when a bullet shattered his thigh-bone. But he went on discharging his Mauser until his ammunition gave out. The next instant Yehuda Brenner crumpled up with a bullet in his head, still clutching his rifle.

The firing went on for over an hour. Then came a little lull, which we used to reload our rifles and replenish our supply of ammunition. When the attack was renewed, we saw that they were determined to wipe out our post. We kept up such a steady fire that our rifles became over-heated. At the same time a surly east wind was raging and blowing over one tent after the other. A heavy mist chilled us to the bone.

After the lull the Arabs tried to break through for an hour and a half. At last we could tell they were getting tired because the battle degenerated into a desultory exchange of shots. When it was all over we had achieved a definite victory. But at what a price! Yehuda was dead, and Jacob was to die in the hospital five days later.

In the morning our dead and wounded were taken to Haifa, and the rest of us carried on, more determined than ever. Hanita must and would be held at all costs.

The second attack came that

same week in broad daylight. This time the object of attack was not our camp, but the road-builders some distance away. At the first sound of shooting we piled into three cars and rushed to their rescue. We decided to change our tactics: We would not content ourselves merely with returning fire, but made a counter-attack. The Arabs had entrenched themselves on a hill. We attacked them on their own ground, and in twenty minutes had the hill cleared.

Three weeks after the ascent to Hanita, the camp was more or less complete with guard posts, stockades, watch-towers, and search-lights. At the end of the first month we established Upper Hanita. I should explain that the first camp (Lower Hanita) is built on a hill about 600 feet high; but, as it is topped by two hills just twice as high on the north and east, the strategic position is not at all good. High up on our own hill there is an old Arab house. We could not take it over because the tenants refused to leave. One day old Ibrahim, a loyal Arab friend of ours, warned us that great preparations were being made on the yonder side of the border for a series of attacks against Hanita. The next morning our lookout on the hilltop signalled down to us that the tenants were leaving. Joseph of Dagania, our Mukhtar (headman) went up to see what was what, and took me with him. The tenants explained that they had been ordered to leave

The trucks leaving for Hanita.

by the "rebels," and they did leave at two o'clock that afternoon.

At three o'clock thirty of us were ordered to go up there and hold the place at all costs. We set up guard posts all around and dug trenches from the house to the posts. But much still remained to be done when night fell. Some of the men went to mount guard and the rest built the stockade by the light of the moon. At one o'clock in the morning it was finished. Luckily the Arabs did not attack that night, and we had plenty of time to complete our fortifications.

The second month we were attacked regularly three times every week, and each attack lasted three or four hours. But the Arabs had learned that it was not safe to come too near and always shot from a distance. Ever after the day when we took the hill from the gang that attacked our road builders, we never failed to make a counter-attack, so that the bandits were not ready to try conclusions with us at close quarters.

Nevertheless, we lost one man after the other, and at the end of the second month ten had fallen. Each man of us knew that his own turn might come at any minute: if he emerged unscathed from one attack, he might not survive the next. But Hanita was worth it, especially because we knew that if we fell others would step into our places, and Hanita would remain where it had been planted.

In the meantime, we began to plough our fields, since Hanita is not only a frontier outpost, but an agricultural settlement like any

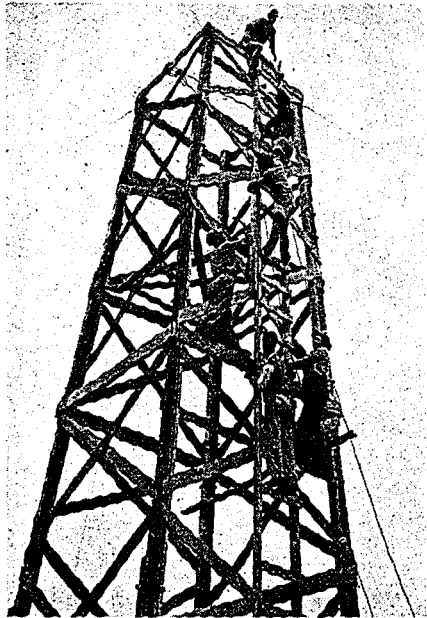
other.

We got a great reputation as heroes among the Arabs of the frontier villages, and conditions accordingly improved. For our part we had learned to laugh at danger; and, besides, we knew now that every shot fired does not necessarily strike and kill. Now that our own job was easier, we were hoping to help with the defense of other parts of the country. Our opportunity was not very long in coming. Some British officers who visited Hanita and saw how we had repulsed large and heavily armed bands co-opted us for service with the troops in Galilee. Thus we carried the war away from our own ground to that of the enemy.

There was a one night engagement with a band in an Arab village that I shall not soon forget. It was reported that a large band had taken up its headquarters in a village about thirty kilometers from the Syrian border, about five hours' walk from Hanita. That night five squads—four Jewish and one British—started out from Hanita at dark. The officer in command was a Britisher. We called him "Yedidenu" (our friend).

When we approached the village we were divided into three columns. One was set to guard the eastern approach and another the western. The third column was to enter the village from the north, so as to cut off the bandits' escape into Syria. I was in the third column and walked beside "Yedidenu." The first thing we did was to search the threshing-floor. Then I saw a

(Continued on page 15)

Building the watch tower.

The Kevutzah Went Up In Flames

By Amaziah Barlass

(Imaginary incident at an imaginary settlement. A story which could have happened or may happen any day in Palestine.)

KEVUTZATH Hapeleg is situated in one of the most dangerous hill areas in Samaria. North of it lies Zichron Jacob and on the south it faces toward Givath Ada. At the foot of the hill is the new Kevutzah of Mayan. Athlit is a little distance away on the Mediterranean shore.

The district is very wild and hilly—all caves, cliffs, thickets, and secret paths. Bandits have infested it from time immemorial. A very large and well armed band roams there now.

All this was no secret to the Chaverim when they decided to found Hapeleg. But they were tried and tested men with plenty of experience in working and fighting in other dangerous areas. They were certain in their hearts that they could hold their own against any Kenafia (armed band).

The signalling post and the first-aid station in Hapeleg are served by some Chaverim and Chaveroth from Zofith, a group of ten or twelve scouts who have come up to Samaria for Hachshara. (There is also a scout Hachshara group at Mayan; and three or four scouts are enrolled in the railway police squad stationed in the vicinity.)

"Athlit is signalling," said Miriam one evening to Moshe and Yehuda, her "buddies" at the signalling post of Hapeleg.

"To us!" added Yehuda, the recorder. Quickly he took down the letters spelt out by the twinkling lights: "Suspicious movements," he read out, "on the hill to your left. Be watchful!"

Things began to hum in Hapeleg. The searchlight was swung in all directions, but there was nothing to be seen for the moment. The Jewish sergeant in charge rapped out his orders, and all the Notarim (supernumerary police) quickly went to their posts.

Givath Ada was sending up a rocket asking for help. In the

meanwhile volley after volley was aimed at the searchlight of Hapeleg, which interfered with the designs of the assailants all too much. For the present the bullets were flying wide of the mark.

"They are trying to mislead us," remarked the sergeant, "so that we will not send help to Givath Ada and stick to our own defense."

Even as he spoke Givath Ada sent up a second rocket, which was instantly followed by a third.

Hapeleg passed the word on to Gan Shmuel, and Gan Shmuel replied that the flying squad had just gone out to patrol the vicinity. Two armored cars started out for Givath Ada from Hapeleg. They were peppered with bullets on their way but returned such heavy fire that the assailants were silenced.

Presently the attack on Hapeleg began from another side. The searchlight was shattered, and everything went dark.

The Arabs were heard coming nearer and nearer, shouting their war cries:

"Aleihum!" ("Fall upon them!")

"Din Muhammad Bil Seif" ("Mohammed conquers with the sword!")

"Beison Allah!" ("In the name of the Lord.")

"Itbach il Yahud!" ("Death to the Jews!")

As soon as they came within range, they were welcomed so "warmly" that they desisted for the time being.

But the shooting still went on at Givath Ada. What was happening there? Only yesterday the much-tried little village lost four of its people. The armored cars returned after a while, and reported that the flying squad had arrived in good time. The only casualties had been a horse and three cows.

By two in the morning all was quiet at Hapeleg. The Arabs returned to the attack again and again, but were forced back each time. The shooting seemed to be over when a sharp groan was heard. Several men crawled out to the

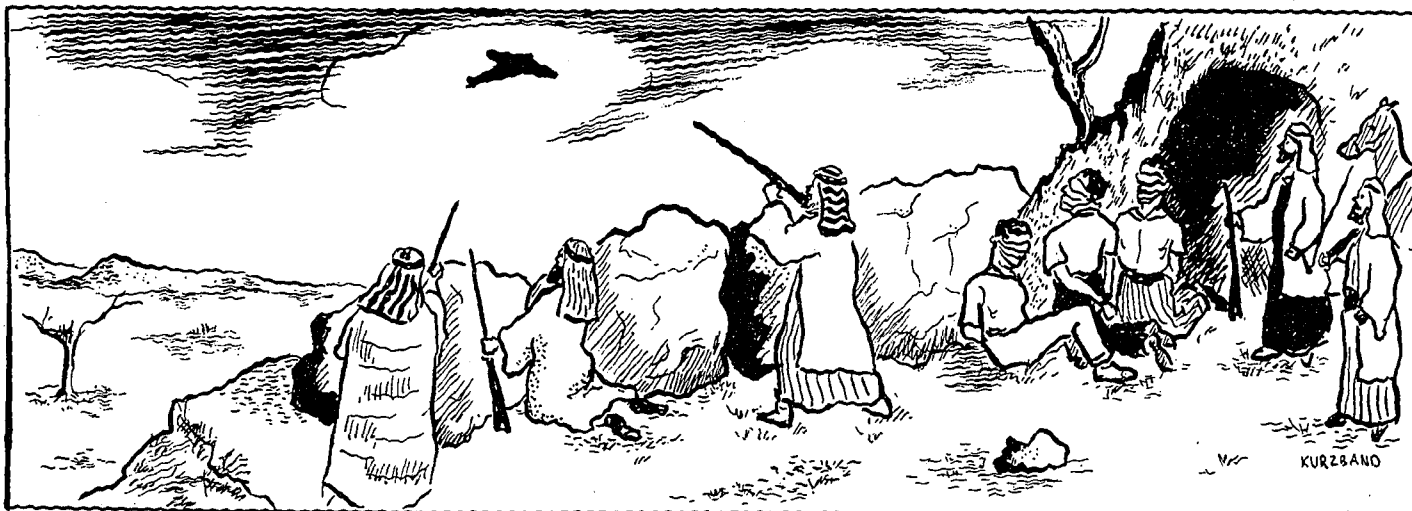
nearest post and brought in a wounded watchman. It was David, a sixteen-year-old Chaver from Zofith. This boy had defended his old parents against two Endek hooligans who broke into their home one evening when they were still living in Poland. David was only fourteen at the time, but he had seized a heavy iron bar when the Endeks entered and the bullies had taken to their heels. David's two brothers were already in Eretz Israel at the time, but the old people had feared to join them owing to the disturbances. But after that night they had taken the first opportunity to leave Poland. And it was poor David's fate to be wounded in the first attack on Hapeleg.

II

After that night Hapeleg was attacked over and over again, even in broad daylight. The Kevutzah interfered with the operations of the band, and they swore to destroy it. Nevertheless, when the sowing season came Yehuda, Amos, and Aharon went out to plough the Kevutzah's land in the hills. On the third day, just as they were harnessing their horses, thirty armed bandits surrounded them. Resistance was impossible. The three boys were gagged and blindfolded and forced to accompany their captors. Their way lay over stones and briars, but they hardly noticed them because they were listening very eagerly to what the Arabs were saying (luckily, they all understood Arabic). "We'll demand a big ransom," said one. "At least five pounds a head," said another. "We'll celebrate when we get that money," said a third. "Ah," sighed a fourth, "our court will sentence them to death, and we shall get nothing at all. Four of our men have been killed during the past few days."

"Tomorrow we'll attack again. Burn that new place down to the ground!" The speaker seemed to

THE YOUNG JUDAEAN

An airplane was humming overhead, but finally flew on to search elsewhere.

be the chief of the Kenufia.

"Serve them right for invading our territory!"

An aeroplane was humming overhead. "These Jewish boys have been missed, and the 'plane is looking for them!" whispered the Arabs. "If the Inglisi attack us, we'll kill the Jews first!"

The Arabs hid behind some rocks and dragged their prisoners after them. The boys were wondering how they could possibly warn their Chaverim of the impending attack. Perhaps the 'plane would spot them. It was dipping quite low. Yehuda struggled with the cords around his wrists so long that finally, by a superhuman effort, he burst them. But one of the Arabs looked his way just then, and all his work went for nothing. The aeroplane circled and dipped for a long time, but finally flew on to search elsewhere.

The prisoners, blindfolded, were forced to walk along a path still thornier and stonier than the one they had followed up to that point. Not seeing where they were going they fell and bruised themselves time after time. At last the Arabs stopped and they all went into a cave, where they stayed until after sunset. Their way now led through a deep gully covered with dense bushes and up some very steep and rocky slopes.

At the top of the hill they could see some figures moving. Soldiers! The Arabs stopped. "Bind the captives," ordered the bandit chief, "and put them where they cannot get at them." The Arabs all dispersed and hid behind the crags.

Two that were mounted alighted from their horses and hid with the others. The horses, too, were concealed behind some bushes. Then the Arabs waited for the next move. The soldiers had heard their movements and fired in their direction. They answered. The battle went on for quite a long time, neither party seeing the other, nor being able to judge the enemy's strength. The soldiers began to make their way cautiously down the slope. Yehuda tried to drag Aharon and Amos toward them but the Arabs fired. Yehuda dropped to the ground and pretended to be dead. The fight was getting too hot for the Arabs, and the chief ordered a retreat. "That Jew is dead already," he reported, kicking Yehuda viciously in the groin to make sure.

The Arabs took Aharon and Amos with them as they backed down the hill and toward the gully, where they hoped to hide in the bushes. But the soldiers were hot on their trail now. The captives hindered their fight. They must be put out of the way at once.

When the soldiers reached the spot, Amos was dead and Aharon dangerously wounded. Yehuda, badly hurt, had been picked up on the hill.

III

It was certain that the band would attack the Kevutzah again and from all sides. Preparations were made for countering the attack. Additional men were posted, and still another fence was built around the stockade. A second searchlight was put up as well. But

the Arabs had been watching everything that was done, and decided to strike before the Jews dug themselves in too well.

The attack came one day, soon after sunset. The Kevutzah was surrounded on all sides, but there was not a moment's panic. Every man and woman there knew just what to do and where to go, and everything "clicked" without the least hitch. The telephone lines had been cut by the bandits, but Miriam flashed messages hour after hour to the nearest Jewish points, which relayed them further. But when Hapeleg asked its neighbors for help, they could only say, "We are being attacked ourselves!" "Inform points further on!" "We have already done so."

The three nurses were magnificent. Not only did they give first aid to the wounded without a tremor, but they helped to bring them in from the posts while the bullets whistled all around them. Their aprons were covered with the blood of the Chaverim, but they worked on hour after hour until there was no more need of their services.

Four hours after the attack began the last hut in the compound was set on fire, and there was grave danger that the flames would spread. At midnight Athlit signalled: "Troops on the way. Hold on!" Hapeleg answered, "Thank you. We are holding on!"

The fight waxed fiercer and fiercer. Simeon, one of the leaders of the Kevutzah, fell with a bullet in his heart. Miriam was wounded

(Continued on page 16)

National Officers

Hon. Herbert H. Lehman
Honorary Chairman

Louis P. Rocker
President

Racille S. Sameth
Carl Alpert

Robert L. Aronson

Dr. Sydney Jacobs

Dr. Sidney I. Esterson
Vice Presidents

Sonia Dingol
Secretary

Hon. Nathan Sweedler
Treasurer

THE YOUNG JUDAEAN

A MAGAZINE FOR THE JEWISH YOUTH

Edited by Aubrey Mallach

April, 1939

Nissan, 5699

Vol. XXVII

420

No. 7

LUACH

NISSAN 5699

Young Judaea Day March 19

Keren Hanoar Week
March 19-25

Rosh Hodesh March 21

Hebrew University Day
April 1

First day Pesach April 4

Second day Pesach April 5

Seventh day Pesach April 10

Eighth day Pesach April 11

SCOUTING, A VITAL FORCE IN PALESTINE

There is a lesson to be learned from the Scouts of Palestine. The Tzofim by their courage, devotion and service have done more than make their contribution to the Yishuv in Palestine. They have inspired the Jewish youth throughout our land.

Little did the founders of the Scout movement in Palestine dream that so soon would they call upon this young movement of youth to assume so serious and so adult a responsibility. The organizers of Scouting dreamed dreams of developing in the youth the principles of sacrifice that they found in the life and adventures of the early Shomrim. Perhaps too soon they learned that adventuresome stories and dreams were to become a stark reality and that they were to be called upon to fulfill similar tasks of danger.

In the last few years, the Scouts formed an important link in the chain of youth who made sacrifices for the right of their people to live.

And yet these Scouts have not been carried away by the heroics of the situation. They do not live on martyrdom. They take no pride in the struggle in which they find themselves. Their ideals, their hopes, revolve about a need to create an opportunity to serve constructively in the less dramatic but perhaps more significant part of the work in Palestine. They dream of building many more of the neat little settlements that dot the landscape of Palestine. They want to make it possible for the hundreds of thou-

A Girl Scout in Erets Israel.

THE SEASON OF FREEDOM

With so little freedom left in the world, it seems almost ironical for Jews at this time to celebrate a holiday for which the keynote is deliverance and freedom. But that has been a Jewish irony for many centuries. In the darkest periods of Jewish history, when the Temple was destroyed, when thousands of Jews were sold in slavery and thousands more killed; in the middle ages, when thousands of Jews were burned at the stake because they did not give up their Judaism, Jews hidden in caves and cellars still celebrated Passover and sang of the joyous days past and to come.

It is this Jewish optimism which cannot be completely destroyed, no matter how the Jews were attacked, that makes it possible for Jews today to continue living, working, and hoping. Not even the anti-Semitism of Europe, greater than it has been in many centuries, can destroy the eternal faith of the Jew in his ultimate deliverance and freedom. As Zionists, this faith has always been with us and we can look this Passover to a living Land of Israel as the place in which the future freedom of the Jewish people can be assured.

sands of their fellow Jews living in Germany, Austria, Poland to retire from the struggle. They want to give them peace and shelter. These are the dreams of the Scouts and these are the hopes of all of Israel.

From Tel Aviv to Haifa in a Sailboat

(The Sea Scouts Go On a Cruise)

By Amaziah Barlass

ONE afternoon in January twelve good men and true of the Zebulun Troop met and decided on a trip to Haifa on the "Snappir," the Troops training boat. There were certain risks attached to such a coastwise trip in the wintertime, since the weather was apt to turn squally suddenly. One Jewish sailboat, the "Rahat" had been shattered by a cyclone off the coast of Cyprus a few weeks previously, and three lives lost. But we sea scouts were determined to be no mere fair-weather mariners.

The next morning was spent in overhauling the "Snappir" thoroughly and in laying in provisions. By the afternoon everything was shipshape, and our friends came to wish us "Derech Tselecha" (and also to inspect our arrangements).

At rest after a trip.

Early in the evening the "Snappir" slid smoothly out of the River Yarkon into the harbor of Tel Aviv.

The harbor was a very busy place that evening. Dozens of laborers were working, since the citrus export season was at its height just then. Besides, three shiploads of passengers were to be disembarked in the morning, and the port officials worked late so as to maintain Tel Aviv's reputation for perfect efficiency at the port.

There were so many lights in the harbor that it took us a while to locate the north star. A smooth, quiet sea was running. At day-break we found ourselves off the coast of Emek Hephher. The air was so clear that we could make out all the Jewish settlements with

their miles of green orange groves and brown ploughed fields.

So far we had been lucky with the weather. The weather was mild and sunny, as it so often is in the Palestinian winter.

A fishing boat hove into sight. "Let us hail them!" cried one of the boys. "Better be careful!" warned another. "They might be Arabs."

"If they start anything, we are ready for them," said two scouts significantly, as they patted the butts of their rifles. Three or four more, all armed, nodded assent. (All those who carried arms were enrolled in the Jewish defense forces in one capacity or another, and some had been through some pretty lively engagements with the guerrilla bands.)

The wind carried the fragment of a song toward us:

"Ad mattai, sappanim.
Nittan bekirve onioth?"
("How long, O boatmen,
Shall we load cargo into
the bellies of ships?")

Hebrew! Probably Jewish fishermen from Salonica.

"Shalom!" we called, and slowed up.

"Shalom uveracha!" they replied, pulling up alongside. "Whence and whither?"

"From Tel Aviv to Haifa. We're sea scouts."

"And we are fishermen. From Salonica. We came here four years ago with two hundred other Jews from our city, all fishermen and longshoremen. We came because we had heard that there was plenty of work for us in Palestine. We got jobs at the port of Haifa, but the officials there were distrustful of us even after we proved that we knew our trade. Still, if we hadn't hung on, Haifa port would have been closed down by the Arab strikers just as Jaffa port was.—We heard there was good fishing now off the Plain of Sharon, and so we came out this morning."

"Caught anything yet?"

"Some." They showed us two or three baskets full of fish and told us the names of the different species. There were quite a few sardines in the catch. None of us had even seen them in their natural state before.

"Fine day!" volunteered one of our boys, just to keep the conversation going.

"Yes, but there's never any telling when a storm will come up this time of the year," replied one of the fishermen.

"Look there!" shouted the other, pointing to a huge porpoise.

"There's another!" "And still another!"

The fishermen looked worried. "If only they don't get into the nets!" they grumbled, and quickly drew the nets up into the boat to

The Sea Scouts on the Snappir.

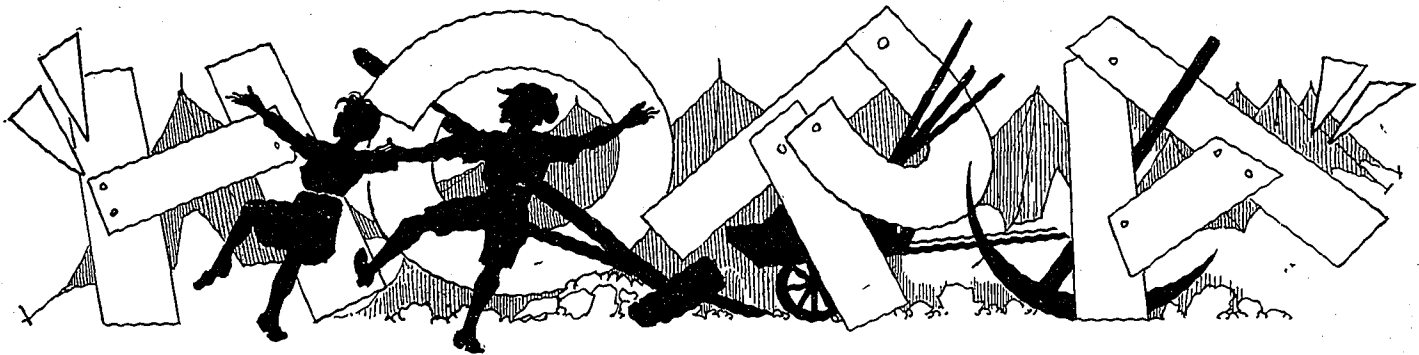
get them out of harm's way. "They're on the warpath. We had better give them the slip!" They spread sail and picked up their oars. We followed suit. The porpoises trailed us for a while and then turned westward to the open sea while we sailed north, hugging the coast.

The fishermen kept their eyes on the sky. Why, we wondered, when there was scarcely a cloud to be seen. Following the direction of their gaze, we spied a small, darkish cloud. It spread very quickly while we watched, and the mild air turned bitterly cold.

"Is this the calm before the storm?" we asked.

"Make for shore!" they shouted.

(Continued on page 15)

PRESENTS

HAYM SALOMON . . . AMERICA'S FORGOTTEN PATRIOT

Hundreds of books have been written to immortalize the American patriots who won us independence. Their names have been honored in poems, and statues have been built in memory of them. But there remains one forgotten patriot, a hero not on the battlefields but behind the lines . . . Haym Salomon. He, perhaps more than any other man, was responsible for what equipment the American army was able to get. Sacrificing his own fortune and that of his friends, he financed our war for independence—and died a pauper, forgotten by the country he helped save.

Haym Salomon was born in 1740 at Lissa, Poland. Not much is known of his early life. In 1772 he sailed for America in order to get a new start in a so far fruitless life. His business ability was immediately shown and he soon succeeded in accumulating a small fortune. With breathtaking suddenness the Revolutionary War broke out. Haym Salomon immediately placed himself at the disposal of the American army and started a campaign to raise money to equip the poorly trained soldiers.

His efforts in the beginning were crowned with success, and he was able to tide the army through the first year of the war. However, his activities in behalf of the American cause was soon discovered and he was arrested by the British. After languishing several months in prison, months of suffering and disease, Salomon was brought before a military court, accused of aiding the rebels and summarily sentenced to be shot. Then and there the career of Haym Salomon almost ended. Thru a strange quirk of fate he managed to escape and went to Philadelphia—penniless, unemployed but still full of courage and determined to see American democracy triumph. With the aid of influential friends he succeeded in reestablishing himself, and once more came to the aid of the hard pressed rebel government. Beset on all sides by trouble, the American government was in dire need of financial assistance and again Haym Salomon saved the day when he obtained large subsidies from Holland and France for the conduct of the war. The new money flowed like blood through the tired system of the fighting young republic. It rejuvenated a tired, bankrupt nation and turned the tide of victory for the American people.

The war ended and the people forgot the service rendered by Haym Salomon. There was no more need for him and so, prematurely aged, worn, racked with tuberculosis, pauperized, he took to his bed from which he never again rose. In three years Salomon died, forgotten by the country he helped save, unrecognized for his years of ceaseless effort in behalf of the American government. We Jews, however, will never forget him. He fought against unsurmountable obstacles, he financed the American Revolution . . . and died a pauper.

Moe Laub
Ahavas Chesed Senior Young Judaeans

CHALUTZIM

(Following is a short poem written in glowing tribute to the unselfish laborer, who gives his time, energy, and his very life so that the Jewish Nation may once more be proud to live in Palestine.)

There is a greatness equalled by none
Hearts are courageous with deeds to be done.
Smiles hide their longing, longing for life,
Peace will be theirs when past is the strife.

Building for Jewry an altar to God,
Holding it sacred always untrod.
Hearts in their duty, souls to it bound,
Theirs is a happiness true faith has found.
Hearts are courageous with deeds to be done,
Theirs is a greatness equalled by none.

Eileen Carter
Young Judaeans Trail Blazers
St. Paul, Minnesota

THE MERIT SYSTEM

The Merit System is one goal
That should fill each Judaeans' soul.
It takes some effort for most to learn,
But you'll receive a lot in return.

It gives to us many a worth-while thought,
That Young Judaeans have sought and sought.

First the "Zade"; and then the "Yud";
The cause so worthy—it is so good,
Next the "Vov"; and then the "Noon";
To a higher goal you'll come real soon.

After "Zion" has been sought,
And you have learned all that is taught,
To a higher step you next shall climb,
To the fellowship key—at the head of the line.

Having in this way accomplished your aim,
And also won both credit and fame,
A proud Judaeans you henceforth will be—
The Merit System passed successfully.

Sydney D. Caplan
Tsofim Aguda, Harrisburg, Pennsylvania

THE YOUNG JUDAEAN

A MOCK BUSINESS MEETING OF THE YOUNG JUDAEA TRAIL BLAZERS

- 1st Member:
Let's go skating; it's so much fun.
- 2nd Member:
A toboggan party; we never had one.
- President:
If you want the floor address the chair.
One at a time. Oy, I'm getting gray hair.
Now, how about this other thing—
- 3rd Member:
Wait! I thought I heard the doorbell ring.
- President:
Tobogganing, skating, have been suggested.
Whew! Wait a minute while I get rested.
- 4th Member:
Mr. Chairman, A money-maker is best,
At least, that is what I would suggest.
- 1st Member:
I can't say as I agree with you.
In all these things you wish to do.
I think our money would be better used,
In Germany to help a German Jew.
- 4th Member:
I must admit that's a swell idea,
Worthy of a club in Young Judaea.
But there is still a deterrent, I fear,
It costs plenty of money to bring a child here.
- President:
Some want this and some want that.
Each of you is as crazy as a bat.
I think we'd better forget it until next meeting.
- 2nd Member:
By the way, Abe sure gave Irving a beating.
(AND SO ON FAR INTO THE NIGHT)
Albert Vorspan
Young Judaeans Trail Blazers
St. Paul, Minnesota

P - A - J - A - M - A

is not a misspelling. It consists of the initial of various persons and peoples with whom Moses came into contact. Can you identify all?

4 PASSOVER ONLY

The numeral 4 is significant in a number of Pesach particulars. How many can you mention?

PASSOVER PHRASEOLOGY

In what detail in the history of Passover may each of the following phrases be applied?

1. A Tisket, A Tasket, a Little Yellow Basket!
2. The Open Door Policy
3. Thunder on the Left
4. My Son, My Son
5. Hail, Hail!
6. We'll Take a Cup O' Kindness Yet
7. Information, Please.

Rush your answers!

APRIL, 1939

IN THE MAILBAG

Dear Hora:

But a year ago the Chaim Weizmann club was just beginning to become a branch of the nation-wide organization, Young Judaea. After much hardship and reorganization we finally began to undertake the necessary business all Young Judaeans clubs must have. Mrs. Levit, our sponsor, helped to prepare programs which were based on cultural teachings. Other officers of the Texas staff joined in to make our club a bigger and better organization. To our credit we have a State Wide Ping Pong Cup; a showing of second place in the Texas Young Judaeans Rating, of both senior and junior clubs; and much to the credit of our President, Mr. Leon Weiner, a 6th place holding in the Horameter. I hope that in the very near future the Chaim Weizmann Club of Houston, Texas, will be not only near the top, but at the top of the Horameter.

Judaeans yours,
Adeline Fleischer, Chaim Weizmann Club
Houston, Texas

Dear Hora:

About four years ago, ten members of a Sunday School class decided to form a club—one in which to keep together after confirmation. That was the beginning of the Maccabean Young Judaeans Club. The ten charter members are still active workers, aided, however, by the twenty-five others who have found Young Judaea's ideals their aims.

Debates, speeches, contests, and Palestinian singing have been held for our cultural programs. Our latest effort was a Chamisha Asar Program given for the public. Also contemplated are a get-together of Jewish and Christian youth, a refugee benefit dance; and the conducting of services at our Temple.

We can very proudly boast of numerous athletic cups and placings in oratory and debating, but our greatest triumph took place when we were awarded the cup for being the most outstanding club in Texas.

We have for our aim the fulfillment of all Young Judaea's ideals—and above all we hope always to live by them.

Judaeans yours,
Sylvia Fleischer, Maccabean Young Judaeans Club
Houston, Texas

Dear Hora:

Will you please include my name in the correspondents corner as soon as there is space as I would like to correspond with other boys and girls of my age. I am fifteen years of age.

May I make a suggestion? It would certainly be a great help to those wishing to correspond if you would print their age along with the name and address instead of in a group such as 15-18. I wish to correspond with a girl of 15, but I am in doubt as to which name to choose. If those who send in their names do not include their age it might be well to print a little note in the Hora section explaining the situation. I think this suggestion may be very helpful.

Yours very truly,
Raveena Swedler, Akron, Ohio

(Your suggestion is a very good one. HORA hopes that the publishing of your letter will have the desired effect on those who henceforth write to Correspondents' Corner.—HORA).

Dear Hora:

This picture of a few of the Young Judaeans of Irvington was taken at the New Jersey Regional Convention in Bayonne. At that time the Young Judaeans of Irvington were not a registered group, but in spite of this fact they had a larger representation than any other single Young Judaea club in the Region. The Young Judaeans of Irvington had over thirty members at that convention and expect to have many more at the next regional convention, which will be held in Newark, New Jersey. See you there.

Milton Schwartz

Young Judaeans of Irvington, N. J.

(The Young Judaeans News Department printed the picture. Horameter credit was given.)

The JUNIOR JUDAEAN

A Section of the Young Judaeen Magazine

April

1939

The Visit of Elijah

By Hannah Trager

ONE Passover eve Rab Shmuel sat like a Patriarch on the high chair which his wife had made especially for Passover Eve with the largest pillows she had, all trimmed with lace.

Rab Shmuel waited patiently until his wife and sons and daughters took their seats at the table. His two grandchildren, Mendele and Sara, sat on each side of him, for each of them hoped by doing so to be the one to get the Afikomen. Whoever did so would have their wish gratified, for they would not return the Afikomen unless their grandfather or father promised to give them the presents they wanted so much.

When they were all seated and the glasses filled, the Hagada was started, and then the two grandchildren asked the four Kashes, and all went on merrily, except for the constant interruption of Rab Shmuel's wife who kept passing in and out of the room. At last her husband said: "Rivkele, you are missing a good deal of the Hagada." "Yes," she said with a twinkle in her eyes, "I am looking after the Knaedlach."

"I am afraid my dear wife, that you are thinking more about the Knaedlach than the Hagada, like many modern women," said Rab Shmuel quietly with a smile.

At last the first part of the Hagada was finished, and water was passed around for washing the hands.

Then began a great rivalry between Mendele and Sara, each watched the other sharply, in case either should get the Afikomen.

At last they felt so hungry, and their grandma's Knaedlach smelt so tempting that for a time both of them forgot the Afikomen.

When they had eaten enough, they tried to draw their grandfather's attention, so that he would forget to keep his hands and arms on

They were both especially thankful for their little cousin.

the pillows on which he sat, under which still lay hidden the longed-for Afikomen. They got him to tell them tales of the children of Israel in Egypt. The elders watched and smiled at each other, they were as interested as the two children to see who would win the hidden matzo.

The grandfather was just as keen to keep the Afikomen, and though he told the tales, he still sat sedately as a king, and did not move his elbows from the pillows.

At last one of Mendele's uncles tried to give him a better chance by asking his father to tell them what happened when the Russians spread a report abroad that the Jews had killed a child so as to have blood for the Passover. They knew well enough that their father forgot everything else when he spoke of those terrible times in Russia. As he went on speaking, he became so excited, that he gradually lifted himself up from the pillow. Mendele, however, was also so fascinated by what his grandfather told him, that he, too, forgot he wanted to get the Afikomen. Not so Sara, for she could not forget the earrings for which she was longing. So quietly, and slowly she rose, went

behind her grandfather, and pushed her hand under the pillow. She took hold of the Afikomen, but as she was just pulling it out, her grandfather suddenly fell back, and she found it hard even to draw her hand out. "No, no, don't do that, Sara," said her grandfather. This drew Mendele's attention to his sister, and he gave her a fearful look, but instead of crying she laughed and said, "Better luck next time."

Now Mendele was more determined than ever to get the Afikomen, for he badly needed a pen-knife, and though other tasty dishes were put on the table, Mendele did not touch them, for all he thought of was how to get his hand under the pillow. He felt desperate, for in a few minutes his grandfather would take the matzo out, and his chance would be gone.

"Fill the glasses, children," said Rab Shmuel, "and let us begin, and you, Mendele, fill the large silver goblet for Elijah, and go open the door!"

This was just what Mendele did not want to do, for he knew that if he left his seat, his sister would have a better chance. His father, who seemed to understand why Mendele hesitated, said; "I will do it for you."

While Rab Shmuel was inquiring of his other sons where their mothers and wives had gone, Mendele's father filled the large silver goblet, and opened the door for Elijah. Rab Shmuel was about to rise and say: "Baruch Habah," when in came Mendele's grandmother carrying a tiny baby in her arms, followed by his smiling aunts. Rab Shmuel jumped up from his seat, guessing that his daughter had just had a little son, and with his sons exclaimed in great joy: "Elijah, Elijah has arrived! Baruch Habah!" He lifted the goblet, and the others lifted their wine glasses. While this was going on, Mendele and Sara took advantage of the excitement, for the Afikomen was more important to them than the arrival of a new cousin. They rushed up to the pillow, when their grandfather stood up to greet the new grandson, and both grasped the matzo, and as neither of them would let go, it broke in two, and each kept his piece in hand.

Then they sat down quietly in their seats, for they dared not cause a commotion, but they looked daggers at one another, each in fear that the other would not give up his piece.

After the new baby had been properly welcomed and admired, Rab Shmuel took his "Little Elijah," as he called him, (for did he not come unexpectedly just at the moment when they were to welcome Elijah?) and laid the baby on his big chair quite close to himself, then putting his hand under the pillow to get the Afikomen, he found it was gone! He looked

at Mendele, and said, "Hand it over, you guilty one!"

"Please grandfather," said Mendele, "not till you promise to give me a pen-knife."

"What, on Passover eve?"

"Oh, no," said Mendele, "only promise that you will."

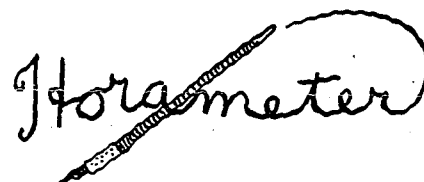
"Well," said grandfather smoothing his long white beard, "as we cannot go on, I suppose I must give in."

Sara now felt that Mendele had got the better of her, and as she remembered the earrings she wanted so much, tears filled her eyes. Mendele saw them just as he was handing back the matzo to his grandfather, and said, "Grandfather, I cannot give you all the matzo, for Sara has the larger piece of it, so she must get what she wants, too, or I would not give up mine."

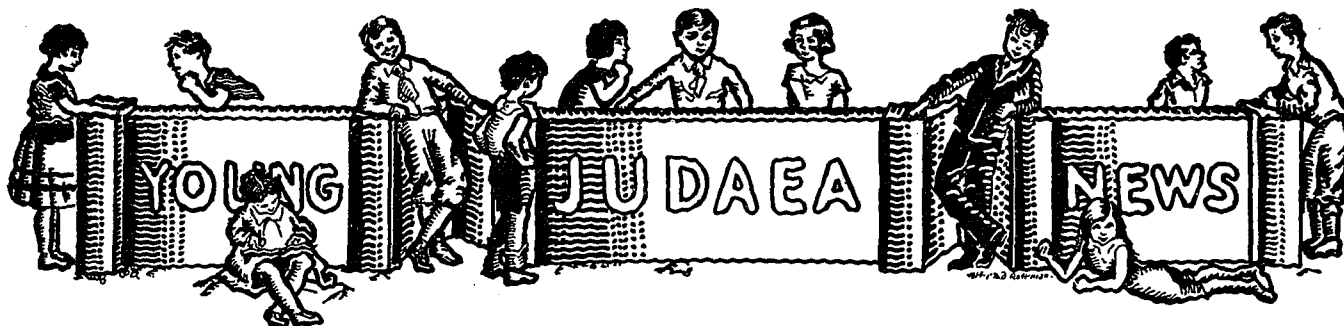
"Bravo, Mendele!" exclaimed the others at the table, for they admired his thoughtfulness.

The grandfather then asked Sara for her matzo, and what her wish was.

They were both especially thankful for their little new cousin, for had he not been brought in the nick of time, they were sure they would not had a chance of getting the Afikomen.

Young Judaeon Trail Blazers, St. Paul, Minn.	31
Tsofin Aguda, Harrisburg, Pa.	29
Tikvah Young Judaeans, Montclair, N. J.	19
Young Judaea, Irvington, N. J.	15
Daughters of Judaea, Providence, R. I.	13
Ahaves Chesed Aguda, Brooklyn, N. Y.	12
Progressive Judaeans, Belleville, New Jersey	10
Chaim Weizmann Aguda, Houston, Texas	8
Tel Yosef, Chicago, Illinois	6
Beth Alpha, Akron, Ohio	5
Haifa Aguda, New Orleans, La.	5
Daughters of Judah, Cleveland, Ohio	5
A. N. S. Aguda, New Haven, Conn.	5
Judaeon Olim, Bayonne, N. J.	5
Daughters of Henrietta Szold, Rochester, N. Y.	5
Jolly Judaeans, Cambridge, Mass.	2
Rose of Zion, Cleveland, Ohio	2
Tziporos, Salem, Mass.	2
Nashua Young Judaeans, Nashua, N. H.	2
Children of Mogen David, Woodbine, N. J.	2
Y. J. of Jewish Community House, Brooklyn, N. Y.	2
Zionettes, Providence, R. I.	2
Szoldettes, Lynn, Mass.	2
Maccabee Chapter, Harrisburg, Pa.	2
Beth Gan, Akron, Ohio	2
Maccabean Young Judaeans, Houston, Texas	2
Twin City Judaeans, Pawtucket & Central Falls, R. I.	1
Young Judaeon Circle, Mobile, Ala.	1
Henrietta Szold, New Orleans, La.	1
Hanita Aguda, Cambridge, Mass.	1

There's nothing sleepy about California Young Judaea, even though it seems a long way off to most of us. The Yesodah aguda of Los Angeles had the Senior Hadassah Nsiah, Mrs. Samuels, speak at a recent asfah on Youth Aliyah. They also had a joint mishteh with the local A. Z. A. . . . The Beth Ami aguda is selling any number of Palestine Pavilion books for the World's Fair. We hope they plan on coming here for it en masse. . . . The Hatziroth Young Judaeans held an ice skating party followed by a slumber party. They are combining all efforts to learn as many Palestinian songs and dances as possible, and displayed their skill at a Jewish National Fund rally. Macon, Georgia, Judaeans, as their "good deed" for the month, bought a new stove for the Ladies' Auxiliary of the Sherah Israel Synagogue, and contributed \$25.00 to the Jewish National Fund. Now isn't it time for Keren Hanoar?

Norfolk Young Judaeans are planning a joint bazaar with Junior Hadassah, to be held early in April. They will have booths placed around the wall with Palestinian candies, fruits, cigarettes, works of art, etc., to be displayed and sold. A nickelodeon will be placed in the room and the center of the floor cleared for dancing.

Children of the Mogen Dovid of Woodbine, took charge of the Friday night service and the Oneg Shabbat hour in the Vestry rooms of the Synagogue. George Levenson acted as minister for the evening, and Stanley Goldstein read the Kiddush Service. The other members of the aguda read articles on the New Year of the Trees and led the responsive readings. After services, the entire congregation repaired to the Vestry rooms where a very nice table was set by the club members. . . . the Shenango Valley Judaeans gave two dances, the combined profits of which were six dollars, and turned over this money to Keren Hanoar. This enterprising aguda has been sewing clothes for the children of Palestine. . . . Balforia Girls of Reading supplied the entertainment at a Jr. Hadassah asfah, and presented a skit for Sr. Hadassah. A Purim package mishteh and Friday evening services were also held. Reading will be hosts to the Executive Board asfah of the Eastern Pennsylvania Region on March 12. . . . Harrisburg, a small city as cities go, has the largest council in the Region. . . . A city-wide rally was held in Philadelphia, at

which a Professor Quiz Contest was the highlight. So smart were the contestants, one allowed for each club, that four prizes were awarded for 100% scores.

The Carmeleans of St. Louis were in charge of the Jewish National Fund booth at the Junior Hadassah Carnival held Feb. 12. \$10.00 was collected for the J. N. F. First issue of the Carmelodian recently made its appearance. Will it be entered in the National Club Paper Contest? The Rebeccans, newest of the St. Louis agudot, are making and selling dolls. The money realized is all for Keren Hanoar. Ben Yehuda aguda of Rock Island held a roller skating mishteh which turned out to be a huge social success. . . . Indianapolis Young Judaea played host to Cincinnati on February 22, for an inter-city conference. The day included a round-table discussion on the value of Zionism to American youth, a banquet sponsored by Indianapolis Z. O. A., and the showing of the film, "Land of Promise."

Cecelia Rose has been elected Nsiah of the newly organized Young Judaea Council of St. Paul. This Council sponsored a Sabbath service recently. The Center Young Judaeans of St. Paul held a public debate to which all local Zionist groups were invited — another step towards local cooperation between Young Judaea and senior Zionists. The Trailblazers inaugurated a "penny a day, save Hitler's prey" campaign. 200 young people have already enrolled and will contribute one cent a day towards Youth Aliyah. More than \$500 has been pledged. St. Paul Young Judaea took charge of the entertainment for the Purim program presented by the Z. O. A. An original play was written especially for the occasion and was presented as a burlesque of those modern Jews who believe in "bending the knee" before their foes. It stressed the Jewish pride and a Jewish Homeland as the solution for their problems. . . . The Sharana Young Judaeans and the Buds of Hadassah of Sioux City gave a play at the local Jewish Center. An essay contest is being held by each club, and the four winning essays will be read at the annual Young Judaeans Friday evening service.

The Bas Ami aguda of Schenectady had such a good time giving the program at an Oneg Shabbat of the women's groups, that they now plan on holding monthly Oneg Shabbats of their own. . . . The Chalutzot Juda-

Irvington Young Judaeans at Regional meeting.

eans of Utica had a sleighride in February. . . . Rochester Young Judaea has a new executive director—Ben-Zion Emanuel. He has already formed three new clubs. . . . Newburgh Young Judaeans were the guests of the Poughkeepsie agudot for a Judaeans Night in celebration of Jewish Youth Week. Helen Israel, Mazkirah of the Empire State Region, represented Young Judaea in a panel discussion on "Youth and Religion."

The members of the Haveros Aguda of Manchester are working on a sewing project for Palestine children. An entertainment was sponsored by the Daughters of Judaea which included a Yiddish play by Sholom Aleichem, and musical selections. . . . Plymouth Judaeans are working on a scrapbook of famous Jews, with Louis D. Brandeis elected for the first page. Members of the aguda were appointed to look up facts about Plymouth for a scrapbook to be sent to Palestine. . . .

Boston Young Judaea held its annual moatza (conclave) on February 25 and 26. Saturday night, the moatza opened with a dance in Cambridge, and on Sunday they held a basketball tournament, oratorical contest, and amateur theatrical. The moatza was for Chalutzim and Shomrim. . . .

A brand-new word from Madregah Yud—Chadashot—meaning news. How about sending lots of Chadashot for these columns?

A DEFENDER OF HANITA

(Continued from page 5)

lookout posted on one of the roofs, and just as I pointed him out to the officer, heavy firing was directed at us from the houses and courtyards on our left from a distance of no more than fifteen or twenty yards. We dropped to the ground and returned fire. Then the officer ordered us to throw hand grenades which certainly did their duty. Some of the bandits were killed and others tried to retreat eastwards, only to be checked by our men, who accounted for a good many of them. After that we were ordered to search the houses. In one I found a trench coat with decorations that had belonged to the bandit chief. My officer friend allowed me to keep it as a souvenir.

When the roll was called all our men were found to be alive and uninjured. We did not go back the way we came because the gang might have reformed in the meantime and try to ambush us. Our officer then arranged a plan of march that reminded me of a scout game we used to play for blotting out traces. We were marched around and around hills and groves so that if the enemy trailed us they would have to follow a spiral course while we escaped them in the meantime. The next morning we were informed by old Ibrahim that a large band had crossed the Syrian border in pursuit of our forces. This was one of many instances that made me realize that scout training is not mere play, but a very good preparation for guarding and defending the Yishuv.

One day our friendly British officer came to visit us at Hanita. He looked the ground over carefully and asked many questions. He was told that ten of our comrades had fallen in defense of this place. "Are these stony hills worth it?" he asked in astonishment. "But this is our country. We must take it as it is," we replied.

**SEND YOUR
CONTRIBUTIONS TO
KEREN HANOAR**

THE NATIONAL CONVENTION

**A letter from the
Convention Chairman**

Dear Young Judaeans:

I know that you have been waiting for this thrilling information, but we wanted to have plans that were pretty full before we started, so here is all the news with a bang!

We are going to have a National Convention in camp and what a Convention it's going to be! First of all, it will be the first Young Judaeon convention in history ever held in a camp. This means all the things that camp implies.

Of course, too, the expenses will be very, very low as compared with previous conventions. The cost, including registration, will be \$15.00 for four days, \$17.00 for five days, and \$19.00 for six days.

We will have a Senior section of this Convention, planned and conducted by the Seniors.

And that's not all either. There will be several leaders' workshops: one in crafts and one in dancing providing enough leaders and Seniors signify their intention of taking this. This will be conducted on the day preceeding the convention. It will be given by specialists in the field who will give real training to those who participate.

Young Judaeans coming to the Convention will of course want to go to the World's Fair. In order to make it possible for everyone to do this, the New York City Region with the assistance of the New Jersey Region, have arranged to furnish two days' additional accommodations in the homes of their members following the convention for those who want to remain.

Of course I can tell you all about the program but it will have to wait for another issue. Just start saving your pennies now!

Louise Meyerovitz,
Convention Chairman.

IN A SAILBOAT

(Continued from page 9)

"A cyclone is coming!" The sea was raging and boiling now, and the gentle, rocking waves of half an hour ago had become huge breakers. The wind rose to a gale and whistled fit to split your eardrums.

Each scout quietly obeyed the instructions that were coming fast so that we might fly before the storm as quickly as possible. The oarsmen were pulling a mighty stroke, and the "Snappir" skimmed along like the traditional swallow.

In the twinkling of an eye the cyclone was upon us. It passed over just as quickly, giving us just a flick of its tail as it raged on. Still, its "love tap" was enough to wash several of the boys overboard and to fill the boats so full of water that they were in danger of sinking. The swimmers were battling their way manfully, but the fishermen, fearing that they would not be strong enough to hold their own against the breakers, dashed in to help them while the rest of us bailed out the boats.

In a little while the wind died down and the sea was smooth as glass. We pointed our prow toward the little cove near Hadera (a future harbor, according to the Haderans!), soon our boats were safely beached and we were sprawling at our ease in the sun. There was supper to get and preparations made for spending the night in the open. But first we must take a good rest.

The sun was well past the meridian when we bestirred ourselves again, and then we worked quickly to make up for lost time. We posted a watch on a high dune (the "Hill of Gold" that juts its way into the sea at that point), and scattered to bring in firewood and look for a cave to spend the night in. The fishermen showed us how to roast fish on a bonfire. It was delicious. Soon after dark we put out the bonfire, not wishing to attract unwelcome attentions, and lay down to sleep in a cleft of the rocks from which we dispossessed some sea-gulls.

KEREN HANOAR CONTRIBUTIONS

Only clubs sending in ten dollars or more are listed.

Previously acknowledged	\$334.27
Carmel Hebrew Schools Aguda, Detroit, Michigan	25.00
Tsofim Aguda, Harrisburg, Pennsylvania	10.00
Montclair Young Judaeans, Montclair, New Jersey	10.00
Stars of Zion, Framingham, Massachusetts	10.00
Altoona Young Judaea, Altoona, Pennsylvania	10.00
Rayot Aguda, Harrisburg, Pennsylvania	10.00
Jolly Judaeans and Boy Scout Troop, Norwalk, Connecticut ..	15.00
Young Judaeans, Danville, Virginia	10.00
Daughters of Hadassah, Jersey City, New Jersey	10.00
Geulah Aguda, Los Angeles, California	10.00

\$454.27

Other contributions

44.84

Total contributions to Feb. 23, 1939

\$499.11

Keep "Regular"

with

EX-LAX

The Chocolated
Laxative

KEVUTZAH IN FLAMES

(Continued from page 7)

at the signalling post, but she was promptly relieved by Yehudith. Then the machine gun went out of commission. It was 2 a. m. when the troops reached Hapeleg at last. Their machine guns barked to announce their coming. The whole world seemed to be aflame. The first-aid station and the wounded were moved to the slope behind the stockade.

The Arabs were just outside the compound. "Aleihum!" they shrieked, "We'll wipe them out this time!"

Moshe and Shlomo were shouting new orders to their men. A moment later Shlomo had fallen. Now the troops, aided by Jewish police who had accompanied them, were attacking the Arabs from behind. At four in the morning the band retreated with dozens of dead and wounded. The neighboring villages had also beat them off. Two men were killed in the flying squad.

The signalling post was still

working. The flames were licking the bottom of the stockade now. The huts were on fire and were collapsing. Messages reporting just what was happening had reached far away points and by the time day dawned, Chaverim and Chaveroth were on their way in huge trucks bringing building materials and tools.

The wounded were taken to Haifa then, and graves dug at Hapeleg for the comrades who had fallen that dreadful night. No sooner had they been laid to rest and the last spadeful of earth had covered them, then all hands set to rebuilding all that had been destroyed. By nightfall the stockade and the watch-tower and the huts had all been replaced. Hapeleg remained on the map of Eretz Israel.

**CONTRIBUTE TO
KEREN HANOAR**

To Bring Enjoyment to Your Passover Table,
Prepare Your Foods With

ROKEACH

Pure and Kosher Food Products

כשר לפסח

* Rokeach Kosher

* Nyafat

* "Not Fleischig, Not Milchig"

* Rokeach Kosher Peanut
Oil—In cans and jugs

* Rokeach Pure Fruit
Preserves

Strawberry - Raspberry
Cherry - Marmalade

* Rokeach Pure Honey

* Rokeach Kosher
Cider Vinegar

At All Groceries

I. ROKEACH & SONS, INC., BROOKLYN, N. Y.

* Trade Mark Reg. U. S. Pat. Off.

על הפעולה התנוכית והתרבותית במכבי

(ראשי הפרקים של התרצאה)

1. על הקדנציה הזו להפילה על ראש דירניו את בליית הפעולה התרבותית והתנוכית והתמזגותן בהגותו ולחלוק על תורתו, דרך ארגונה ואולי גם על תכניה מינימום של חזרון המכבי שביצופה תהיה חובה על כל בליל, אגודה וחבר המכבי.

2. הסדרות עולמיות מכביות

א) הסדרות עולמיות מכביות היא תנועה נוער יהודית אל מפלצות, לקידום הספורט, התרבות והפצילת התרבות (הקצות פרק ב' הגדרה).

ב) לבין סדרות הסדרות (הקצות, פרק ג') הראשונה היא - לקדם את אימוניהם והשתתפותם הסדירה של בני הנוער היהודי, ובקשר של חברי מכבי בספורט חובבים ובכל צורה של פעולה תרבותית לרבות פעולה עמלית וחברתית לא מפלצות ובמרה להשיג רמת גבוהה ביותר של אזרחות טובה.

המסרה 2 היא לקדם ולטפח ידע ההיסטוריה היהודית ואת תרומתה של היהדות לאנושות וכן את קשריה היהודית ודתה.

המסרה 3 היא לעודד הגות יתר לבעיות מדינת ישראל ולהביא להשתתפות פעילה בפיתוח ובשיפור הכללי.

המסרה 7 היא לעודד התפתחות הנוער היהודי, בגוף וברוח, לפי מסורת המכבים, אשר נאמנות וערבות משמשים נר לרגלי הסדרות מכביות.

ג) בין דרכי ההגשמה (הקצות פרק ד') הראשונה היא להכין מדיניות כוללת וחכמה לפעולות ספורט תרבות וחברה לנוער, וליעץ בכל הנוגע לשאלות החינוך, אימונים ותחרות ובין-לספק אמצעים לבצוע פעולות אלה המבטלות ע"י הכלייה.

המסרה 4 של דרכי ההגשמה כתיבה, בין השאר, לארגון קורסים למדריכי נוער, ולהמון בכל מוסד או טפחל המכונים להפלות את רמתו של הנוער היהודי בכלל ושל חברי אגודת המכבי בפרט.

3. הקצות הנ"ל אינן תכנית ושאינן ברידה אלא בסיוע תמציתי לממשלה ולפעולות של אגודות מכביות בעולם, מאז הקמת האגודה הראשונה לפני 70 שנה.

אם כי הנוף גומני היה מאז ומתמיד עיקר עיסוקן של אגודות המכבי, הרי רובן ככולן דאו בתרבות הגוף אמצעי ליצירת אדם יהודי - בריא גם בגשם ובמסגרת היהודית לספורט ולחנוך גומני ראו מיסדי מכבי ומנהיגיה אמצעי הטוב להשגת מטרתם - להחזיר לגשמה צביר יהודי אהבה ונאמנות לקנייני הרוחניים ולמאוייך הלאומיים של עם ישראל ונבחרות להגן על כבוד העם היהודי וחי בניו.

4. עצם המסגרת היהודית הלאומית של אגודות "מכביות", השם, מגן דוד בדגל ובסמלים, צבע הכלה לבן בדגל ובחלנושה, התחרויות במסגרת לאומית עם ספורטאים העמים האחרים במסגרותיהם הלאומיות - כל המונסטים ההיסטוריים האלה יש להם חשיבות רבה ביצירת ההכרה של שותפות הבדל עם העם היהודי ומזכירים אל לבו של הנוער עמ"י רוב הרבה יותר מאוחר, תרצאה או השפה, הם גם גרמו להפכה לאומית בלבנות רבים מאלה שהתבוללו והחזירו לכור מהצנחתם וקרכו את אלה שהתרחקו.

5. אבל מעולם לא הסתפקו בזאת, תמיד נחמד את דעתנו לפעולה תרבותית חנוכית בין חברינו. עמ"י רוב התנהלה פעולה זאת למי האפשרויות הלוקיות - הכחוח התנוכיים והאמצעים הכספיים והארגוניים שעמדו לרשות הבליל או האגודה. בשנות 5 השלשים באירופה הכיאה פעולה זו ליצירת תנועה חלוצית מכבית, בישראל זה עשרות שנים קיים ארגון שבטי המכבי הצעיר, וזה שנים אחדות התחילה ההנהלה העולמית לכוון ולהדריך את הפעולה התנוכית התרבותית ע"י שליחים מישראל וחמר הדרכת בכתב.

קדימ לחדון המכבי

26

(א) מסרת החדון:

עצוב דמות אדם שלם ברוחו ובגדפו, איש המוסר, התרבותי
בהליכותיו, חבר טוב, אוהב עמו ונאמן לעקרונות היהדות ורוחה, מוכן ומוכשר
להגן על כבוד עם ישראל ועל חיי בניו נגד התקפה כל צד הקט עליהם בכל זמן ובכל
מקום.

(ב) דרך החדון:

הדגשת המאחד והמלכד את העם - על כל פלגיו ושכטיו - והימנעות
מהטפת כל דעיון או השקפה מפלגתיים או כתתיים.

(ג) מטרת החדון:

בשכבות הצעירות - מכנה צופי ("מכבי צעיר")
בשכבות מבוגרות - חוגים ומועדונים.

(ד) הארגון

1. ליד ההנהלה העולמית

- ועדת חנוך ותרבות,
- ועדת נער ושליחים (מפקדת מכבי צעיר).

2. ליד הועד המרכזי של כל גליל

- ועדת חנוך ותרבות
- מפקדת מכבי צעיר ארצית

3. ליד כל אגודה

- ועדת חנוך ותרבות מקומית
- מפקדת מכבי צעיר

(ה) חובת המינימום של החדון המכבי

1. חולדות עם ישראל
2. ידיעת ארץ ישראל
3. השפה העברית